សង្គ្រោះខ្លួនយើង

សៀវភៅណែនាំមូលដ្ឋានសម្រាប់
សកម្មជនសុខភាព និងសុវត្ថិភាព

industriall
global union

មាតិកា

សេចក្តីផ្តើម	3
គណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម	4
ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងការគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់	6
ការស៊ើបអង្កេតឧប្បត្តិហេតុ	10
ប្រព័ន្ធនិងកម្មវិធីសុវត្ថិភាព	16
ការដោះស្រាយបញ្ហាជាមូលដ្ឋាន	18
របៀបវាស់វែង និងវាយតម្លៃប្រព័ន្ធសុខភាពនិងសុវត្ថិភាព	20
ស្តង់ដារសម្រាប់សវនកម្មសុវត្ថិភាព	24
គោលនយោបាយ និងនីតិវិធីសម្រាប់កែតម្រូវកំហុស	25
និយមន័យខ្លះ	27

➤ សេចក្តីផ្តើម

សកម្មជនសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ជាអ្នកធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នារវាងទីកន្លែងធ្វើការដែលមានសុវត្ថិភាព និងគ្មានសុវត្ថិភាព ។ មិនថា យើង ៖

- **រៀបចំសកម្មភាពសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរបស់សហជីព**
- **ធានាប្រសិទ្ធភាពរបស់គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម (JHSC)**
- **ស្នើឱ្យមានគោលដៅសម្រាប់ការចរចាអនុសញ្ញារួម និងភាសា**
- **ធានាថា សុខភាព និងសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការ គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃការយកចិត្តទុកដាក់របស់សហជីព**
- **តាមដានមើលលក្ខខណ្ឌនៅកន្លែងធ្វើការជារៀងរាល់ថ្ងៃ នោះទេ**

... ការការយកចិត្តទុកដាក់ និងការតាំងចិត្តរបស់យើង ជួយធានាថា បងប្អូនប្រុសស្រីរបស់យើង វិលត្រឡប់ពីកន្លែងធ្វើការទៅផ្ទះវិញ ដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ ឬជំងឺ ។
ជាការពិត ការសង្គ្រោះខ្លួនយើងគឺជាអាស្រ័យលើយើងទាំងអស់គ្នា ។
យើងទាមទារសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់កម្មករចំនួនបីទាក់ទងនឹងសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ៖

1. **សិទ្ធិក្នុងការដឹង - ពេញលេញ - អំពីគ្រោះថ្នាក់នៅកន្លែងធ្វើការ និងទទួលការបណ្តុះបណ្តាល និងការអប់រំ**
2. **សិទ្ធិក្នុងការបដិសេធ ឬបិទចោលការងារដែលគ្មានសុវត្ថិភាព**
3. **សិទ្ធិក្នុងការចូលរួមក្នុងការសម្រេចចិត្តអំពីសុខភាព និងសុវត្ថិភាព តាមរយៈគណៈកម្មាធិការរួម**

សិទ្ធិក្នុងការចូលរួមបង្កើតមូលដ្ឋានកណ្តាលនៃកម្មវិធីសុខភាព និងសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។ តាមវិធីជាច្រើន សិទ្ធិពីរផ្សេងទៀតផ្តើមចេញពីសិទ្ធិមួយនេះ ។

ទោះបីជាគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម (JHSCs) ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងច្បាប់នៅក្នុងប្រទេសជាច្រើនក្តី ហើយដាក់ដូចជាមិនសូវត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះក៏ដោយ ជាការសំខាន់ដែលត្រូវចងចាំថា គណៈកម្មាធិការទាំងនេះកាលពីដំបូងឡើយគឺជាលទ្ធផលនៃការចរចាអនុសញ្ញារួម ។ ក្រដាសព័ត៌មានអំពីសុវត្ថិភាពនៃសម្ភារៈគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងខចែងស្តីពីសិទ្ធិត្រូវដឹង ដែលត្រូវបានចរចាកាលពីទសវត្ស៍រ៍ឆ្នាំ ១៩៧០ ។ សិទ្ធិក្នុងការបដិសេធការងារដែលមិនមានសុវត្ថិភាព ដែលមានតាំងពីយូរមកហើយនោះ បានក្លាយជាការពិតនៅពេលដែលសហជីពចាប់ផ្តើមទាមទារសិទ្ធិនេះ ។ សិទ្ធិកើតឡើងដោយសារការធ្វើសកម្មភាព ។

IndustriALL ធ្វើការដើម្បីស្តង់ដារសុខភាព និងសុវត្ថិភាពសកលកាន់តែប្រសើរ តាមរយៈស្ថាប័ននានាដូចជា អង្គការអន្តរជាតិខាងការងារ (ILO), និងកិច្ចព្រមព្រៀងសកលជាមួយនិយោជកអន្តរជាតិ - តាមរបៀបដូចគ្នាដែលសមាជិករបស់យើងធ្វើការដើម្បីសម្រេចបានបទប្បញ្ញត្តិជាតិនិងថ្នាក់តំបន់កាន់តែប្រសើរ, និងកិច្ចព្រមព្រៀងរួមជាមួយនិយោជកនៅថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់មូលដ្ឋាន ។

ផ្អែកលើលិខិតូឧបករណ៍នានា ដូចជា គោលការណ៍ណែនាំរបស់ OECD សម្រាប់សហគ្រាសពហុជាតិ និងគោលការណ៍ណែនាំរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីធុរកិច្ច និងសិទ្ធិមនុស្ស, ស្តង់ដារពិភពលោកអាចមានផលជះយ៉ាងខ្លាំង ជាពិសេសនៅក្នុងប្រទេសណាដែលច្បាប់ជាតិមានភាពទន់ខ្សោយ ។

គ្មានវិធីសាស្រ្តណាមួយគ្រប់គ្រាន់នោះទេ ។ យើងត្រូវប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ទាំងអស់នៅក្នុងប្រអប់របស់យើង ។ វិធីសាស្រ្ត នៅកន្លែងធ្វើការរួម កិច្ចសន្ទនាសង្គម សកម្មភាពនយោបាយ បទប្បញ្ញត្តិល្អៗ ការអនុវត្តច្បាប់ល្អ ការចរចាអនុសញ្ញារួម និងកូដកម្ម គឺជាការចាំបាច់ទាំងអស់ ។ វាមិនមែនជាសំណួរនៃវិធីសាស្រ្តមួយដែលល្អជាងវិធីមួយទៀតឡើយ ។ ប្រសិនបើគ្មានការមូលមតិគ្នានៅកន្លែងធ្វើការលើតម្រូវការសម្រាប់ឧត្តមភាពសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារទេនោះ នឹងមិនមាននិយតកម្ម និងការអនុវត្តច្បាប់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរនោះឡើយ ។ បើគ្មានច្បាប់ទេ គេគ្មានមធ្យោបាយធ្វើការជាមួយនិយោជកទាំងឡាយដែលមិនមានឆន្ទៈដើម្បីធ្វើឱ្យវិធីសាស្រ្តរួម ទទួលបានជោគជ័យឡើយ ។

គណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម

គេមិនអាចមើលស្រាលសារៈសំខាន់នៃគណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួមបានទេ។ គណៈកម្មាធិការនេះ ផ្តល់សិទ្ធិដល់កម្មករក្នុងការចូលរួមក្នុងការសម្រេចចិត្តទាក់ទងនឹងសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ។ ពួកគេជួយឱ្យសម្រេចបាន "ការទទួលខុសត្រូវផ្ទៃក្នុង" ដែលមានន័យថា និយោជក និងកម្មករមានសមត្ថភាព និងការទទួលខុសត្រូវរួមគ្នា ដើម្បីកំណត់ និងដោះស្រាយបញ្ហាសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារដោយមិនចាំបាច់ពឹងផ្អែកលើស្ថាប័នខាងក្រៅ ។

គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម គឺជាសមិទ្ធផលនៃសកម្មភាពសុខភាព និងសុវត្ថិភាពសហជីព និងការចរចាជាសមូហភាព ។

សិទ្ធិរបស់កម្មករក្នុងការដឹង ការបដិសេធ និងការចូលរួម ត្រូវបានធានាដោយច្បាប់នៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន ពីព្រោះប្រសិនបើគ្មានការការពារពីច្បាប់ទេ ពួកគេអាចទទួលរងការគំរាមកំហែង ។ ឧទាហរណ៍ សិទ្ធិក្នុងការបដិសេធការងារដែលគ្មានសុវត្ថិភាពក្រោមច្បាប់ស្តីពីសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពការងារ គឺជាការមិនចាំបាច់ក្នុងន័យម្យ៉ាង ពីព្រោះ នៅក្រោមប្រព័ន្ធច្បាប់ភាគច្រើនបំផុត គេយល់ថាមានសិទ្ធិមួយរួចស្រេចទៅហើយដើម្បីការពារជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការអនុវត្តសិទ្ធិនេះនៅកន្លែងធ្វើការ ត្រូវប្រឈមមុខនឹងហានិភ័យនៃការដាក់វិន័យ ឬការបណ្តេញចេញពីការងារ ។ ដូច្នេះហើយបានជាច្បាប់ស្តីពីសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ជាទូទៅ ដាក់បញ្ចូលនីតិវិធីមួយទាក់ទងនឹងការអនុវត្តសិទ្ធិរបស់អ្នកដើម្បីបដិសេធការងារដែលគ្មានសុវត្ថិភាព ។ ច្បាប់មានគោលដៅការពារអ្នក ពីការសងសឹកពីសំណាក់និយោជករបស់អ្នក ប្រសិនបើអ្នកអនុវត្តតាមនីតិវិធីនេះ ។

គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសារតែសហជីពបានទាមទារថា អ្នកដែលមានចំណេះដឹងច្រើនបំផុតអំពីមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ និងអ្នកដែលប្រឈមមុខនឹងហានិភ័យដោយផ្ទាល់បំផុត - ពោលគឺកម្មករ - ត្រូវមានសំឡេងនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌសុខភាព និងសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការ ។ គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម ជាអ្នកផ្តល់អត្ថន័យដល់សិទ្ធិរបស់កម្មករក្នុងការចូលរួមក្នុងសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ។ យើងចង់ឱ្យសុខភាព និងសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការត្រូវបានធ្វើឡើង "ជាមួយ" យើង មិនមែន "ចំពោះ" យើងទេ ។ ហើយមនុស្សតែមួយគត់ដែលមានសិទ្ធិអំណាចខាងសីលធម៌ដើម្បីវាយតម្លៃហានិភ័យ គឺជាអ្នកដែលប្រឈមមុខនឹងហានិភ័យផ្ទាល់ ។

តើគណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម គួរធ្វើអ្វីខ្លះ

កិច្ចការចម្បងរបស់គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម (ក៏ដូចជាសមាជិករបស់គណៈកម្មាធិការ) គឺដើម្បីកែលម្អការប្រតិបត្តិសុខភាពសុវត្ថិភាព និងបរិស្ថាន - ទាំងបរិយាកាសនៅកន្លែងធ្វើការ និងបរិស្ថានខាងក្រៅ ដោយសារវារងផលប៉ះពាល់ពីប្រតិបត្តិការរបស់ក្រុមហ៊ុន ។ ឧបករណ៍ដែលមានសម្រាប់ប្រើប្រាស់ គឺកិច្ចសន្ទនា និងអនុសាសន៍និងភាពជឿជាក់ ។ តួនាទីចម្បងរបស់គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម គឺដើម្បីពិភាក្សា បង្កើត ផ្តល់អនុសាសន៍ ជួយអនុវត្ត និងតាមដានមើលការអនុវត្តគោលនយោបាយ កម្មវិធី និងនីតិវិធីសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពសមស្រប និងដឹកនាំដោយធ្វើជាគំរូ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ កម្មករដែលជាសមាជិកនៃគណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម គឺជាគណៈកម្មាធិការរបស់សហជីពនៅមូលដ្ឋាន ។ នៅកន្លែងធ្វើការដែលមានសហជីព គឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដែលអ្នកអាចមានប្រសិទ្ធភាព ។ សហជីពធ្វើឱ្យការងារកាន់តែមានសុវត្ថិភាព!

តើគណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួមមិនគួរធ្វើអ្វីខ្លះ

- **គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម មិនមែនជាកម្លាំងនគរបាលសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការទេ ។**
- **គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម មិនមែនជាគណៈកម្មការរៀបចំផែនការ និងថវិការបស់ក្រុមហ៊ុនទេ ។ ការកែតម្រូវមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់សុខភាព និងសុវត្ថិភាពជួនកាលអាចត្រូវចំណាយច្រើន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម មិនមានតួនាទីក្នុងការផ្តល់អាទិភាពដល់វិធានការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពក្នុងចំណោមអាទិភាពហិរញ្ញវត្ថុផ្សេងៗទៀតរបស់ក្រុមហ៊ុននោះទេ ។**

តួនាទីគ្រប់គ្រង

នៅកន្លែងធ្វើការ អ្នកគ្រប់គ្រងមានសិទ្ធិអំណាចផ្លូវការ និងទំនួលខុសត្រូវចំពោះសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សិទ្ធិអំណាច និងទំនួលខុសត្រូវនេះ មានការផ្លាស់ប្តូរដោយសារតែពួកគេមានទំនួលខុសត្រូវផ្អែកច្បាប់ ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងអនុសាសន៍របស់គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម ។ អ្នកគ្រប់គ្រងមិនត្រូវបានតម្រូវឱ្យទទួលយករាល់អនុសាសន៍របស់គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេមានកាតព្វកិច្ចឆ្លើយតប ។ អ្នកគ្រប់គ្រងណាដែលមិនអើពើចំពោះមតិយោបល់របស់គណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម អាចមានន័យថារំលោភដោយផ្ទាល់ទៅលើច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិស្តីពីសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ហើយក៏អាចនឹងធ្លាក់នៅក្នុងការធ្វើតេស្តនៃ "កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ (due diligence)" (ដែលត្រូវបានកំណត់ថា ជាការចាត់វិធានការប្រុងប្រយ័ត្នគ្រប់ជំហានដែលមានលក្ខណៈសមហេតុផល ឬអាចធ្វើទៅបានក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈ) ប្រសិនបើគ្រោះថ្នាក់ណាមួយកើតឡើង ។

សិទ្ធិ ទំនួលខុសត្រូវ និងតួនាទីរបស់គណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម ត្រូវបានអនុវត្តរួមគ្នាដោយសហជីព និងដោយអ្នកគ្រប់គ្រង ។ សមាជិកនៃគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម មិនគួរធ្វើសកម្មភាពឯកតោភាគីឡើយ លើកលែងតែក្នុងករណីដើម្បីកាត់បន្ថយមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ភ្លាមៗ ។ ល្អបំផុត មិនគួរមានគោលនយោបាយ ឬកម្មវិធីក្នុងវិស័យសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពការងារនៅកន្លែងធ្វើការឡើយ លើកលែងតែកម្មវិធីឬគោលនយោបាយណាដែលមានការឯកភាពពីគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម ។

ច្បាប់ស្តីពីសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ក៏តម្រូវឱ្យនិយោជកមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការអនុវត្តបទបញ្ជាផ្ទៃក្នុង និងស្តង់ដារ ផងដែរ ។ ផ្នែក

សុវត្ថិភាពរោងចក្រ និងអ្នកត្រួតពិនិត្យជួរទីមួយមានតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការអនុវត្តកិច្ចការនេះ ។ "ការអនុវត្ត" គួរតែត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងទូលំទូលាយ ហើយមិនសុទ្ធតែមានន័យថាជាវិធានការវិន័យនោះទេ ។ ការដាក់វិន័យ និងការដកហូតតួនាទីដើម្បីសម្រេចបានលទ្ធផលសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ជាធម្មតា គឺមិនអាចសម្រេចបានលទ្ធផលដែលចង់បាននោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាធ្វើឱ្យអ្នកគ្រប់គ្រងមិនអាចដឹងអំពីបញ្ហា និងមិនដែលរកឃើញមូលហេតុពិតប្រាកដនៃគ្រោះថ្នាក់នោះឡើយ ។ វារុញបញ្ហាសុខភាព និងសុវត្ថិភាពទៅក្នុងសៃរៀនមួយផ្សេងទៀត ៖ ទំនាក់ទំនងការងារ បណ្ដឹងសាទុក្ខ និងអាជ្ញាកណ្ដាល ជាជាងការកែលម្អលក្ខខណ្ឌសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ។

បុគ្គលិក និងអ្នកគ្រប់គ្រងម្នាក់ៗ អាចប្រព្រឹត្តដោយសុវត្ថិភាព ឬគ្មានសុវត្ថិភាព ប៉ុន្តែការប្រតិបត្តិសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរបស់អង្គការ/ស្ថាប័ន (ជាពិសេសនៅក្នុងអង្គការធំៗ) គឺមានភាពពាក់ព័ន្ធនឹងលទ្ធផលរួមនៃគុណតម្លៃ និងសកម្មភាពរបស់អង្គភាពទាំងមូល ("វប្បធម៌សុវត្ថិភាពសាជីវកម្ម") ច្រើនជាងសកម្មភាពបុគ្គល ។

ការរឹតបន្តឹងវិន័យ និងការគំរាមកំហែងដល់បុគ្គល មិនមែនជាមធ្យោបាយដ៏ល្អបំផុតដើម្បីសម្រេចបានការអនុវត្តកាន់តែប្រសើរឡើងនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែការអប់រំ និងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការគឺជាវិធីដែលប្រសើរជាង ។ វិធានការបង្ការល្អ តម្រូវឱ្យមានប្រព័ន្ធទទួលខុសត្រូវផ្ទៃក្នុងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។ ការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនៃការប្រតិបត្តិសុខភាព សុវត្ថិភាព និងបរិស្ថាន ជាធម្មតា តម្រូវឱ្យមានការផ្លាស់ប្ដូរទៅលើស្ថាប័ន មិនមែនការផ្លាស់ប្ដូរចំពោះបុគ្គលនោះទេ ។

រចនាសម្ព័ន្ធនៃគណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម

ប្រព័ន្ធទំនួលខុសត្រូវផ្ទៃក្នុង

សុខភាព និងសុវត្ថិភាព	ទំនួលខុសត្រូវ
អ្នកគ្រប់គ្រងជាន់ខ្ពស់ ករណីយកិច្ចត្រូវឆ្លើយតប កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ (due diligence) ទំនួលខុសត្រូវ គណនេយ្យភាព	សិទ្ធិអំណាចផ្លូវការ
សហប្រធាន គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម សកម្មភាព និងប្រតិភូកម្ម ចាត់ចែងការប្រជុំ ប្រគល់ភារកិច្ច សកម្មភាព ចំណុចរបៀបវារៈ ធានាការតាមដានបន្ត	ការកំណត់របៀបវារៈ
គណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម គោលនយោបាយសុខភាពនិងសុវត្ថិភាព កម្មវិធីសុខភាពនិងសុវត្ថិភាព នីតិវិធីសុខភាពនិងសុវត្ថិភាព ផ្ដល់អនុសាសន៍ដល់អ្នកគ្រប់គ្រងជាន់ខ្ពស់	ក្រុម/អង្គតំណាង
ផ្នែក/នាយកដ្ឋានសុវត្ថិភាព អ្នកត្រួតពិនិត្យការងារផ្ទាល់ គ្រប់គ្នា	រដ្ឋបាល/ការអនុវត្ត

កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ (DUE DILIGENCE)

ដោយសារវាជាឃ្លាដែលតែងតែកើតឡើងនៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីទំនួលខុសត្រូវផ្ទៃក្នុង នេះគឺជាទីកន្លែងដ៏សមស្របមួយដើម្បីពិភាក្សាអំពីគោលគំនិតនៃកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ ។

កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ គឺជាការការពារផ្នែកច្បាប់មួយ ។ នៅក្រោមច្បាប់ស្ដីពីសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ប្រសិនបើនិយោជកអាចបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ពួកគេបានអនុវត្តកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ដោយត្រឹមត្រូវ នោះមានន័យថា ពួកគេបានចាត់វាល់វិធានការប្រុងប្រយ័ត្នដែលសមស្របទៅតាមគ្រប់កាលៈទេសៈ ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ តាមរយៈការប្រើប្រាស់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ជាប្រព័ន្ធការពារមួយ ច្បាប់ក៏បង្កប់ន័យដែរថា វានឹងក្លាយជាស្តង់ដារមួយនៃការអនុវត្តសុវត្ថិភាពប្រចាំថ្ងៃ ។

សំណួរសួរថា តើអ្នកបង្កើត "កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់" ដោយរបៀបណា? ការបញ្ជាក់ថា អ្វីមួយត្រូវបានធ្វើរួច មានការលំបាកជាងការបញ្ជាក់ថា អ្វីមួយមិនទាន់បានធ្វើ ។

ក្នុងករណីនានា ដូចជាមានរបួសធ្ងន់ធ្ងរ ឬស្លាប់ និយោជកត្រូវតែបង្ហាញពីការខិតខំប្រឹងប្រែងគ្រប់ពេលដើម្បីទប់ស្កាត់ឧប្បត្តិហេតុបែបនេះ ។ ដើម្បីបង្ហាញពីកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ និយោជកត្រូវតែបង្ហាញពីការប្ដេជ្ញាចិត្តទាំងស្រុងចំពោះសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ។

ប្រព័ន្ធសុខភាព និងសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការ ត្រូវតែមានលក្ខណៈទូលំទូលាយ បំពេញតម្រូវការរបស់កម្មករ និងត្រូវតែមានដំណើរការ ។ ការគ្រាន់តែបង្ហាញពីគោលនយោបាយដែលស្ដាប់ទៅដូចជាល្អលើក្រដាស មិនបង្ហាញពីកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់នោះទេ ។ មានតែភស្តុតាងរឹងទេ ក្នុងទម្រង់ជាការចុះត្រួតពិនិត្យ និងសវនកម្មជាទៀងទាត់ ដែលធ្វើឡើងដោយគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម និងភស្តុតាងនៃការតាមដានបន្តលើអនុសាសន៍របស់គណៈកម្មាធិការ អាចបង្ហាញថា មានការអនុវត្តជាក់ស្ដែង មិនមែនគ្រាន់តែជាពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេ ។

ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើគណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួមកំណត់អត្តសញ្ញាណមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ណាមួយ ហើយស្នើឡើងនូវមធ្យោបាយសម្រាប់គ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នោះ ហើយប្រសិនបើអ្នកគ្រប់គ្រងមិនចាត់វិធានការទេ មានន័យថា ពួកគេមិនបានអនុវត្តកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងយកចិត្តទុកដាក់ ឡើយ ។

ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និង ការគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់

នៅពេលព្យាយាមបង្កើតវិធានការគ្រប់គ្រងដែលល្អបំផុតសម្រាប់មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នៅកន្លែងធ្វើការ ជាការសំខាន់ដែលត្រូវយល់ ៖

1. លក្ខណៈនៃមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់
2. ទម្រង់នៃមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់
3. របៀបដែលកម្មករប៉ះពាល់នឹងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ (ប្រសិនបើជាមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់គីមី ផ្លូវដែលចូលទៅក្នុងរាងកាយ)
4. ប្រភេទនៃផលប៉ះពាល់ (របួស ឬជំងឺ) ដែលមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់អាចបង្កឡើង
5. តើមានព័ត៌មានអ្វីខ្លះអំពីវិធានការបង្ការរបួសនិងបង្ការគ្រោះថ្នាក់ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និង
6. វិធីល្អបំផុតដើម្បីគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់

ផ្នែកខាងក្រោមនេះ បង្ហាញពីមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មួយចំនួនដែលសមាជិកសហជីពជាច្រើនជួបប្រទះ ។ នេះគ្រាន់តែជាមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ ។

សារធាតុគីមីពុល

ចូរពិចារណាតារាងខាងក្រោម ។ (ពាក្យពេចន៍ដែលប្រើក្នុងតារាងនេះត្រូវបានពន្យល់លម្អិតនៅក្នុងសទ្ទានុក្រមនៅចុងបញ្ចប់នៃសៀវភៅណែនាំនេះ។)

លក្ខណៈ	ទម្រង់	ផ្លូវចូល	ផលប៉ះពាល់	ព័ត៌មាន	ការគ្រប់គ្រង
ជាតិពុល សារធាតុអាឡែស៊ី (sensitizer) សារធាតុបន្ថយអុកស៊ីសែនក្នុងខ្យល់ (asphyxiant) សារធាតុកាត់ (Corrosive) សារធាតុបង្កមហារីក សារធាតុបំលែង(Mutagen) សារធាតុតេរ៉ាតូជែន (Teratogen) សារធាតុជំរុញចំហេះ (Oxidizer) សារធាតុជំរុញប្រតិកម្ម (Reactive) សារធាតុអាចបង្កចំហេះ (Flammable) សារធាតុផ្ទុះ (Explosive) សារធាតុវិទ្យុសកម្ម (Radioacive)	រឹង រាវ ឧស្ម័ន ធូលី សន្សើម ផ្សែង	ហឺតចូល លេបចូល ជ្រាបចូល	ប្រព័ន្ធ សរីរាង្គ កោសិកា ម៉ូលេគុល ស្រួចស្រាល់ រ៉ាំរ៉ៃ សម្ងំយូរ បង្ករ ប្រតិកម្មបន្ថែម	MSDS លក្ខណៈសម្គាល់ ជាតិពុលវិទ្យា ស្តង់ដារ លេខកូដ	› នៅត្រង់ប្រភពផ្ទាល់ › ជាបន្តបន្ទាប់ › នៅជាមួយកម្មករផ្ទាល់ អនុសាសន៍ អនុវត្ត ពិនិត្យឡើងវិញ

ប្រសិនបើអ្នកព្រួយបារម្ភអំពីសារធាតុគីមីពុលនៅកន្លែងធ្វើការរបស់អ្នក សូមព្យាយាមវិភាគបញ្ហា និងដាក់ចេញនូវវិធានការឆ្លើយតបសមស្របមួយ ដោយធ្វើការទៅលើជួរឈរខាងឆ្វេងបំផុតនៃតារាងខាងលើ ទៅខាងស្តាំបំផុត ។

ធម្មជាតិ ៖ កំណត់ថាតើមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់អ្វីខ្លះដែលបង្កឡើងដោយសារធាតុគីមី ។ ទាំងនេះគឺជាលក្ខណៈនៃសារធាតុគីមីនោះ ។

ទម្រង់ ៖ តើវាបញ្ចេញនៅកន្លែងធ្វើការក្នុងទម្រង់បែបណា? ការដឹងពីទម្រង់ នឹងជួយអ្នកវាយតម្លៃសក្តានុពលនៃការប៉ះពាល់ ។

ផ្លូវចូល ៖ តើសារធាតុគីមីចូលក្នុងខ្លួនដោយរបៀបណា?

ផលប៉ះពាល់ ៖ តើសរីរាង្គឬប្រព័ន្ធអ្វីខ្លះដែលរងផលប៉ះពាល់ជាទូទៅ? តើជាទូទៅ ជំងឺមានការកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច?

ព័ត៌មាន ៖ ប្រមូលព័ត៌មានអំពីសារធាតុគីមីនោះឱ្យបានច្រើនបំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ ចំណុចចាប់ផ្តើមដ៏ល្អមួយ គឺក្រដាសទិន្នន័យសុវត្ថិភាពរបស់សារធាតុនោះ ។

ការគ្រប់គ្រង ៖ ការអនុវត្តអនាម័យឧស្សាហកម្មល្អ ។ តើមានមធ្យោបាយគ្រប់គ្រងជំនួស ដែលអាចប្រើបានដែរឬទេ?

មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់គ្រឿងម៉ាស៊ីន

បរិក្ខារ ឧបករណ៍ យានជំនិះ ឬវត្ថុទាំងឡាយណាដែលមានចលនា អាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ ។ កម្មកររាប់រយពាន់នាក់ទទួលរងរបួសដោយការមុត ឬការប៉ះពារជារៀងរាល់ឆ្នាំ ។ ជួនកាល ការដែលកម្មករយល់ឃើញថាពួកគេស្គាល់ពីប្រភេទនៃមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ទាំងនេះ អាចធ្វើឱ្យពួកគេមានការធ្វេសប្រហែស ។

ការការពារម៉ាស៊ីនឱ្យបានត្រឹមត្រូវ គឺជាការសំខាន់ណាស់ ។ ការជ្រើសរើស និងការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ដែលប្រើថាមពលអគ្គិសនី មានសារៈសំខាន់ណាស់ ។ ចលនានិងការគ្រប់គ្រងយានយន្ត និងថ្មើរជើងនៅកន្លែងធ្វើការ មានសារៈសំខាន់ ។ ជាសំណាងល្អ ចំណុចទាំងអស់នេះក៏ជាប្រភេទនៃមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ដែលងាយស្រួលបំផុតក្នុងការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងកែតម្រូវក្នុងអំឡុងពេលចុះអធិការកិច្ចនៅកន្លែងធ្វើការ ។

ជារឿយៗ មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់គ្រឿងម៉ាស៊ីនបង្កឱ្យមានរបួសក្នុងពេលប្រើប្រាស់ដែលមិនគោរពតាមស្តង់ដារ ដូចជា មិនមានការកែតម្រូវតំហែទាំ និងការជួសជុលឧបករណ៍ ។ គោលបំណងនៃនីតិវិធីចាក់សោគឺដើម្បីធានាថា ថាមពលត្រូវបានផ្តាច់ចេញទាំងស្រុងពីបរិក្ខារ ។

នីតិវិធីនៃការចាក់សោត្រូវតែត្រូវធ្វើការពិនិត្យឡើងវិញ និងសវនកម្មជាទៀងទាត់ ដើម្បីធានាថា វាមានប្រសិទ្ធភាពបំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ហើយថា គ្រប់គ្នាយកចិត្តទុកដាក់អនុវត្តតាមនីតិវិធីនេះ ។ ប្រភពថាមពលទាំងអស់ត្រូវតែកំណត់អត្តសញ្ញាណ ដាក់ដាច់ដោយឡែក ចាក់សោ និងផ្ទៀងផ្ទាត់ នៅពេលរៀបចំឧបករណ៍សម្រាប់ការថែទាំ ។

ទោះបីជានីតិវិធីនេះមានលក្ខណៈសាមញ្ញគ្រប់គ្រាន់ជាគោលការណ៍ក្តី ប៉ុន្តែ ជួនកាលគេពិបាកថែរក្សាថាមពលដែលនៅសល់ និងធានាមិនឱ្យមានការបញ្ចេញថាមពលដោយចៃដន្យណាមួយ ។ សូម្បីតែនៅពេលដែលឧបករណ៍ត្រូវបានរៀបចំរួចរាល់សម្រាប់ការថែទាំក៏ដោយ ក៏សុវត្ថិភាពរបស់ឧបករណ៍នោះត្រូវតែធ្វើការផ្ទៀងផ្ទាត់ ហើយគេត្រូវតែផ្តល់ព័ត៌មានច្បាស់លាស់អំពីស្ថានភាពរបស់ឧបករណ៍ដល់ភាគីពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ។

នីតិវិធីចាក់សោរល្អ គឺប្រើគោលគំនិត "កម្មករម្នាក់ មេសោមួយ កូនសោមួយ" ។ ពោលគឺ បុគ្គលម្នាក់ៗផ្ទៀងផ្ទាត់ស្ថានភាពរបស់ឧបករណ៍ដោយប្រើសោផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

អគ្គិសនី

ការប្រើប្រាស់អគ្គិសនីជាសកលនៅក្នុងសង្គមរបស់យើង មានទំនោរបង្កើតការព្រងើយកន្តើយចំពោះមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់របស់វា ប៉ុន្តែ អគ្គិសនីអាចបណ្តាលឆក់ រលាកធ្ងន់ធ្ងរ និងស្លាប់ ។ វាក៏អាចផ្តល់ជាប្រភពបញ្ឆេះដែលបង្កជាអគ្គិភ័យ និងការផ្ទុះផងដែរ ។ គោលការណ៍ណែនាំទូទៅនេះ អាចផ្តល់ការរំលឹកអំពីរបៀបពិចារណាមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់អគ្គិសនីនៅកន្លែងធ្វើការ ៖

- **ការងារអគ្គិសនីគួរតែមានការរៀបចំផែនការជាមុនល្អ ឯកសារត្រឹមត្រូវ បរិក្ខារនិងឧបករណ៍ត្រឹមត្រូវ**
- **នីតិវិធីចាក់សោរត្រឹមត្រូវ គឺចាំបាច់សម្រាប់ការងារអគ្គិសនីប្រកបដោយសុវត្ថិភាព**
- **បរិក្ខារដែលមានវ៉ុលតាខ្ពស់ គួរតែត្រូវបានចាត់ចែងដោយបុគ្គលិកដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលជាក់លាក់តែប៉ុណ្ណោះ បើមិនដូច្នោះទេ ត្រូវស្ថិតនៅឱ្យឆ្ងាយពីបរិក្ខារទាំងនេះ**
- **សម្លៀកបំពាក់ ឧបករណ៍ និងបរិក្ខារដែលមិនចម្លងចរន្តអគ្គិសនី គឺជាស្រទាប់ការពារចុងក្រោយមួយ ។**
- **ពិចារណាអំពីមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់អគ្គិសនីនៅពេលប្រើជណ្តើរ ជណ្តើរយន្ត ដងស្ទូច ឬបរិក្ខារដែលអាចលើកឡើងបាន**
- **ប្រើតែបរិក្ខារអគ្គិសនីដែលបានអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប៉ុណ្ណោះ**
- **កុំប្រើបរិក្ខារដែលខូចខ្សែ ឬឌុយតំណ ។**
- **ការដំឡើងអគ្គិសនីបណ្តោះអាសន្ន គួរតែមាន "កាលបរិច្ឆេទផុតកំណត់", កាលបរិច្ឆេទច្បាស់លាស់សម្រាប់ការដកចេញ ។**
- **កុំប្រើបរិក្ខារអគ្គិសនីណាដែលមិនមានសុវត្ថិភាពក្នុងការប្រើ**
- **ស្វែងរកខ្សែភ្លើងដែលកប់ក្នុងដីឱ្យឃើញជាមុនសិន មុនពេលជីកដី**
- **កុំប្តូរហ្វ៊ុយហ្ស៊ីប ឬដាក់ឡើងវិញនូវសៀគ្វីផ្តាច់ចរន្តរ ប្រសិនណាបើអ្នកមិនដឹងពីមូលហេតុដែលវាឆេះ ឬដាច់, ហើយ**
- **គ្រឿងបន្លាស់ សូម្បីតែអំពូលភ្លើង ក៏គួរតែត្រូវគ្នានឹងស្តង់ដាររចនាដើមដែរ ។**

ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្ម

ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មគឺជាថាមពលឆ្លងកាត់ ជាថាមពលដែលអាចធ្វើដំណើរក្នុងចម្ងាយខ្លះពីប្រភពរបស់វា ដោយគ្មានមធ្យោបាយបញ្ជូន ។ យើងទាំងអស់គ្នា ប៉ះពាល់នឹងវិទ្យុសកម្មដែលមានប្រភេទផ្សេងៗគ្រប់ពេល - ពោលគឺ ពីកំដៅ ពន្លឺភ្លើង ឧបករណ៍អេឡិចត្រូនិក ព្រះអាទិត្យ វិទ្យុសកម្មដែលកើតឡើងតាមធម្មជាតិ ។ល។ - ប៉ុន្តែក្នុងកម្រិតទាប ។

វិសាលគមអេឡិចត្រូម៉ាញ៉េទិក

លើកលែងតែករណីមួយចំនួន ថាមពលភាគច្រើនដែលយើងហៅថា "វិទ្យុសកម្ម" គឺជាផ្នែកមួយនៃវិសាលគមអេឡិចត្រូម៉ាញ៉េទិក ។ "វិសាលគមអេឡិចត្រូម៉ាញ៉េទិក" គឺជាដែនថាមពលពីប្រេកង់ទាប (ឧទា. វិទ្យុ AM) រហូតដល់ថាមពលខ្ពស់ (ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មហ្គាម៉ា) ។ គេគួរចងចាំថា អគ្គិសនីតែងតែបង្កើតដែនអគ្គិសនីនិងដែនម៉ាញេទិក ។ នៅខាងចុងប្រេកង់ទាបនៃវិសាលគមអេឡិចត្រូម៉ាញ៉េទិក (ជាពិសេសសំដៅលើមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចកើតមាននៃប្រដាប់ប្រដាអគ្គិសនីក្នុងផ្ទះ ឧបករណ៍កុំព្យូទ័រ ។ល។) "ដែន" គឺជាការពិពណ៌នាដែលសមស្របជាង "វិទ្យុសកម្ម" ។ សំណួរជុំវិញមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នៃដែនអេឡិចត្រូម៉ាញ៉េទិកដែលមានប្រេកង់ទាបបំផុតទាំងនេះ គឺជាប្រធានបទដាច់ដោយឡែកមួយ ។

ប្រេកង់វិទ្យុ និងវិទ្យុសកម្មមីក្រូវ៉េវ ជ្រៀតចូលពេញរាងកាយរបស់យើងរៀងរាល់នាទីរៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយសារការប្រើប្រាស់សម្ភារៈទាំងនេះនៅក្នុងការផ្សាយតាមវិទ្យុ និងទូរទស្សន៍ ទូរសព្ទចល័ត ឆ្នាំងកម្ដៅមីក្រូវ៉េវ និងរ៉ាដា ។

ការប៉ះពាល់កាន់តែខ្លាំងថែមទៀតអាចកើតឡើងជាមួយឧបករណ៍កំដៅឧស្សាហកម្មនៃការតភ្ជាប់ឌីអេឡិចទ្រិក និងប្រភេទមីក្រូវ៉េវ និងការព្យាបាលជំងឺដោយចរន្តអគ្គិសនី ។ ប្រេកង់វិទ្យុ និងវិទ្យុសកម្មមីក្រូវ៉េវអាចដុតកំដៅជាលិកា និងបង្កឱ្យរលាក ។ គេយល់ឃើញផងដែរថាសមត្ថភាពផលិតកំដៅរបស់វា អាចបណ្ដាលឱ្យមានជំងឺបាយភ្នែក និងផលប៉ះពាល់ដល់ប្រព័ន្ធបន្តពូជ ។ បន្ថែមពីលើផលប៉ះពាល់ដោយកម្ដៅបែបនេះ ថាមពលទាំងនេះត្រូវបានគេសង្ស័យថា មានផលប៉ះពាល់ទៅលើប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទកណ្ដាល សរសៃឈាមបេះដូង និងភាពតានតឹង(ស្រ្តេស)ទូទៅ ។ លើសពីនេះទៀត ការឆក់ និងរលាកដោយប្រេកង់វិទ្យុ ក៏ដូចជាការរំខានទៅលើការតំណភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងសញ្ញាជីវិតអាចត្រូវបានចាត់ទុកថាជាមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់សុវត្ថិភាព ។

វិទ្យុសកម្មអ៊ីនហ្វ្រារ៉េដ ត្រូវបានបញ្ចេញដោយវត្ថុធាតុដែលរលាយដោយសារកម្ដៅ ដូចជាលោហៈ និងកែវ ។ ម៉ាស៊ីនកម្ដៅអ៊ីនហ្វ្រារ៉េដ និងឆ្នាំងរក្សាកម្ដៅ គឺជាប្រភពផ្សេងទៀតដែលកម្មករប៉ះពាល់ជាមួយ ។

ពន្លឺដែលអាចមើលឃើញគឺជាអ្វីដែលយើងទាំងអស់គ្នាប៉ះពាល់រាល់ថ្ងៃពីពន្លឺសិប្បនិម្មិត និងពីព្រះអាទិត្យ ។

កាំរស្មីអ៊ុលត្រាវីយូឡេ (ពណ៌ស្វាយ) ត្រូវបានបញ្ចេញមិនត្រឹមតែដោយព្រះអាទិត្យប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងដោយចង្កៀងពន្លឺព្រះអាទិត្យនិងឧបករណ៍ស្នេរីលឧស្សាហកម្ម ផងដែរ ។

ពន្លឺផ្សារដែក គឺជាប្រភពពន្លឺអ៊ុលត្រាវីយូឡេដ៏ខ្លាំងក្លាមួយ ។

កាំរស្មីអ៊ីនហ្វ្រារ៉េដ ពន្លឺដែលអាចមើលឃើញដោយភ្នែក និងកាំរស្មីពណ៌ស្វាយ អាចបង្ក ឬធ្វើកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរនូវជំងឺរលាកផ្នែកដោយសារពន្លឺពណ៌ស្វាយ, ជំងឺភ្នែកក្រហម, ជំងឺបាយភ្នែក, រលាកស្បែក, ស្បែកចាស់មុនអាយុ និងមហារីកស្បែក ។ ពន្លឺឡាស៊ែរក៏បង្កផលវិបាកធ្ងន់ធ្ងរផងដែរ ដោយសារតែកំហាប់ដ៏ខ្ពស់នៃរលកពន្លឺតែមួយ ។ ឡាស៊ែរត្រូវបានប្រើប្រាស់កាន់តែច្រើននៅកន្លែងធ្វើការ ជាឧបករណ៍ស្កេន ឧបករណ៍ស្ទង់ និងនៅក្នុងការផ្សារ និងកាត់ដែក ។

ខាងចុងថាមពលខ្ពស់នៃដែនពន្លឺពណ៌ស្វាយ បូកនឹងកាំរស្មីអ៊ិច និងវិទ្យុសកម្មហ្គាម៉ា ត្រូវបានហៅថា "វិទ្យុសកម្មអ៊ីយ៉ូដ" ។ វិទ្យុសកម្មអ៊ីយ៉ូដ គឺជាវិទ្យុសកម្មដែលមានថាមពលខ្ពស់អាចបង្កើតជាភាគល្អិតដែលមានថាមពល ។

កាំរស្មីអ៊ិក និងកាំរស្មីហ្គាម៉ា គឺជាវិទ្យុសកម្មអេឡិចត្រូម៉ាញ៉េទិកដែលមានថាមពលខ្ពស់ ។ វាមានសមត្ថភាពជ្រៀតចូលយ៉ាងខ្លាំង ពោលគឺវាមានលក្ខណៈពិសេសមួយសម្រាប់ប្រើប្រាស់នៅក្នុងវិស័យវេជ្ជសាស្ត្រ និងវាឆ្លងកាត់រាងកាយបានយ៉ាងងាយបំផុត ។ កាំរស្មីហ្គាម៉ា ត្រូវបានផលិតដោយសារធាតុវិទ្យុសកម្មជាច្រើន និងមានថាមពលខ្ពស់ជាងកាំរស្មីអ៊ិក ។ មនុស្សគ្រប់រូបមានការប៉ះពាល់ទៅនឹងវិទ្យុសកម្មអ៊ីយ៉ូដ, ពីលំហ ពីវត្ថុធាតុវិទ្យុសកម្មនៅក្នុងដី ថែមទាំងពីរាងកាយផ្ទាល់របស់យើងផងដែរ ដោយហេតុថាយើងទាំងអស់គ្នាមានកាបូន-១៤ វិទ្យុសកម្មក្នុងបរិមាណជាក់លាក់ ។ វិទ្យុសកម្មវេជ្ជសាស្ត្រ ដូចជាកាំរស្មីអ៊ិក និងវិទ្យុសកម្មដែលប្រើក្នុងការព្យាបាលជំងឺមហារីក និងជំងឺផ្សេងៗទៀត ធ្វើឱ្យមានការប៉ះពាល់បន្ថែមទៀតផងដែរ ។

ភាគល្អិតវិទ្យុសកម្ម

គឺជាអ្វីដែលត្រូវបានគេហៅជាទូទៅថាជា "វិទ្យុសកម្ម" ។ តាមពិត វាគឺជាភាគល្អិតដែលបញ្ចេញដោយសារធាតុវិទ្យុសកម្ម ដែលជាផ្នែកមួយនៃដំណើរការធម្មជាតិនៃការពុករលួយអាតូម ។

ភាគល្អិតអាល់ហ្វា គឺជាបំណែកល្អិតៗដែលធ្ងន់, មានបន្ទុកវិជ្ជមានបញ្ចេញដោយដំណើរការវិទ្យុសកម្មនានា ដូចជាការពុកផុយនៃអ៊ុយរ៉ាញ៉ូម ។ តាមពិតភាគល្អិតអាល់ហ្វា គឺជាស្រោមស្នូលអេលីយ៉ូមដែលមានប្រូតុងពីរ និងណឺត្រុងពីរ ប៉ុន្តែមិនមានអេឡិចត្រុងទេ ។ ទោះបីជាធ្ងន់និងផ្ទុកថាមពលខ្ពស់ក្តី វាមិនអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងជាលិការាងកាយបានទេ ។

ភាគល្អិតបេតាគឺជាអេឡិចត្រុងដែលមានថាមពលខ្ពស់ ។ ភាគល្អិតនេះក៏ត្រូវបានញេញដោយដំណើរការវិទ្យុសកម្មផងដែរ ។ ជាទូទៅ វាអាចជ្រៀតចូលទៅក្នុងជាលិការហូតដល់ ២ សង់ទីម៉ែត្រ ។

នឺត្រុងគឺជាភាគល្អិតដែលគ្មានបន្ទុក ដែលត្រូវបានបញ្ចេញនៅក្នុងដំណើរការវិទ្យុសកម្មមួយខ្លះផងដែរ ។ វាមានសមត្ថភាពជ្រៀតចូលយ៉ាងខ្លាំង និងមានលក្ខណៈបន្ថែមដែលអាចធ្វើឱ្យសារធាតុផ្សេងទៀតបញ្ចេញវិទ្យុសកម្ម ។

ការប៉ះពាល់របស់កម្មករទៅនឹងវិទ្យុសកម្ម និងសារធាតុវិទ្យុសកម្ម

នៅក្នុងឧស្សាហកម្ម ការជីកយករ៉ែ និងចម្រាញ់សារធាតុអ៊ុយរ៉ាញ៉ូម ការផលិតប្រេងឥន្ធនៈ និងម៉ាស៊ីនរ៉េអាក់ទ័រថាមពល គឺជាប្រភពជាក់ស្តែងនៃការប៉ះពាល់ ។ ការថតកាំរស្មីក្នុងឧស្សាហកម្ម ការប្រើភ្លើងបំភ្លឺ ការផលិតអ៊ីសូតូបវិទ្យុសកម្ម និង ការស្រាវជ្រាវមន្ទីរពិសោធន៍ជាប្រភេទផ្សេងៗ ក៏ជាមុខរបរដែលអាចប៉ះពាល់ផងដែរ ក៏ដូចជាការងារដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការជីកយករ៉ែក្រៅពីអ៊ុយរ៉ាញ៉ូម និងការផលិតជីផូស្វាត ។

ចំពោះកាំរស្មីអ៊ិច កាំរស្មីហ្គាម៉ា ភាគល្អិតបេតា និងណឺត្រុង ផ្លូវចូលសំខាន់គឺពីខាងក្រៅ ពោលគឺ នៅពេលនរណាម្នាក់ឈរនៅជិតប្រភពវិទ្យុសកម្ម និងប៉ះពាល់ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សម្រាប់ភាគល្អិតអាល់ហ្វា ការប៉ះពាល់ខាងក្នុងគឺជាបញ្ហាព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើសារធាតុដែលបញ្ចេញភាគល្អិតអាល់ហ្វា ត្រូវបានយឺតចូលជាធូលីដី ហើយចូលទៅក្នុងសួត ជាលិកាជុំវិញសារធាតុនោះ នឹងទទួលនូវកម្រិតវិទ្យុសកម្មយ៉ាងខ្លាំងបំផុត ។ នេះគឺដោយសារតែភាគល្អិតអាល់ហ្វា មិនជ្រៀតចូល ដូច្នេះវានឹងបញ្ចេញថាមពលរបស់វាក្នុងបរិមាណតិចតួចនៃជាលិកា ប្រហែលជាក្នុងកោសិកាមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ ។ បញ្ហានេះនឹងបង្កើនហានិភ័យយ៉ាងខ្លាំងដែលថាកោសិកាដែលពាក់ព័ន្ធនោះ នឹងក្លាយទៅជាមហារីក ។ ការលេបចូល និងការស្រូបចូលក៏អាចជាបញ្ហាយ៉ាងខ្លាំងផងដែរជាមួយសារធាតុបញ្ចេញអាល់ហ្វា ។

សារធាតុវិទ្យុសកម្មភាគច្រើនជ្រៀតចូលទៅកាន់ផ្នែកផ្សេងៗនៃរាងកាយ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើសារធាតុដែលមិនរលាយ ត្រូវបានហឺតចូល វានឹងស្ថិតនៅក្នុងសួត ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើសារធាតុរលាយត្រូវបានស្រូបចូល សារធាតុនោះនឹងត្រូវបានស្រូបចូលទៅក្នុងចរន្តឈាម ហើយនឹងទៅដល់ផ្នែកផ្សេងៗទៀតនៃរាងកាយ ។

ឯកតារង្វាស់វិទ្យុសកម្មផ្សេងៗជាច្រើន ត្រូវបានគេប្រើប្រាស់អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំមកហើយ ហើយឯកសារស្តីពីសុវត្ថិភាពវិទ្យុសកម្មអាចមានការភាន់ច្រឡំ ជាពិសេសប្រសិនបើឯកសារនោះទើតតែមានអាយុកាលពីរបីឆ្នាំ ។

ធូលី និងសរសៃដែលអាចស្រូបចូលតាមរយៈការដកដង្ហើម

សារធាតុខ្លះមានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារតែលក្ខណៈរូបវន្តរបស់វា ជាជាងលក្ខណៈគីមី ។ អាបេស្តូស ស៊ីលីកា និងសរសៃសំយោគមួយចំនួន (មិនមែនទាំងអស់ទេ) គឺស្ថិតនៅក្នុងសារធាតុប្រភេទនេះ ។

ធូលីដែលត្រូវបានចាត់ទុកថា "អាចដកដង្ហើមចូលបាន" ឬអត់ អាស្រ័យលើទំហំភាគល្អិត ។ ភាគល្អិតធំមិនអាចហឺតចូលបានទេ ប្រសិនបើវាហើរក្នុងខ្យល់ វាដក់ជាប់នឹងច្រមុះខាងក្រៅ និងបំពង់ក ។

ភាគល្អិតតូចៗអាចឆ្លងកាត់បំពង់សំឡេង ប៉ុន្តែមានតែភាគល្អិតតូចបំផុតប៉ុណ្ណោះដែលនឹងទៅដល់ថង់ខ្យល់ (ថង់ខ្យល់តូចបំផុត) នៃសួត ។ ទំហំធំបំផុតនៃភាគល្អិតដែលអាចជ្រៀតចូលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងថង់ខ្យល់ ជាធម្មតា គឺមានអង្កត់ផ្ចិតប្រហែល ៥ ឬ ៦ មីក្រូម៉ែត្រ ។

កំណត់សម្គាល់ ៖ និយមន័យ "តាមច្បាប់" នៃអ្វីដែលជាធូលីដែលអាចដកដង្ហើមចូលបាន អាចខុសគ្នានៅក្នុងពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ ។ ផ្អែកតាមច្បាប់ អ្នកត្រូវយោងលើឯកសារពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងប្រទេសរបស់អ្នក ។

ប្រសិនបើភាគល្អិតអាចជ្រៀតបចូលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងសួត នោះវាអាចដក់ជាប់នៅទីនោះ ដែលអាចបណ្តាលឱ្យក្រហាយ រលាក និងការខូចខាតរយៈពេលយូរអង្វែង ឬអចិន្ត្រៃយ៍ ។

ជំងឺសួតដែលអាចបណ្តាលមកពីធូលី និងសរសៃដែលដកដង្ហើមចូលរួមមាន ក្រហាយ អាឡែរហ្ស៊ី ជំងឺខូចសាច់សួត (ស្នាមរបួស និងស្នះសួត) រលាកទងសួត ជំងឺហឺត និងមហារីក ។

ជាពិសេស សារធាតុអាបស្តូស និងស៊ីលីកា គឺជាសារធាតុដ៏សាហាវបំផុតដែលគេមិនធ្លាប់ប្រើក្នុងឧស្សាហកម្ម ហើយជាប្រធានបទដែលបានលើកឡើងនៅក្នុងសៀវភៅរបស់ IndustriALL ដាច់ដោយឡែកដែលមានតាមគេហទំព័រ www.industriall-union.org ។

ឯកសារបោះពុម្ពរបស់ INDUSTRIALL

ការស៊ើបអង្កេតឧប្បត្តិហេតុ

IndustriALL ច្រើនតែស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ និងឧបទ្ទវហេតុនានា ដោយសហការជាមួយនិយោជក ផ្អែកតាមដំណើរការដែលបានព្រមព្រៀងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងយល់ថា ដំណើរការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់មិនមានភាពយុត្តិធម៌ ឬមិនមានសមត្ថភាពក្នុងការកំណត់ពីមូលហេតុទាំងអស់នៃគ្រោះថ្នាក់ទេ ឬប្រសិនបើយើងជឿថាការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ កំពុងត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីធ្វើការស្តីបន្ទោស ជាជាងកែតម្រូវទៅលើមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ យើងរក្សាសិទ្ធិក្នុងការធ្វើការស៊ើបអង្កេតដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ និងធ្វើរបាយការណ៍នៅពេលណាដែលយើងជឿថា វាជារឿងដែលល្អបំផុតនោះ ។

មានហេតុផលជាច្រើនដែលការស៊ើបអង្កេត និងវិភាគឧបទ្ទវហេតុ ជាញឹកញាប់ ក្លាយជារឿងពិបាកកាន់តែខ្លាំងជាងការគិតរបស់អ្នកស៊ើបអង្កេតពីដំបូង ។ ខាងក្រោមនេះគឺជាឧទាហរណ៍មួយចំនួន (អាចមានករណីផ្សេងៗទៀតផងដែរ) ៖

- **ស្ថានភាពជាក់ស្តែងអាចមានភាពស្មុគស្មាញជាងការគិតពីដំបូង**
- **អ្នកស៊ើបអង្កេតអាចយល់ឃើញថា អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធមានភាពស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការពិភាក្សា ឬទទួលស្គាល់ការបរាជ័យ - របស់ពួកគេផ្ទាល់ ឬរបស់អ្នកដទៃទៀត' - ឬព្យាយាមការពារការសម្រេចចិត្តមិនល្អ ឬគោលនយោបាយដែលបរាជ័យ ដោយសារតែពួកគេមានមោទនភាព ឬដោយសារតែនយោបាយ ឬការភ័យខ្លាច ។**
- **អ្នកស៊ើបអង្កេតធ្វើការសន្និដ្ឋានភ្លាមៗដោយមិនត្រឹមត្រូវ ឬស្ថិតក្រោមឥទ្ធិពលនៃការសន្និដ្ឋានមិនត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកដទៃ និង**
- **វិបត្តិដែលកើតឡើងភ្លាមៗ និងភាពច្របូកច្របល់ក្នុងកំឡុងពេលក្រោយឧបទ្ទវហេតុនេះ បណ្តាលឱ្យមានការភ័យស្លន់ស្លោ ដែលធ្វើឱ្យមានការវិភាគទៅលើព្រឹត្តិការណ៍ដោយមិនសមហេតុផល**

ដើម្បីជៀសវាងបញ្ហាទាំងនេះ និងកង្វះខាតដែលអាចកើតមានផ្សេងៗទៀត អ្នកស៊ើបអង្កេតត្រូវតែធានាថា ដំណើរការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់មានភាពឱ្យច្បាស់លាស់ និងសាមញ្ញបំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។

ការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ គឺជាឧទាហរណ៍មួយនៃការប្រើប្រាស់បច្ចេកទេសដោះស្រាយបញ្ហាជាមូលដ្ឋាន ។ ដូច្នេះ ការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ដែលមានប្រសិទ្ធភាព នឹងអនុវត្តតាមលំដាប់លំដោយនេះ ៖

1. **យល់ច្បាស់អំពីអ្វីដែលជាបញ្ហា ។ ត្រូវតែមានអ្វីមួយកើតឡើងមុននឹងអ្នកនឹងកំណត់ថាជាគ្រោះថ្នាក់ ឬជាឧប្បត្តិហេតុធំដុំ ។ ហេតុការណ៍បែបនេះ នឹងត្រូវឱ្យមានការអនុវត្តដំណើរការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ និងដាក់ឱ្យដំណើរការក្រុមស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ ។**
2. **ប្រមូលព័ត៌មាន ។ កិច្ចការនេះអាចរួមមានការចុះទៅដល់ទីតាំងផ្ទាល់ កត់ត្រាទុកអ្វីដែលបានសង្កេតឃើញ ការថតរូប ការសម្ភាសជនរងគ្រោះ, សាក្សី, អ្នកជំនាញ និងអ្នកដទៃ ។ នីតិវិធីការងារជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ គំនូសប្លង់វិស្វកម្ម កំណត់ត្រាតំហែទាំ លក្ខណៈបច្ចេកទេសនៃការទិញ និងកំណត់ត្រាការបណ្តុះបណ្តាល ក៏អាចពាក់ព័ន្ធផងដែរ ។**
3. **វិភាគទិន្នន័យដើម្បីព្យាយាមកំណត់ពីមូលហេតុនានា (ពហុវចនៈ) នៃគ្រោះថ្នាក់ (តែងតែមានមូលហេតុលើសពីមួយ)។**
4. **សម្រេចចិត្តតើត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទប់ស្កាត់គ្រោះថ្នាក់នោះកុំឱ្យកើតឡើងនៅពេលអនាគត ឬយ៉ាងហោចណាស់ កាត់បន្ថយលទ្ធផលប្រសិនបើវាបានកើតឡើងរួចទៅហើយ ។ ត្រូវមានភាពជាក់លាក់បំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ ពិចារណាវិធានការរយៈពេលខ្លី និងវិធានការរយៈពេលវែង តាមដែលសមស្រប ។**
5. **ធានាថា វិធានការបង្ការត្រូវបានអនុវត្ត ។ តាមដានមើលការអនុវត្ត ។**

នៅក្នុងវិស័យសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ជាការប្រសើរដែលត្រូវមានប្រព័ន្ធដើម្បីទប់ស្កាត់មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មិនឱ្យកើតឡើង ជាជាងការគ្រាន់តែកំណត់អត្តសញ្ញាណមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ និងកែតម្រូវវា ។ ការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ គឺជាឱកាសដើម្បីពិនិត្យមើលប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាព ។

ការកសាង ឬកែលម្អប្រព័ន្ធ តម្រូវឱ្យមានការយល់ដឹងអំពីវិធីសាស្ត្រដោះស្រាយបញ្ហាជាមូលដ្ឋានដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ។ ការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ គឺធ្វើតាមរចនាសម្ព័ន្ធមូលដ្ឋាននេះ ។ ជំហានទីមួយគឺត្រូវយល់ថាបញ្ហានោះគឺជាអ្វី ពោលគឺកំណត់និយមន័យគ្រោះថ្នាក់នោះ ។

កិច្ចការនេះ មើលទៅហាក់ដូចជាឃើញច្បាស់ជាក់ស្តែង ប៉ុន្តែអ្នកស៊ើបអង្កេតគួរតែចំណាយពេលពីដើមដំបូងនៃការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណឱ្យបានច្បាស់លាស់ ៖

តើអ្វីបានកើតឡើង? ប្រើពាក្យខ្លីបំផុតតាមដែលអាចធ្វើបាន ហើយផ្តោតលើលទ្ធផលជាក់ស្តែង (ឬលទ្ធផលដែលអាចកើតមាន ប្រសិនបើការស៊ើបអង្កេតលើបញ្ហា "ប៉ិះបរាជ័យ/ជិតខូចខាត") ។ នៅក្នុងសកម្មភាពនេះ អ្នកគួរតែពណ៌នាជាមូលដ្ឋានអំពីព្រឹត្តិការណ៍នោះ និងមូលហេតុដែលអ្នកគិតថា គួរធ្វើការស៊ើបអង្កេត ។ កុំព្យាយាមរៀបរាប់អំពីព្រឹត្តិការណ៍ និងបុព្វហេតុដែលពាក់ព័ន្ធទាំងអស់នៅដំណាក់កាលនេះ ។

តើវាកើតឡើងនៅឯណា? តើវាជាព្រឹត្តិការណ៍ជាក់លាក់មួយដែលកើតឡើងនៅទីតាំងមួយជាក់លាក់ ឬតើគួរពណ៌នាថា វាកើតឡើងនៅក្នុងតំបន់មួយ ឬនៅក្នុងតំបន់ជាច្រើន?

តើវាកើតឡើងពេលណា? ពេលវេលាដ៏សំខាន់បំផុតដែលត្រូវកត់សម្គាល់ គឺជាពេលវេលានៃលទ្ធផលដែលអ្នកមានការព្រួយបារម្ភទៅលើ ពោលគឺ ករណីរបួស ឬស្លាប់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខណៈពេលដែលកត់ត្រាទុកព្រឹត្តិការណ៍នេះ សូមពិចារណាខ្លះៗទៅលើសំណួរដូចខាងក្រោម ។ តើវាជាព្រឹត្តិការណ៍ជាក់លាក់មួយ (ឧទា. ការធ្លាក់ពីលើជណ្តើរ) ឬជាព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលកើតឡើងបន្តិចម្តងៗក្នុងរយៈពេលមួយ (ឧទា. ជំងឺហឺតដោយសារការងារ)?

ការប្រមូលព័ត៌មាន

ជាសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែលត្រូវប្រមូលអង្គហេតុឱ្យបានច្រើនបំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន! ប្រភពព័ត៌មានអាចរួមមាន ៖

- **កំណត់សម្គាល់ដែលបានធ្វើឡើងក្នុងអំឡុងពេលសង្កេតទៅលើទីតាំងដោយផ្ទាល់**
- **រូបថត ឬវីដេអូ**
- **ការសម្ភាសជនរងគ្រោះ សាក្សី អ្នកធ្វើការជាមួយ អ្នកជំនាញ និងអ្នកដទៃទៀត**
- **នីតិវិធីការងារជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ**
- **ដ្យាក្រាមវិស្វកម្ម**
- **លក្ខណៈបច្ចេកទេសសម្រាប់ការទិញ**
- **កំណត់ត្រាតំហែទាំ**
- **របាយការណ៍អំពីបញ្ហាសុវត្ថិភាព**
- **គ្រោះថ្នាក់ និងឧប្បត្តិហេតុពីមុន**
- **កំណត់ត្រាបណ្តុះបណ្តាល**

នៅពេលប្រមូលព័ត៌មាន (ជាពិសេសនៅពេលសម្ភាសជនរងគ្រោះ សាក្សី អ្នកត្រួតពិនិត្យការងារ មិត្តរួមការងារ និងអ្នកផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងដោយផ្ទាល់ទៅនឹងគ្រោះថ្នាក់នោះ) ជាការសំខាន់ដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើអារម្មណ៍អ្នកដែលប៉ះពាល់ ។ អារម្មណ៍របស់ពួកគេ - កំហឹង ការភ័យខ្លាច កំហុស ទុក្ខព្រួយ - អាចកើនឡើងខ្ពស់ ។ ត្រូវប្រើភាសាការទូតជាពិសេសនៅពេលមានរបួសធ្ងន់ធ្ងរ ឬស្លាប់ ។

ទោះបីជាការយល់ឃើញរបស់មនុស្សចំពោះបញ្ហាគឺជាអ្វីដែលសំខាន់ក៏ដោយ ក៏វាមិនសំខាន់ដូចការអង្គហេតុដែរ ។ **បែងចែកភាពខុសគ្នារវាងទស្សនៈ និងការពិត** ។ មិនត្រូវសួរសំណួរដែលបង្កប់ន័យស្តីបន្ទោសឡើយ ឧទា. “ហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្វើ (មិនធ្វើ)...” ឬ “តើអ្នកបានដឹង (ឬមិនដឹង) អំពីរឿងនោះ...” ។ កុំស្វែងរកការស្តីបន្ទោស ។ ចូររកមើលប្រព័ន្ធ និងធាតុផ្សំនៃប្រព័ន្ធដែលបរាជ័យ ។

តើគួររកមើលអង្គហេតុបែបណាខ្លះ?

1. **សម្ភារៈ ឧបករណ៍ បរិក្ខារ ។ល។ - "វត្ថុ" ដែលពាក់ព័ន្ធ**
2. **ការងារ ឬកិច្ចការ ៖ អ្វីខ្លះដែលកំពុងធ្វើជាក់ស្តែង នីតិវិធី ការត្រួតពិនិត្យសុវត្ថិភាពដែលត្រូវធ្វើឡើង និងបរិក្ខារចាំបាច់ ។ល។**
3. **ការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកគ្រប់គ្រង - លក្ខណៈបច្ចេកទេស ការរចនាបទកន្លែង/គំនូសប្លង់ធ្វើការ ការជួសជុល ការត្រួតពិនិត្យ ការពង្រឹងសុវត្ថិភាព ការចាត់តាំងការងារ**
4. **កត្តាបរិស្ថាន - កំដៅ, ត្រជាក់, ពន្លឺ, ធូលី, សំលេងរំខាន, ផ្សែង, កម្រាលឥដ្ឋរអិល, ។ល។ និង**
5. **មនុស្ស - ការបណ្តុះបណ្តាល បទពិសោធន៍ ភាពតានតឹង ការប្រុងប្រយ័ត្ន កត្តាផ្ទាល់ខ្លួន ។ល។**

ដើម្បីជៀសវាងការមើលរំលងអង្គហេតុណាមួយ ត្រូវប្រាកដថា អ្នកកត់ត្រាអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង - ទោះបីជាអ្នកត្រូវបន្ថែមប្រភេទថ្មីមួយទៀតក៏ដោយ ។

នៅពេលដែលអ្នកបានប្រមូល និងរៀបចំអង្គហេតុទាំងអស់រួចហើយ អ្នកត្រៀមធ្វើការវិភាគអង្គហេតុទាំងនោះដើម្បីកំណត់ពីមូលហេតុនៃគ្រោះថ្នាក់នោះ ។

កម្មវត្ថុនៃការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ គឺដើម្បីរកឱ្យឃើញពីមូលហេតុនៃគ្រោះថ្នាក់ និងស្នើឡើងនូវវិធានការនានាដើម្បីទប់ស្កាត់ឧបទ្ទវហេតុដដែលនោះឬស្រដៀងគ្នាមិនឱ្យកើតឡើងដដែលៗ ។

ពាក្យខ្លះៗអំពីការស្តីពីបន្ទោស និងការដាក់កំហុស

ការស្តីបន្ទោស ឬការទម្លាក់កំហុសលើបុគ្គល ឬវត្ថុណាមួយ គឺជាកំហុសទូទៅមួយក្នុងការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ ។ ហេតុផលសម្រាប់ការផ្តោតការយកចិត្តទុកដាក់ទាំងស្រុងទៅលើមនុស្សម្នាក់ ឬបរិក្ខារណាមួយ គឺឃើញជាក់ស្តែង - ព្រោះ ការងារដែលត្រូវធ្វើគឺមានតិចជាងមុន ហើយការធ្វើដូច្នេះ ធ្វើឱ្យមិនមានចោទសួរ និងគ្មានការរិះគន់ទៅលើប្រព័ន្ធនោះ ។

ប្រព័ន្ធដែលពឹងផ្អែកលើការប្រុងប្រយ័ត្ន ១០០ ភាគរយ, ពោលគឺផ្អែកលើលើការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់មនុស្ស ១០០ ភាគរយគ្រប់ពេលនោះ គឺពិតជាមិនអាចជៀសវាងគ្រោះថ្នាក់បាននោះទេ ។ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់នៅក្នុងស្ថាប័នមួយ ធ្វើឱ្យមានកំហុស ដែលបណ្តាលឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ពេលនោះ វាអាចថានរណាម្នាក់ទៀតទំនងជាបានធ្វើ ឬនឹងធ្វើឱ្យមានកំហុសដដែលនោះដែរ ។ គោលដៅមិនត្រូវភ្ជាប់ជាមួយការស្តីបន្ទោសឡើយ ។ ប្រសិនបើការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ត្រូវបានគេប្រើដើម្បីភ្ជាប់ជាមួយការស្តីបន្ទោស ឬដាក់វិន័យនោះ គ្មាននរណាម្នាក់មានបំណងសហការជាមួយការស៊ើបអង្កេតនាពេលអនាគតនោះឡើយ ។

ការទម្លាក់កំហុសទៅលើសមាសភាគឬវត្ថុណាមួយ គឺមិនប្រសើរជាងការស្តីបន្ទោសបុគ្គលប៉ុន្មាននោះទេ ។ សូមរំលឹកឡើងវិញអំពីការផ្ទុះនៃយានអវកាស Challenger ដែលនៅពេលនោះ មូលហេតុដែលគេលើកឡើងភ្លាមៗគឺថា បញ្ហានោះបណ្តាលមកពីការលិចប្រេងជុំវិញកងមូល “O” នៅចន្លោះដំណាក់កាលរ៉ុកែត ។ ប្រសិនបើអ្នកស៊ើបអង្កេតទៅលើការផ្ទុះនោះ ទម្លាក់កំហុសទៅលើកងមូល "O" ដែលខូចនោះ គេនឹងមិនអាចយល់បានច្រើនអំពីការខូចប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាពជាច្រើនរបស់ NASA នោះទេ ។ ហេតុអ្វីបានជាគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះភស្តុតាងពីមុននៃបញ្ហាជាមួយកងមូល “O”-rings? ហេតុអ្វីបានជាបញ្ហាទាក់ទងនឹងសុវត្ថិភាពធម្មតា មិនត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងករណីនេះ? តើបញ្ហានេះពាក់ព័ន្ធនឹងអាកាសធាតុដែរឬទេ? តើប្រព័ន្ធមួយនេះត្រូវបានគេសម្រេចផលិតឡើងដោយរបៀបណាដែរ?

ការវិភាគគ្រោះថ្នាក់ - ដើមឈើបន្ទាត់ពេលវេលា និងកំហុស

នីតិវិធីស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរជាច្រើន ផ្តោតលើដំណាក់កាលវិភាគថា ជាជំហានដ៏លំបាកបំផុត ។ នេះគឺជាដំណាក់កាលនៃការស៊ើបអង្កេតដែលអ្នកស៊ើបអង្កេតត្រូវតែព្យាយាមយល់ពីអង្គហេតុដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណមូលហេតុទាំងអស់នៃគ្រោះថ្នាក់ ។

មានបច្ចេកទេសមូលដ្ឋានចំនួនពីរដែលអ្នកស៊ើបអង្កេតប្រើប្រាស់ ដើម្បីធ្វើកិច្ចការនេះ ៖

(i) រៀបចំព័ត៌មានជាលំដាប់តែមួយនៃព្រឹត្តិការណ៍ ឬបន្ទាត់ពេលវេលា ។

(ii) រៀបចំព័ត៌មានជាលំដាប់នៃព្រឹត្តិការណ៍ ប៉ុន្តែបង្ហាញខ្សែសង្វាក់មូលហេតុ និងផលប៉ះពាល់ដាច់ដោយឡែក ទោះជាតូចប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ដូចជាសាខា និងអនុសាខា រហូតដល់សាខាធំ ឬលំដាប់ចម្បង ។ ដោយសារតែរូបភាពបង្ហាញពីការវិភាគនេះ បច្ចេកទេសនេះត្រូវបានគេហៅថា "ដើមឈើកំហុស" (“fault tree”) ។

វិធីសាស្រ្តទី (i) ត្រូវបានគេប្រើញឹកញាប់បំផុតដើម្បីស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ឧស្សាហកម្មធម្មតា ។

វិធីសាស្រ្តទី (ii) មានប្រយោជន៍ច្រើន ជាពិសេសប្រសិនបើពាក់ព័ន្ធនឹងព័ត៌មានលម្អិតបច្ចេកទេស ។

បន្ទាត់ពេលវេលា

ដើម្បីបង្កើតការវិភាគ "លំដាប់នៃព្រឹត្តិការណ៍" ដោយចាប់ផ្តើមពីលទ្ធផល - ការរងរបួស ការស្លាប់ ឬការបាត់បង់ - និងធ្វើការត្រឡប់មកវិញ ។

1. ដើម្បីចាប់ផ្តើម **ចូរសរសេរការពិពណ៌នាខ្លីមួយអំពីលទ្ធផល ។**
2. **បន្ទាប់មក សូមសួរសំណួរថា «តើស្ថានភាពភ្លាមៗមុនពេលកើតហេតុនោះ មានអ្វីខ្លះដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់គ្រោះថ្នាក់ ឬរបួសបាន?** ចម្លើយរបស់អ្នកគួរតែផ្អែកលើព័ត៌មាន ឬភស្តុតាងដែលមាន ឬការសន្និដ្ឋានសមហេតុផលពីព័ត៌មាននើ ។
3. **សរសេរការពិពណ៌នាខ្លីមួយអំពីស្ថានភាពមុនកើតហេតុនោះ -** ជាលទ្ធផល ចម្លើយរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងលើ ។
4. **អនុវត្តជំហានទី (២) និង (៣)** ឡើងវិញ រហូតដល់អ្នកអស់ចម្លើយចំពោះចំណុចទី (២) ។

ឧទាហរណ៍ ចូរព្យាយាមបង្កើតលំដាប់នៃព្រឹត្តិការណ៍ ឬបន្ទាត់ពេលវេលា ការវិភាគទៅលើរបួសភ្នែករបស់ជាងឈើ ដែលគាត់កាត់ឈើដោយប្រើរណាចាស់មួយនៅកន្លែងធ្វើការ ដែលមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់លើសុវត្ថិភាព ដូចបង្ហាញខាងក្រោម ៖

- **លទ្ធផល ៖ របួសភ្នែកមួយបានកើតឡើងពេលដែកមួយដុំបានប៉ះអ្នកប្រើរណា ។**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **ជាងឈើមិនបានពាក់វ៉ែនតាសុវត្ថិភាព ដែលអាចរារាំងកំទេចលោហៈនោះបាន ។**
  តើមានអ្វីខ្លះអំពីស្ថានភាពភ្លាមៗមុននេះ ដែលបានរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **មិនមានរបាំងនៅលើរណាដែលអាចបញ្ឈប់ភាគល្អិតលោហៈនោះ ។**
  តើមានអ្វីខ្លះអំពីស្ថានភាពភ្លាមៗមុននេះ ដែលបានរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **ផ្លែរណាប៉ះនឹងដែកគោលនៅក្នុងដុំឈើនោះ ដែលធ្វើឱ្យបែកចេញជាកំទេចដែក**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **ហាងលក់គ្រឿងឈើនោះមិនមានពន្លឺគ្រប់គ្រាន់ ដែលធ្វើឱ្យមានការលំបាកក្នុងការពិនិត្យមើលឈើ ។**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **មិនមានគោលនយោបាយ ឬការបណ្តុះបណ្តាលអំពីភាពចាំបាច់ដែលត្រូវពិនិត្យមើលឈើរកមើលដែកគោលនោះទេ ហើយទោះបីជាមានក៏ដោយ ការងារនេះគឺជាការងារ "ប្រញាប់ប្រញាល់" ដែលធ្វើឱ្យអ្នកប្រើប្រាស់រណាមិនអាចចំណាយពេលពិនិត្យឈើឱ្យបានហ្មត់ចត់នោះឡើយ ។**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **ការត្អូញត្អែរអំពីតំហែទាំរណា និងពន្លឺភ្លើងក្នុងហាង មិនត្រូវបានគេដោះស្រាយនោះទេ ។**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **គ្មានការវិភាគណាមួយត្រូវបានគេធ្វើឡើងទៅលើមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ដែលទាក់ទងនឹងការផ្លាស់ប្តូរសម្ភារៈ ពីឈើថ្មី ទៅជាឈើកែច្នៃឡើងវិញនោះទេ ។**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **ថ្មីៗនេះ អ្នកគ្រប់គ្រងបានចាប់ផ្តើមទទូចឱ្យប្រើប្រាស់ឈើកែច្នៃនៅពេលណាដែលអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីកាត់បន្ថយការចំណាយ ។ ឈើដែលគេប្រើរួចហើយ ទំនងជាមានដែកគោលច្រើនជាងឈើថ្មី ។**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **ស្ថាប័នទាំងមូលមានឥរិយាបថមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសុវត្ថិភាព ។ បញ្ហាសុវត្ថិភាព ទោះបីជានៅពេលរាយការណ៍ប្រាប់ក៏ដោយ កម្រត្រូវបានកែតម្រូវក្នុងរយៈពេលតិចជាងបីខែណាស់ ។ ភស្តុតាងបង្ហាញថា និយោជិតកម្រពាក់ឧបករណ៍ការពារសុវត្ថិភាព ដូចជា វ៉ែនតាសុវត្ថិភាពជាដើម ។ នេះរួមបញ្ចូលទាំងអ្នកត្រួតពិនិត្យហាងផងដែរ ។**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **ជាទូទៅ មិនមានគោលនយោបាយ នីតិវិធី និងការពង្រឹងការអនុវត្តសុវត្ថិភាព ហើយមិនមានវិធីជាប្រព័ន្ធដើម្បីធានាថារាល់កម្មវិធីថ្មីនីមួយៗបានទទួលការវិភាគមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ការអភិវឌ្ឍគោលនយោបាយ និងការបណ្តុះបណ្តាលត្រឹមត្រូវ ។ ជាទូទៅ និយោជិតមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល ឬការធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពជំនាញនោះទេ សូម្បីតែនៅពេលនីតិវិធី ឬបរិក្ខារមានការផ្លាស់ប្តូរក៏ដោយ ។ ហាងពឹងផ្អែកលើបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ជាជាងការបណ្តុះបណ្តាល ។**
  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **មិនមានប្រព័ន្ធត្រួតពិនិត្យទៀងទាត់ ឬតំហែទាំបង្ការទៅលើបរិក្ខារនោះទេ ។**

  តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពភ្លាមៗមុនកើតហេតុនោះ ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់នេះ ឬដែលអាចទប់ស្កាត់របួសនោះបាន?

- **កាលពីពីរឆ្នាំមុន ក្រុមហ៊ុនបានចាប់ផ្តើមអនុវត្តកម្មវិធីកាត់បន្ថយការចំណាយដ៏ធំមួយ ដែលត្រូវបានគេយល់ថា ជាការធ្វើឱ្យសុវត្ថិភាពក្លាយជាអាទិភាពទីពីរ បន្ទាប់ផលិតកម្ម ហើយក៏បន្ថយអាទិភាពនៃតំហែទាំបង្ការផងដែរ ។ នេះហាក់ដូចជាធ្វើបាត់បង់ដល់ការយកចិត្តទុកដាក់អំពីសុវត្ថិភាពរបស់និយោជិតគ្រប់គ្នា ។**

ទោះបីជាឧទាហរណ៍មួយមិនអាចបង្ហាញពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ ក៏បន្ទាត់ពេលវេលាខាងលើកើតមានជាទូទៅតាមវិធីផ្សេងៗជាច្រើន ។ នៅក្នុងពេលមួយនោះ នៅពេលដែលហៀបនឹងកើតមានព្រឹត្តិការណ៍ជាក់ស្តែង ជាធម្មតា គេយល់ឃើញថា កត្តាសំខាន់គឺទាក់ទងនឹងសម្ភារៈឧបករណ៍ បរិក្ខារ និងបរិយាកាសនៅកន្លែងធ្វើការ ។ លើសពីនេះទៀត កាលពីអតីតកាល ជារឿយៗ គេយល់ថា កត្តាពាក់ព័ន្ធគឺមានដូចជាការបណ្តុះបណ្តាល ការថែទាំ ស្តង់ដារនៃការទិញ គោលនយោបាយជាដើម ។

តេស្ត ៖ ប្រសិនបើអ្នកបានបង្កើតបន្ទាត់ពេលវេលារបស់អ្នកបានត្រឹមត្រូវនោះ ប្រសិនបើអ្នកអានវាតាមលំដាប់បញ្ច្រាស អ្នកគួរតែដឹងពីរឿងរ៉ាវដែលសមហេតុផល ។ ប្រសិនបើវាមិនសមហេតុផល ឬផ្នែកធំបំផុតនៃរឿងនោះ ហាក់ដូចជាបាត់មិនឃើញមាន អ្នកគួរតែពិនិត្យមើលការវិភាគរបស់អ្នកឡើងវិញ ដើម្បីប្រាកដថា អ្នកពិតជាបានធ្វើការពិចារណារាល់អង្គហេតុទាំងអស់រួចហើយ ។

នៅក្នុងឧទាហរណ៍ខាងលើនេះ សាច់រឿងអាចនឹងមានលក្ខណៈដូចខាងក្រោមនេះ ៖

“នៅក្នុងហាងជាងឈើដែលមានឥរិយាបថមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសុវត្ថិភាព ហើយគ្មានការប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះការបណ្តុះបណ្តាល ការផ្លាស់ប្តូរទៅលើវត្ថុធាតុដើម ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយប្តូរពីឈើថ្មី ទៅជាឈើកែច្នៃវិញ ។ បញ្ហាសុវត្ថិភាពដែលអាចកើតមានពីការផ្លាស់ប្តូរនេះមិនត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងគោលនយោបាយសុវត្ថិភាព ឬការបណ្តុះបណ្តាលណាមួយឡើយ ។ លើសពីនេះទៀត បរិក្ខារក្នុងហាងគឺមានសភាពចាស់ និងថែទាំមិនបានល្អ ហើយបរិយាកាសការងារជាពិសេសភ្លើងបំភ្លឺ គឺអន់ ។

នៅថ្ងៃកើតហេតុ កម្មករម្នាក់ត្រូវបានគេស្នើឱ្យធ្វើ "ការងារប្រញាប់" មួយ, គាត់បានទទួលឈើដែលគេប្រើរួចមួយចំនួន ដោយមិនបានពិនិត្យរកមើលដែកគោល ឬមិនបានឃើញដែកគោល ដោយសារភ្លើងមិនភ្លឺល្អ ហើយបានចាប់ផ្តើមកាត់ឈើនោះដោយរណាមួយដែលគ្មានរបាំងការពារ ។ បំណែកដែកមួយបានខ្ទាតចេញពីរណា ហើយអាចធ្វើឲ្យខូចភ្នែកកម្មករដែលមិនមានអ្វីការពារ»។

សំខាន់

លំដាប់នៃព្រឹត្តិការណ៍មិនដូចគ្នានឹងទំនាក់ទំនងរវាងមូលហេតុ និងផលប៉ះពាល់!

កំហុសមួយក្នុងចំណោមកំហុសទូទៅបំផុត គឺការសន្មតថា ព្រឹត្តិការណ៍ពីមុនៗ "បានបង្ក" ព្រឹត្តិការណ៍ផ្សេងៗនៅពេលក្រោយមកទៀត ។ ការដាក់ព្រឹត្តិការណ៍ក្នុងលំដាប់លំដោយ ហាក់ដូចជាបង្កប់អត្ថន័យនេះនៅក្នុងចិត្តមនុស្សមួយចំនួន ។ ចូរចងចាំថា បន្ទាត់ពេលវេលាមិនដូចស៊េរីនៃល្បែងដូមីណូ (dominos) ទេ ។ អាយុ និងស្ថានភាពមិនល្អរបស់រណា មិនបាន "បណ្តាលឱ្យ" កម្មករកាត់ឈើដោយមិនមានវ៉ែនតាសុវត្ថិភាពនោះទេ ។ ការសម្រេចចិត្តប្រើប្រាស់ឈើកែច្នៃ មិនបាន “បណ្តាលឱ្យ” រណាបាត់របាំងការពាររបស់វានោះទេ ។ អ្វីដែលយើងកំពុងនិយាយ គឺថាលក្ខខណ្ឌមួយប្រហែលជាកើតមានមុនលក្ខខណ្ឌមួយទៀត ហើយថា លក្ខខណ្ឌទាំងអស់មានចំណែកក្នុងលទ្ធផលដែលជាអកុសល ។

ដើមឈើកំហុស

ផ្ទុយពីការវិភាគបន្ទាត់ពេលវេលាសាមញ្ញ "ដើមឈើកំហុស" ព្យាយាមភ្ជាប់មូលហេតុ និងផលវិបាកដែលពាក់ព័ន្ធគ្នា ឬ មូលហេតុ និងផលប៉ះពាល់ អាស្រ័យលើអ្នកចង់បាន ។

ជំហានដំបូងក្នុងការសង់ដើមឈើកំហុស គឺត្រូវបង្កើតការវិភាគ "លំដាប់លំដោយនៃព្រឹត្តិការណ៍" ដូចដែលបានពិភាក្សាក្នុងទំព័រមុន ។ ចាប់ផ្តើមពីលទ្ធផល - ការរងរបួស ការស្លាប់ ឬការបាត់បង់ - និងធ្វើការត្រឡប់មកក្រោយវិញ ។

1. ដើម្បីចាប់ផ្តើម **ចូរសរសេរការពិពណ៌នាខ្លីមួយអំពីលទ្ធផល ។**
2. បន្ទាប់មក **សួរសំណួរថា «តើមានអ្វីខ្លះកើតឡើងនៅក្នុងស្ថានភាពនោះភ្លាមៗនៅមុនព្រឹត្តិការណ៍នេះកើតឡើង ដែលរួមចំណែកដល់គ្រោះថ្នាក់ ឬដែលទប់ស្កាត់របួស ឬគ្រោះថ្នាក់នោះបាន? ចម្លើយរបស់អ្នកគួរតែផ្អែកលើព័ត៌មាន ឬភស្តុតាងដែលមាន ឬជាការសន្និដ្ឋានដ៏សមហេតុផលមួយពីព័ត៌មាននោះ ។**
3. **សរសេរការពិពណ៌នាខ្លីមួយអំពីស្ថានភាពមុនពេលកើតហេតុណ៍** - ពោលគឺ ចម្លើយរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងលើ ។
4. **អនុវត្តឡើងវិញជំហានទី (២) និងទី (៣)** រហូតដល់អ្នកអស់ចម្លើយចំពោះជំហានទី (២) ។
5. ពិនិត្យមើលចម្លើយទាំងអស់របស់អ្នក ហើយ**រកមើលព្រឹត្តិការណ៍នានាដែលទាក់ទងនឹងមូលហេតុ និងផលប៉ះពាល់** ។
6. **បង្ហាញការវិភាគរបស់អ្នកដោយប្រើដ្យាក្រាម ។** រៀបចំព្រឹត្តិការណ៍ដែលពាក់ព័ន្ធជាលំដាប់លំដោយដាច់ដោយឡែកនៅលើ "មែក" ដាច់ដោយឡែកពីគ្នានៅលើបន្ទាត់ពេលវេលាចម្បងរបស់អ្នក ។ មែកអាចដាច់ចេញពីគ្នា និងភ្ជាប់គ្នាមកវិញតាមការចាំបាច់ ហើយប្រសិនបើចាំបាច់ អ្នកអាចគូសមែកធាងតូចៗចេញពីមែកធំៗតៗគ្នា ដើម្បីពន្យល់ឱ្យបានពេញលេញអំពីព្រឹត្តិការណ៍មួយ ។ ធានាថា ការធ្វើតាមបន្ទាត់ពេលវេលាណាដ៏ដោយ គួរតែបង្ហាញព្រឹត្តិការណ៍ដែលទាក់ទងនឹងបុព្វហេតុ និងផលប៉ះពាល់ជានិច្ច ។

តោះយើង ប្រើឧទាហរណ៍ដដែល ដែលយើងបានបង្កើតលំដាប់លំដោយនៃព្រឹត្តិការណ៍នៅលើទំព័រមុន ៖ ជាងឈើម្នាក់បានកាត់ឈើដែលគេប្រើរួចដោយប្រើរណាចាស់មួយនៅកន្លែងធ្វើការ ដែលមានឥរិយាបថមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហាសុវត្ថិភាព ។

ឧទាហរណ៍ អ្នកគូសរូបបង្ហាញកម្មវិធីកាត់បន្ថយការចំណាយរបស់ក្រុមហ៊ុននេះ ការសម្រេចចិត្តប្រើឈើកែច្នៃ ការដែលមានដែកគោលនៅក្នុងដុំឈើដែលត្រូវកាត់នៅថ្ងៃនោះ និងបំណែកដែកដែលជាប់ក្នុងភ្នែករបស់ជាងឈើ ដាក់នៅលើមែនធាងមួយ” ។ អាទិភាពសុវត្ថិភាពជារួម ឥរិយាបថចំពោះការប្រើវ៉ែនតាសុវត្ថិភាព និងបញ្ហាមិនពាក់វ៉ែនតាសុវត្ថិភាពក្នុងពេលធ្វើការនៅថ្ងៃនោះ ដាក់លើ "មែនធាង" ផ្សេងមួយទៀត ។

ជារឿយៗ មែនធាងបង្ហាញពី "ប្រព័ន្ធ" សំខាន់ៗខ្លះ ដែលគួរតែមានដើម្បីទប់ស្កាត់គ្រោះថ្នាក់ ។ ឧទាហរណ៍ ៖ លក្ខណៈបច្ចេកទេស តំហែថែទាំ និងការត្រួតពិនិត្យឧបករណ៍បរិក្ខារ ឬនីតិវិធី និងការបណ្តុះបណ្តាល គឺពិតជាមិនមាននៅទីនេះ និងបានរួមចំណែកដល់ការរងរបួស/គ្រោះថ្នាក់នោះ ។

ឧទាហរណ៍សាមញ្ញ - ការវិភាគរបួសភ្នែក

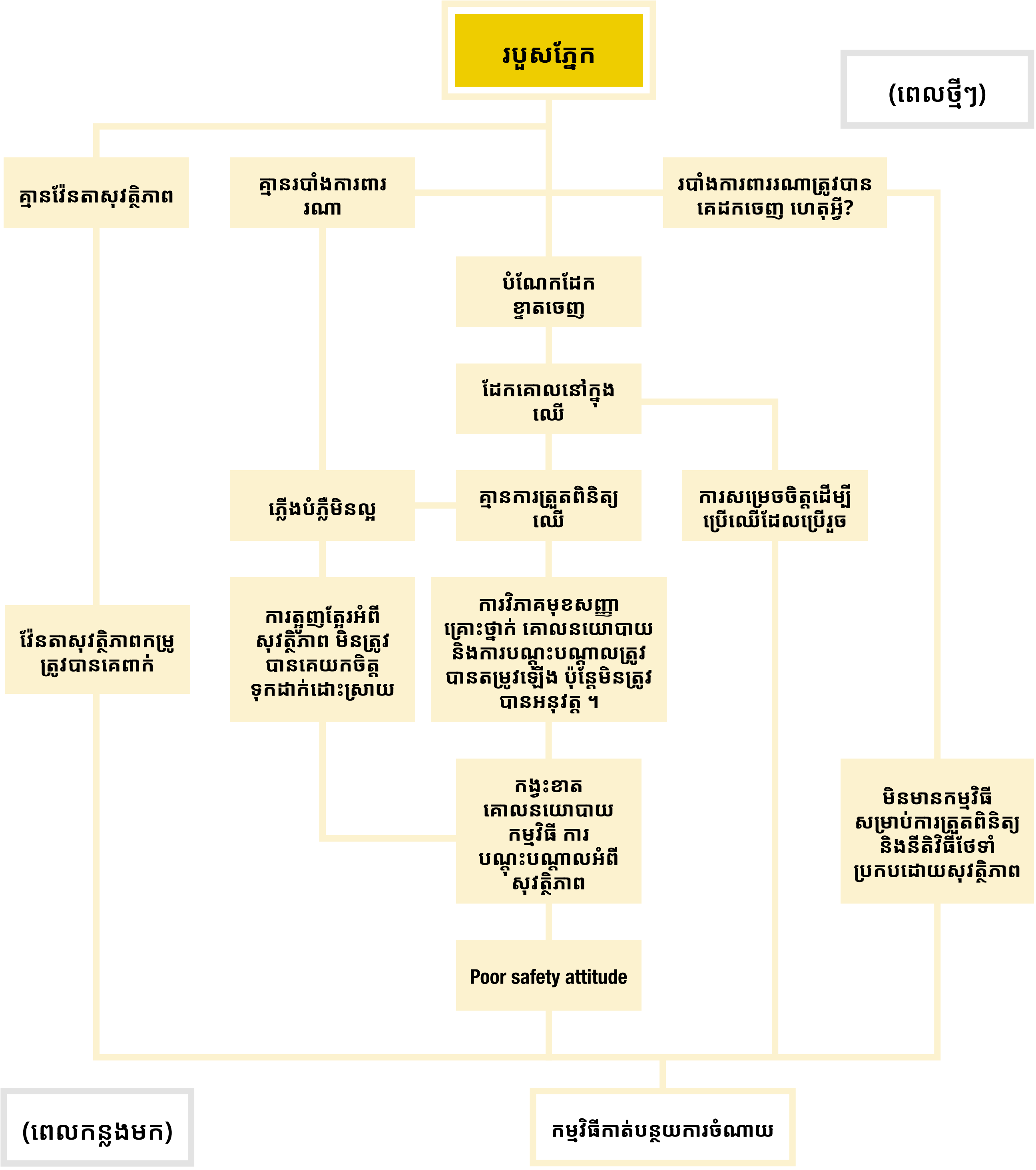

ការរៀនសូត្រពីគ្រោះថ្នាក់ - ការសរសេរអនុសាសន៍

តើគេអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីកុំឱ្យគ្រោះថ្នាក់ដដែល ឬស្រដៀងគ្នានេះកើតឡើងនៅពេលអនាគត ឬកុំឱ្យកើតឡើងម្តងទៀត?

កុំបណ្តោយឱ្យខ្លួនអ្នករងការរំខានដោយអំណះអំណាងទាក់ទងនឹងអត្ថន័យនៃពាក្យមូលហេតុ "ឫសគល់" ឬ "ភ្លាមៗ" នៃគ្រោះថ្នាក់ ។ រាល់មូលហេតុដែលបានកំណត់ទាំងអស់ ត្រូវតែដោះស្រាយ ។ ជាជាងការរៀបចំដាក់មូលហេតុទៅជា "ឫសគល់" ឬ "ភ្លាមៗ" ចូរគិតអំពីដំណោះស្រាយរយៈពេលវែង មធ្យម និងរយៈពេលខ្លី ។

ពាក្យមួយអំពីទម្រង់ ដែលគេហៅថា "ការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់" ឬ "ការរាយការណ៍អំពីគ្រោះថ្នាក់" ។ ទម្រង់មិនមែនជានីតិវិធីស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់នោះទេ ។ ប្រសិនបើស្ថាប័នរបស់អ្នក មានទម្រង់ចាំបាច់ដែលត្រូវបំពេញ នោះអ្នកធ្វើតាមនោះចុះ ។ មានហេតុផលសមស្របសម្រាប់ការរក្សាទុកព័ត៌មានមួយចំនួននៅលើទម្រង់ស្តង់ដារ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទម្រង់ក៏អាចជាឧបសគ្គរាំងអ្នក ក្នុងការស្វែងរកមូលហេតុទាំងអស់នៃគ្រោះថ្នាក់ផងដែរ ។

ជានិច្ចជាកាល ត្រូវធ្វើការស៊ើបអង្កេតដំបូងសិន បន្ទាប់មក បំពេញទម្រង់ដោយផ្អែកលើអ្វីដែលអ្នកបានរកឃើញ ។

ឧទាហរណ៍ (ដោយប្រើប្រាស់គ្រោះថ្នាក់ដែលបានវិភាគរួចហើយ) ៖

រយៈពេលខ្លី ៖

1. **អនុវត្តគោលនយោបាយថ្មីស្តីពីវ៉ែនតាសុវត្ថិភាព ។**
2. **ឈប់ប្រើរណានេះ រហូតដល់ជួសជុលរួច ។**
3. **ប្រើឈើថ្មីរហូតដល់នីតិវិធីសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ឈើចាស់ដោយសុវត្ថិភាព ត្រូវបានបង្កើតឡើង និង**
4. **ជួសជុលអំពូលភ្លើងដែលខូច ។**

រយៈពេលមធ្យម ៖

1. **ពិភាក្សាអំពីការផ្លាស់ប្តូរចំពោះអំពូលភ្លើងបំភ្លឺជារួមនៅក្នុងគណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពការងាររួម (JHSC) និង**
2. **ផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលស្តីពីការការពារភ្នែក ។**

រយៈពេលវែង ៖

1. **កែសម្រួលប្រព័ន្ធស្នើសុំការងារ ដើម្បីកាត់បន្ថយការងារប្រញាប់ប្រញាល់ និង**
2. **បង្កើតវប្បធម៌សុវត្ថិភាពតាមរយៈការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងការអប់រំ និងការដឹកនាំដោយធ្វើជាគំរូ ។**

ជាញឹកញាប់ ដំណោះស្រាយដើម្បីទប់ស្កាត់ការកើតឡើងវិញនូវគ្រោះថ្នាក់ក្នុងរយៈពេលខ្លី គឺផ្តោតលើសម្ភារៈ ឧបករណ៍ បរិក្ខា ការការពារផ្ទាល់ខ្លួន ឬនីតិវិធីការងារជាក់លាក់ ។

ដំណោះស្រាយដែលត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីទប់ស្កាត់ការកើតឡើងវិញនូវគ្រោះថ្នាក់ក្នុងរយៈពេលវែង ជាទូទៅ ត្រូវតែដោះស្រាយប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាព ជាជាងដោះស្រាយមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នីមួយៗ ឬការធ្វេសប្រហែស ។

ការស៊ើបអង្កេតជំងឺដែលទាក់ទងនឹងការងារ

នៅក្នុងផ្នែកមុន យើងបានពិភាក្សាអំពីបច្ចេកទេសមួយចំនួនដើម្បីស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ និងឧបទ្ទវហេតុទាក់ទងនឹងការងារ ។ ការស៊ើបអង្កេតជំងឺទាក់ទងនឹងការងារ ក៏ជាកិច្ចការដ៏លំបាកផងដែរ ។

អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដ៏គួរឱ្យគោរព និងអ្នកជំនាញខាងរោគរាតត្បាត អាចជួបប្រទះបញ្ហានៅក្នុងការបង្ហាញពីមូលហេតុនៃការផ្ទុះជំងឺ ។ តើសកម្មជនសុខភាព និងសុវត្ថិភាពសហជីពថ្នាក់មូលដ្ឋាន អាចធ្វើអ្វីខ្លះបាន នៅពេលដែលមានការសង្ស័យថាមានទំនាក់ទំនងរវាងការងារ និងជំងឺ? អ្វីដែលគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល សូម្បីតែការសិក្សាស្រាវជ្រាវដោយស្ថាប័នខ្លួនឯង ក៏អាចមានប្រយោជន៍ដែរ ។ ជារឿយៗ ការសិក្សាបែបនេះ គឺជាជំហានទីមួយក្នុងការកំណត់អត្តសញ្ញាណបញ្ហានានាដូចជា សារធាតុបង្កមហារីកនៅកន្លែងធ្វើការ ទោះបីជាការសិក្សាបែបវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ម៉ត់ចត់ជាងនេះគឺជាការចាំបាច់ដែលត្រូវធ្វើបន្តក៏ដោយ ។ ជំហានជាមូលដ្ឋាននានាដែលពាក់ព័ន្ធ រួមមាន ៖ (១) ការប្រមូលព័ត៌មាន, (២) ការវិភាគព័ត៌មាន, (៣) ការធ្វើការសន្និដ្ឋាន, (៤) ធ្វើផ្តល់អនុសាសន៍ និងតាមដានបន្ត ។ ចូរស្វែងរកដំបូន្មានមុននឹងចាប់ផ្តើម - ការស៊ើបអង្កេតដែលមានលក្ខណៈបែបនេះ បង្កជាបញ្ហាជាក់លាក់ ហើយមិនតែងតែជាការឆ្លើយតបដ៏សមស្របនោះទេ ។ នៅគ្រប់ដំណាក់កាល អ្នកចាំបាច់ត្រូវធ្វើការជាមួយថ្នាក់ដឹកនាំសហជីពរបស់អ្នក ដើម្បីជៀសវាងកំហុសដែលអាចកើតមាន ។

ប្រព័ន្ធនិងកម្មវិធីសុវត្ថិភាព

នេះមិនមែនជារឿងដូចគ្នាទេ បើទោះបីជាទីប្រឹក្សាឬតំណាងអ្នកគ្រប់គ្រងខ្លះ បានប្រាប់អ្នកអំពីអ្វីខ្លះក៏ដោយ ។

ខាងក្រោមនេះគឺជារបៀបដែល IndustriALL កំណត់និយមន័យពាក្យសំខាន់ៗទាំងនេះ ៖

ប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាព គឺជាក្របខណ្ឌទាំងមូលដែលស្ថាប័នព្យាយាមធានាថា សម្ភារៈ ឧបករណ៍ បរិយាកាសការងារ ការគ្រប់គ្រង និងមនុស្សទាំងអស់ចូលរួមចំណែកដល់សុវត្ថិភាព និងសុខភាពរបស់កម្មករ ។

កម្មវិធីសុវត្ថិភាព គឺជាដំណើរការដែលត្រូវបានអនុវត្តដើម្បីជំរុញសមាសភាគនានានៃប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាពទៅកាន់កម្រិតមួយទៀតដែលកាន់តែប្រសើរ ។

សវនកម្មសុវត្ថិភាព គឺជាមធ្យោបាយវាស់វែងវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកឆ្ពោះទៅរកគោលដៅរបស់យើងដើម្បីសម្រេចបានកន្លែងធ្វើការមួយប្រកបដោយសុវត្ថិភាព និងសុខភាពល្អ ។

ប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាព	**គឺជាអ្វីដែលអ្នកចង់បាន**
កម្មវិធីសុវត្ថិភាព	**ជួយឱ្យអ្នកសម្រេចបានគោលដៅនេះ**
សវនកម្មសុវត្ថិភាព	**វាស់វែងវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នក**

សវនកម្មសុវត្ថិភាព

សវនកម្ម ៖ គឺជាដំណើរការជាលក្ខណៈប្រព័ន្ធ ឯករាជ្យ និងមានការកត់ត្រាទុកជាឯកសារដើម្បីទទួលបានភស្តុតាង និងវាយតម្លៃភស្តុតាងនោះដើម្បីកំណត់វិសាលភាពនៃការបំពេញតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលបានកំណត់ ។

នេះមិនសុទ្ធតែមានន័យថា សវនកម្មខាងក្រៅឯករាជ្យនោះទេ (ដោយសវនករមកពីខាងក្រៅស្ថាប័ន) ។

សៀវភៅណែនាំនេះចាត់ទុកសវនកម្ម ជាឧបករណ៍វាយតម្លៃមួយ ដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីវាស់វែងវឌ្ឍនភាពរបស់ស្ថាប័នក្នុងការសម្រេចបានគោលបំណងសុខភាព សុវត្ថិភាព និងបរិស្ថាន ។

ដើម្បីអនុវត្តសវនកម្មសុវត្ថិភាព ជាធម្មតា សកម្មភាពសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពការងារ ត្រូវបានបែងចែកចេញជាប្រធានបទផ្សេងៗ ។

ប្រធានបទទាំងនេះត្រូវបានជ្រើសរើសដើម្បីពិពណ៌នាអំពីសមាសភាគសំខាន់ៗនៃប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាព ហើយជារឿយៗ ត្រូវបានគេហៅថា សមាសធាតុ ។ សម្រាប់សមាសធាតុនីមួយៗ សវនកម្មមានគោលបំណងបង្កើតវិធីសាស្ត្រជាលក្ខណៈប្រព័ន្ធដើម្បីស្រាវជ្រាវរក និងការកែតម្រូវមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ។ ក្នុងន័យនេះ កិច្ចការនេះ ជាធម្មតាពាក់ព័ន្ធនឹងជំហានទាំងឡាយដូចខាងក្រោម ៖

1. **ការកំណត់ និងការវាស់វែងនៃសូចនាករសមស្រប**
2. **ការអនុម័តស្តង់ដារសមស្រប**
3. **ការប្រៀបធៀបសូចនាករការអនុវត្តចុងក្រោយ ជាមួយនឹងស្តង់ដារ ហើយពិនិត្យឡើងវិញលើបញ្ហាទាំងមូលឡើងវិញប្រសិនបើចាំបាច់**

ដូចដែលបានពិភាក្សាពីមុនមកហើយ ការរៀបចំសូចនាករ និងស្តង់ដារសមស្រប គឺជាកិច្ចការដ៏លំបាកមួយដែលមនុស្សជាច្រើនជួបប្រទះនៅពេលព្យាយាមអនុវត្តសវនកម្មសុវត្ថិភាព ។ ក្រោយមកទៀត នៅក្នុងសៀវភៅណែនាំនេះ អ្នកនឹងឃើញសំណូមពរមួយចំនួនអំពីសូចនាករ ។

សវនកម្មសុវត្ថិភាពអាចត្រូវបានគេប្រើជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍ និងការវាយតម្លៃនៃកម្មវិធីសុវត្ថិភាព ។ កម្មវិធីសុវត្ថិភាពអាចរួមមាននីតិវិធី ឬគោលនយោបាយដែលត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីកែលម្អការអនុវត្តសុវត្ថិភាពរបស់ស្ថាប័ន ។ កិច្ចការនេះអាចរួមបញ្ចូលការកំណត់ស្តង់ដារថ្មីសម្រាប់ជំហានទី ៣ នៃដំណើរការសវនកម្ម ។ តាមរយៈការធ្វើសវនកម្មនៅមុនពេលនិងក្រោយពេលអនុវត្តកម្មវិធីសុវត្ថិភាព សវនករអាចវាយតម្លៃថា តើកម្មវិធីបច្ចុប្បន្នរបស់អ្នកកំពុងមានដំណើរការឬអត់ និងជួយអ្នក ធ្វើការសម្រេចចិត្តអំពីកម្មវិធីនាពេលអនាគត ។

ការត្អូញត្អែរដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតអំពីគម្រោងសវនកម្មសុវត្ថិភាពមួយចំនួនគឺថា កម្មករអាចមានអារម្មណ៍ថា ពួកគេមិនត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់ ហើយប្រសិនបើទំនាក់ទំនងតែមួយគត់ដែលពួកគេមានជាមួយកម្មវិធីនោះ គឺជាការជួបម្តងម្កាលជាមួយសវនករ ដែលពួកគេអាចមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានគេលួចតាមដានមើល ។ ក្រុមហ៊ុនទីប្រឹក្សាមួយចំនួនដែលផ្តល់សេវាសវនកម្មសុវត្ថិភាព មានបទពិសោធន៍តិចតួច ឬគ្មានបទពិសោធន៍ជាមួយគណៈកម្មការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម ហើយមានចំណាប់អារម្មណ៍តិចតួចក្នុងការសម្របសម្រួលកិច្ចការនេះ ។

ដើម្បីសម្រេចបានលទ្ធផលល្អបំផុតពីការធ្វើសវនកម្មសុវត្ថិភាព ត្រូវមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងឱ្យបានច្រើន ។

គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម គួរតែចូលរួមឱ្យបានពេញលេញក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធី, ចូលរួមយ៉ាងហោចណាស់នៅក្នុងសវនកម្មមួយចំនួន, ទទួលរបាយការណ៍ និងផ្តល់អនុសាសន៍ដោយផ្អែកលើសវនកម្មទាំងនោះ ។

មនុស្សគ្រប់រូបគួរតែទទួលបានរបាយការណ៍ពីសវនកម្មខាងក្នុង និងខាងក្រៅ ប៉ុន្តែគេគួរខិតខំប្រឹងប្រែដើម្បីផ្តល់ព័ត៌មានអំពីលទ្ធផលដែលពាក់ព័ន្ធ ដល់កម្មករដែលបានចូលរួមនៅក្នុងសវនកម្ម ឬដែលអាចត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយអនុសាសន៍ដែលកើតចេញពីសវនកម្មទាំងនោះ ។

កម្មវិធីសុវត្ថិភាព

ប្រសិនបើកម្មវិធីសុវត្ថិភាពនៅតែធ្វើការងារបានល្អនៅក្នុងការវិភាគមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ និងការបង្កើតវិធានការបង្ការប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព នោះនឹងមានការផ្លាស់ប្តូរបន្តិចម្តងៗទៅលើឥរិយាបថ និងការចាប់ផ្តើមអនុវត្ត "វប្បធម៌សុវត្ថិភាព" កាន់តែប្រសើរឡើង ។

ការគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្តូរនៅកន្លែងធ្វើការមានសារៈសំខាន់ ដូច្នេះ នីតិវិធីគួរតែត្រូវបានពិនិត្យឡើងវិញឱ្យបានញឹកញាប់ និងតាមតម្រូវការជាក់ស្តែង ។ អ្នកម៉ៅការត្រូវតែអនុលោមតាមស្តង់ដារដូចគ្នានឹងនិយោជិតដែរ ។ ការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់/ឧប្បត្តិហេតុ និងការរៀបចំផែនការគ្រោះបន្ទាន់ ក៏ជាផ្នែកមួយនៃកម្មវិធីផងដែរ ។ បញ្ហាទាំងនេះត្រូវបានដោះស្រាយនៅក្នុងគ្រោងសវនកម្មសុវត្ថិភាពភាគច្រើន ។

ជាធម្មតា សកម្មភាពទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងនៅកន្លែងធ្វើការ ដែលគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម មានដំណើរការតាមការគ្រោងទុក ។ ដោយសារហេតុផលនេះហើយ ដែល IndustriALL ចាត់ទុកថា គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមដែលមានប្រសិទ្ធភាព គឺជាកម្មវិធីសុវត្ថិភាព "របស់យើង" ។ ជារឿយៗ គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមទទួលបានជោគជ័យយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការវិភាគមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ និងការរៀបចំវិធានការបង្ការដូចជា ស្តង់ដារនៃការទិញ និងនីតិវិធីការងារប្រកបដោយសុវត្ថិភាព ។ គណៈកម្មាធិការរបស់យើងជាច្រើន ប្រើសវនកម្មជាមធ្យោបាយមួយដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ជាលក្ខណៈប្រព័ន្ធ ។

IndustriALL ជឿជាក់ថា គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមដែលមានប្រសិទ្ធភាព គឺជា "កម្មវិធីសុវត្ថិភាព" តែមួយគត់ ដែលចាំបាច់ និងគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីសម្រេចបានឧត្តមភាពក្នុងការអនុវត្តវិធានការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ។

កម្មវិធីផ្សេងទៀតដែលនិយោជក ឬរដ្ឋាភិបាលអាចគាំទ្រ ត្រូវតែអនុវត្តតាមរយៈគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម ដោយមានការឯកភាពជាមុនពីសហជីព ។

គោលការណ៍នៃការយកចិត្តទុកដាក់ដោយសមស្រប អាចត្រូវបានប៉ះពាល់ ប្រសិនបើមានការភាន់ច្រឡំអំពីថាតើក្រុមណាដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវនៅកន្លែងធ្វើការ ។ (ឧទា. ក្រុមសវនកម្មសុវត្ថិភាព អ្នកដឹកនាំកម្មវិធីសុវត្ថិភាព ឬគណៈកម្មាធិការសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរួម និងតំណាង) ។ ប្រសិនបើបញ្ហានេះត្រូវបានគេទុកឱ្យកើតឡើង នោះបញ្ហាសុវត្ថិភាពសំខាន់ៗអាចត្រូវបាត់បង់ រវាងគណៈកម្មាធិការនានាដែលប្រកួតប្រជែងគ្នា ហើយអារម្មណ៍នៃការខកចិត្តអាចកើតឡើង ដែលនឹងជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានទៅលើឥរិយាបថរបស់មនុស្សគ្រប់រូបនៅកន្លែងធ្វើការទាក់ទងនឹងសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ។

ការដោះស្រាយបញ្ហាជាមូលដ្ឋាន

នៅក្នុងសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ជាការប្រសើរដែលត្រូវមានប្រព័ន្ធដើម្បីទប់ស្កាត់គ្រោះថ្នាក់មិនឱ្យកើតឡើង ជាជាងគ្រាន់តែកំណត់មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ និងកែតម្រូវវា ។ ដូច្នេះហើយបានគេត្រូវធ្វើសវនកម្មសុវត្ថិភាពឱ្យបានច្រើនជាងការត្រួតពិនិត្យនៅកន្លែងធ្វើការតាមធម្មតា ។

មានជំហានមួយចំនួនដែលត្រូវតែអនុវត្តតាម ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាណាមួយ ៖

1. **យល់ច្បាស់ថាតើបញ្ហានោះគឺជាអ្វី ។**
2. **ប្រមូលព័ត៌មាន ។**
3. **វិភាគព័ត៌មាន ។ តើព័ត៌មាននោះគឺអំពីអ្វី?**
4. **ធ្វើការសម្រេចចិត្តណាដែលអ្នកគិតថា នឹងអាចដោះស្រាយបញ្ហានោះបាន ។**
5. **អនុវត្តការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នក ហើយតាមដានបន្ត ដើម្បីប្រាកដថា បញ្ហានោះត្រូវបានដោះស្រាយ ។**

ដំណើរការជាមូលដ្ឋាននេះនឹងជួយអ្នកក្នុងការស្វែងរកដំណោះស្រាយចំពោះបញ្ហាភាគច្រើន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងបញ្ហាដែលស្មុគស្មាញជាងនេះ ប្រព័ន្ធនេះនឹងជួយឱ្យមានស្តង់ដារ ឬគោលដៅ និងសូចនាករ ។ នេះមិនមែនជាដំណើរការដោះស្រាយបញ្ហាផ្សេងមួយទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែជាការរៀបរាប់លម្អិតអំពីដំណើរការដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ។ ប្រសិនបើអ្នកដឹងពីកម្រិត ឬស្តង់ដារនៃការអនុវត្តដែលធ្វើឱ្យអ្នកសប្បាយចិត្ត នោះគឺអ្នកមានគោលដៅហើយ ។ ប្រសិនបើអ្នកមានវិធីមួយចំនួនក្នុងការវាស់វែងនូវកម្រិតនៃការអនុវត្តនោះ នោះមានន័យថាអ្នកមានសូចនាករមួយ ។

នេះប្រហែលជាងាយស្រួលយល់ជាង ដោយប្រើឧទាហរណ៍មួយ ។ ឧបមាថា គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមរបស់អ្នក មានការព្រួយបារម្ភអំពីជណ្តើរដែលមានបញ្ហា ។ អ្នកសម្រេចចិត្តព្យាយាមដោះស្រាយបញ្ហានេះ ដោយធ្វើតាមនីតិវិធីខាងលើ ។

1. **ការកំណត់បញ្ហា ៖ មានជណ្តើរមានបញ្ហាដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ដែលមិនអាចទទួលយកបាននៅក្នុងរោងចក្រ ។**
2. **សូចនាកររបស់អ្នក គឺជារបាយការណ៍ត្រួតពិនិត្យកន្លែងធ្វើការប្រចាំខែ ។ បច្ចុប្បន្ននេះ ចំនួនមធ្យមនៃជណ្តើរដែលខូចដែលបានរកឃើញ គឺចំនួនប្រាំ ឬប្រាំមួយក្នុងមួយខែ ។**
3. **គោលដៅដែលត្រូវបានព្រមព្រៀងគ្នា គឺដើម្បីស្វែងរកឃើញកាំជណ្តើរដែលមានបញ្ហាមិនលើសពីមួយក្នុងមួយឆ្នាំ ។**
4. **គណៈកម្មាធិការប្រមូលព័ត៌មានមួយចំនួនអំពីប្រភេទនៃជណ្តើរការងារដែលត្រូវប្រើជណ្តើរទាំងនោះ ផ្នែកដែលមានបញ្ហាជណ្តើរញឹកញាប់បំផុត ។ល។**
5. **អ្នក ធ្វើការវិភាគព័ត៌មាន ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចជជែកគ្នាថា តើបញ្ហានោះកើតឡើងដោយសារតែការមិនបានទិញជណ្តើរធន់ធ្ងន់ កង្វះកន្លែងរក្សាទុកជណ្តើរ ឬការប្រើប្រាស់ជណ្តើរមិនបានត្រឹមត្រូវ ។**
6. **គណៈកម្មាធិការ សម្រេចថា បញ្ហាចម្បងគឺមកពីជណ្តើរតែម្តង ហើយថាជណ្តើរដែលធន់ធ្ងន់គួរទទួលបាន។ ការព្រួយបារម្ភក្រៅពីនេះអំពីការប្រើប្រាស់កន្លែងរក្សាទុក និងរន្ទា គឺត្រូវដោះស្រាយដោយដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងគោលនយោបាយថ្មី និងកម្មវិធីអប់រំសម្រាប់និយោជិត ។**
7. **អ្នកគ្រប់គ្រងទទួលយកអនុសាសន៍របស់គណៈកម្មាធិការ ។ ជណ្តើរថ្មីត្រូវបានទិញ ហើយជណ្តើរចាស់ត្រូវបានយកចេញពីកន្លែងធ្វើការ ។ គោលនយោបាយថ្មីត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយការប្រើប្រាស់ និងការរក្សាទុករន្ទា និងជណ្តើរគឺជាប្រធានបទនៃកម្មវិធីអប់រំនៅក្នុងរោងចក្រទាំងមូល ។**
8. **បន្ទាប់ពីរយៈពេលពីរបីខែមក គណៈកម្មាធិការពិនិត្យមើលរបាយការណ៍ត្រួតពិនិត្យប្រចាំខែ ហើយរកឃើញថា ចំនួនជណ្តើរដែលមានបញ្ហា បានធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំង ។**
9. **គណៈកម្មាធិការអបអរសាទរខ្លួនឯង ចំពោះការងារដែលខ្លួនធ្វើបានល្អ ហើយបន្តតាមដានមើលរបាយការណ៍ត្រួតពិនិត្យប្រចាំខែ ។**

អ្វីដែលគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមបានធ្វើ ក្នុងន័យនេះ គឺបង្កើតប្រព័ន្ធមួយសម្រាប់ទប់ស្កាត់មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នៃជណ្តើរដែលខូច ។ ប្រព័ន្ធនេះរួមបញ្ចូលសមាសធាតុជាច្រើន ។ សម្ភារៈសមស្របត្រូវបានបញ្ជាក់ ។ គោលនយោបាយសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ និងការថែទាំសម្ភារៈទាំងនេះ ត្រូវបានដាក់បញ្ចូល ។ ការអប់រំត្រូវបានអនុវត្ត ។ ការពិនិត្យឡើងវិញតាមកាលកំណត់ នឹងត្រូវធ្វើឡើង ។

សូចនាករ និងស្តង់ដារ

សូចនាករ - អ្វីមួយដែលអ្នកអាចវាស់វែង ដែលបង្ហាញពីលទ្ធផលនៃការអនុវត្តវិធានការសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ។

ស្តង់ដារ - កម្រិតនៃការអនុវត្តដែលសូចនាករពាក់ព័ន្ធគួរតែផ្តោតទៅលើ ។

គួរឱ្យស្តាយ ស្ថិតិគ្រោះថ្នាក់ គឺជាសូចនាករដែលគេប្រើជាទូទៅបំផុតសម្រាប់លទ្ធផលនៃការអនុវត្តវិធានការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរបស់និយោជក ។ ប៉ុន្តែ យើងដឹងថា ស្ថិតិទាំងនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ ។

អត្រាគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចកត់ត្រាទុក ឬអាចរាយការណ៍បាន មិនមែនជាសូចនាករសមស្របសម្រាប់សវនកម្មសុវត្ថិភាពនោះទេ ដោយសារតែហេតុផលជាច្រើនដូចខាងក្រោម ៖

1. **អត្រាទាំងនេះមិនមានភាពត្រឹមត្រូវទេ ដោយសារតែការរាយការណ៍មិនត្រឹមត្រូវ**
2. **អត្រាទាំងនេះងាយក្នុងការកែប្រែ**
3. **វាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏កម្រ - វាមិនតំណាងឱ្យការផលិត ឬប្រតិបត្តិការធម្មតាទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ វាជាផលវិបាកនៃស្ថានភាពមិនប្រក្រតី ឬករណីពិសេស ។**
4. **ទីកន្លែងធ្វើការភាគច្រើន មានកម្លាំងការងារតិចតួចពេក ដែលធ្វើឱ្យគេមិនចាត់ទុកស្ថិតិគ្រោះថ្នាក់ម្តងម្កាលជារឿងបានការនោះឡើយ ។**

ដូច្នេះ ស្ថិតិអំពីគ្រោះថ្នាក់មានន័យតិចតួច ។ ប្រសិនបើព័ត៌មានផ្សេងទៀតត្រូវបានពិនិត្យក្នុងពេលតែមួយនោះ ស្ថិតិទាំងនោះនឹងកាន់តែមានន័យថែមទៀត ។ សវនកម្មតម្រូវឱ្យយើងវាស់វែង ឬតាមដានទៅលើអ្វីមួយ ។ សំណួរគឺថា តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យសម្រាប់ការជ្រើសរើសសូចនាករ? តើគោលដៅ និងគោលបំណងមួយណា? សកម្មភាពអ្វីខ្លះ?

អ្វីដែលសូចនាករគួរធ្វើ គឺបង្ហាញថា តើស្ថាប័នយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងប៉ុណ្ណាចំពោះបញ្ហាសុវត្ថិភាព ពោលគឺ អ្វីមួយអំពី "វប្បធម៌សុវត្ថិភាព" ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវតែវាស់វែងអ្វីមួយ ពេលនោះអាចមានសូចនាករមួយចំនួនតូច ដែលអាចយកមកប្រើនៅកន្លែងធ្វើការធម្មតា ។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យខ្លះសម្រាប់ការជ្រើសរើសសូចនាករអាចមានដូចខាងក្រោម ។ អ្វីដែលល្អបំផុត គឺ ៖

- **គួរតែផ្អែកលើលក្ខខណ្ឌដែលយើងពិតជាចង់ដោះស្រាយឱ្យបាន ឬកំពុងព្យាយាមទប់ស្កាត់**
- **គួរតែមិនផ្តោតលើបុគ្គល និងមិនស្តីបន្ទោស**
- **មិនគួរត្រូវបានភ្ជាប់ជាចម្បងទៅនឹងការខូចគាំង គ្រោះថ្នាក់ ឬវិបត្តិផ្សេងៗទៀតទេ (ទោះជាយ៉ាងណាក្តី សូចនាករខ្លះ នៅតែពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហាទាំងនេះផងដែរ)**
- **គួរតែអាចត្រួតពិនិត្យមើលជាញឹកញាប់ ហើយគួរតែអាចផ្តល់ព័ត៌មាន យ៉ាងហោចណាស់ព័ត៌មានបែបគុណភាព ប៉ុន្តែយកល្អព័ត៌មានបែបបរិមាណ**
- **គួរតែអាចប្រៀបធៀបបាននៅក្នុងបរិយាកាសនៅកន្លែងធ្វើការផ្សេងៗគ្នា**
- **គួរតែមានន័យផ្នែកស្ថិតិ**

ចាំបាច់ត្រូវមានយន្តការវាយតម្លៃ ឬវាស់វែង ព្រោះជារឿយៗ ជាការសំខាន់ដែលត្រូវមានរង្វាស់មួយចំនួនទៅលើការអនុវត្តដើម្បីកំណត់ពីផ្នែកនានាសម្រាប់ការកែលម្អ ។ សវនកម្មដែលមិនអាចផ្តល់ការវាយតម្លៃទូទៅខ្លះទៅលើថាតើស្ថាប័នមានដំណើរការទៅល្អប៉ុណ្ណា បើប្រៀបធៀបទៅនឹងស្តង់ដាររបស់ខ្លួន ហើយបើប្រៀបធៀបទៅនឹងស្ថាប័នស្រដៀងគ្នាផ្សេងទៀត នឹងមិនត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានប្រយោជន៍ដូចសវនកម្មដែលអាចធ្វើបាននោះទេ ។

សូចនាករសម្រាប់សវនកម្មសុវត្ថិភាព

ដើម្បីអនុវត្តសវនកម្មសុវត្ថិភាពគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ ប្រព័ន្ធសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារសារវន្ត ត្រូវតែដាក់បញ្ចូលក្នុងសវនកម្មនោះផងដែរ ។ សម្រាប់គោលបំណងនៃសៀវភៅណែនាំនេះ ប្រព័ន្ធចំនួនប្រាំមួយត្រូវបានកំណត់ដូចខាងក្រោម ។ កញ្ចប់សវនកម្មសុវត្ថិភាពពាណិជ្ជកម្មខ្លះអាចមានក្រុមច្រើន ឬតិចជាងនេះ ។

ប្រព័ន្ធទាំងប្រាំមួយនេះ គឺ ៖

1. **គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមដែលមានប្រសិទ្ធភាព**
2. **អ្នកគ្រប់គ្រងដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្តយ៉ាងច្បាស់លាស់**
3. **ប្រព័ន្ធធនធានមនុស្ស ៖ ធានាថា មនុស្សត្រឹមត្រូវត្រូវបានចាត់តាំងឱ្យធ្វើការងារត្រឹមត្រូវ រួមទាំងការបណ្តុះបណ្តាល និងការលើកទឹកចិត្ត**
4. **ប្រព័ន្ធវិស្វកម្ម ការរចនាការងារ និងវិធាន និងនីតិវិធីការងារ ៖ ធានាថា ការងារ និងភារកិច្ចត្រូវបានតាក់តែងឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវដើម្បីចាប់ផ្តើម ហើយមាននីតិវិធីដើម្បីការងារទាំងនេះដោយសុវត្ថិភាព ។**
5. **ប្រព័ន្ធទិញ និងថែទាំ ៖ ធានាថា សម្ភារៈ ឧបករណ៍ និងបរិក្ខារមានសុវត្ថិភាពបំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។**
6. **ប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាព និងអនាម័យការងារ ៖ ធានាថា មានបរិយាកាសការងារដែលមានសុវត្ថិភាព និងសុខភាពល្អបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបានប្រកបដោយនិរន្តរភាព**

របៀបវាស់វែង និងវាយតម្លៃប្រព័ន្ធសុខភាពនិងសុវត្ថិភាព

"កម្រងសូចនាករ" ខាងក្រោមនេះ មានគោលបំណងជាចម្បងសម្រាប់អ្នកដែលចាប់អារម្មណ៍ក្នុងការតាក់តែង និងអនុវត្តសវនកម្មសុវត្ថិភាពប្រកបដោយគុណភាព ។ ការពិនិត្យឡើងវិញតាមកាលកំណត់ជាបន្តបន្ទាប់ទៅលើសូចនាករទាំងនេះ នឹងអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកប្រើប្រាស់ដឹងថា តើការអនុវត្តសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេមានភាពប្រសើរឡើង កាន់តែយ៉ាប់យ៉ឺន ឬនៅដដែល ។

ម្យ៉ាងទៀត សហជីពមូលដ្ឋានអាចប្រើសូចនាករទាំងនេះជាបច្ចេកទេសវាយតម្លៃដោយខ្លួនឯង ដើម្បីវិនិច្ឆ័យថាតើផ្នែកណាខ្លះនៃប្រព័ន្ធសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវការការយកចិត្តទុកដាក់ ។

សូចនាករនីមួយៗខាងក្រោមនេះ ត្រូវបានពិពណ៌នាដោយសំណួរជាបន្តបន្ទាប់ ដែលលើកឡើងថាតើប្រព័ន្ធ និងប្រព័ន្ធរងប្រភេទណាខ្លះគួររៀបចំឡើង ។ លើសពីនេះទៀត គំនិតទូទៅខ្លះអំពីនរណាដែលត្រូវសួរ ឬកន្លែងដែលត្រូវរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរ ត្រូវបានផ្តល់ជូនផងដែរ ។

សូចនាករនៃគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម (JHSC) ដែលមានប្រសិទ្ធភាព

1. **ការចូលរួម ៖** តើគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមចូលរួមក្នុងដំណាក់កាលរៀបចំផែនការ ការអភិវឌ្ឍ និងការអនុវត្តសម្រាប់បញ្ហាសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពការងារទាំងអស់ដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយការស្ទង់មតិសមាជិក JHSC ។
2. **ប្រសិទ្ធភាព ៖** តើអនុសាសន៍របស់គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម ជាទូទៅ ត្រូវបានគេអនុវត្ត (ភាគរយនៃពេលវេលា) ដែរឬទេ? តើសកម្មភាព "ការងារចាស់" មានចំនួនប៉ុន្មានដែលមិនទាន់បានដោះស្រាយអស់រយៈពេលជាងបីខែ? តើចំណុចនៃសកម្មភាពរបស់ JHSC ប៉ុន្មានភាគរយ ត្រូវបានដោះស្រាយក្នុងរយៈពេលមួយខែ ឬតិចជាងនេះ? មួយឆ្នាំឬយូរជាងនេះ? ប៉ាន់ស្មានភាគរយនេះ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ហេតុកិច្ចប្រជុំ JHSC ។
3. **អាទិភាព និងការគាំទ្ររបស់អ្នកគ្រប់គ្រង ៖** តើរយៈពេលជាមធ្យមសម្រាប់នាយកដ្ឋានវិស្វកម្ម ឆ្លើយតបទៅនឹងការសាកសួរពីគណៈកម្មាធិការសុវត្ថិភាពគឺប៉ុន្មាន ធៀបនឹងរយៈពេលជាមធ្យមសម្រាប់ផ្នែកវិស្វកម្មដែលឆ្លើយតបទៅនឹងការសាកសួរពីអ្នកគ្រប់គ្រងផលិតកម្ម? ប៉ាន់ស្មានរយៈពេលនេះ ដោយការពិនិត្យមើលកំណត់ហេតុរបស់ JHSC ការស្ទង់មតិសមាជិក JHSC ការស្ទង់មតិសមាជិកនៃផ្នែកវិស្វកម្ម ។
4. **ការគាំទ្រផ្នែកបច្ចេកទេស ៖** តើអ្នកបច្ចេកទេសមិន "គ្រប់គ្រង" គណៈកម្មាធិការនេះ ប៉ុន្តែតើការគាំទ្រផ្នែកបច្ចេកទេសអាចរកបានឬទេសម្រាប់គណៈកម្មាធិការនេះនៅពេលចាំបាច់? ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ហេតុរបស់ JHSC និងការស្ទង់មតិសមាជិក JHSC ។
5. **ការយល់ដឹងរបស់កម្មករ ៖** តើកំណត់ត្រាពេញលេញនៃអនុសាសន៍ទាំងអស់របស់ JHSC និងស្ថានភាពនៃអនុសាសន៍ (ត្រូវបានទទួលយក បដិសេធ ពេញលេញ កំពុងរង់ចាំ) ក៏ដូចជាហេតុផលសម្រាប់ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃអនុសាសន៍ទាំងនេះ មានសម្រាប់កម្មករទាំងអស់ដែរឬទេ? តើកម្មករជាសមាជិកនៃ JHSC រាយការណ៍ជូនកិច្ចប្រជុំសហជីពមូលដ្ឋានជាទៀងទាត់ដែរឬទេ? ប៉ាន់ប្រមាណបញ្ហានេះ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ត្រាលាយលក្ខណ៍អក្សរដែលមានសម្រាប់កម្មករ និងធ្វើការស្ទង់មតិកម្មករ ។
6. **កម្មវិធីសុវត្ថិភាពរបស់ក្រុមហ៊ុន ៖** តើក្រុមហ៊ុនចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសុវត្ថិភាព "ជាកញ្ចប់" ដែរទេ? តើកម្មវិធីសុវត្ថិភាពរបស់ក្រុមហ៊ុនគាំទ្រ គេចវេស ឬបំផ្លាញ JHSC ដែរឬទេ?

   ដើម្បីបញ្ជាក់បន្ថែម តើ JHSC៖ (ក) បញ្ជាកម្មវិធីដែរឬទេ? (ខ) ចូលរួមក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធីឬទេ? (គ) ទទួលព័ត៌មានអំពីស្ថានភាពរបស់កម្មវិធីឬទេ? (ឃ) មិនមានតួនាទីអ្វីនៅក្នុងកម្មវិធីឬទេ? ប៉ាន់ស្មាន ដោយការស្ទង់មតិសមាជិក JHSC ។

សូចនាករនៃអ្នកគ្រប់គ្រងដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្តជាក់លាក់

1. **វប្បធម៌សុវត្ថិភាព ៖** តើនិយោជិតណាម្នាក់ អាចរាយការណ៍ថា យ៉ាងហោចណាស់ម្តងក្នុងឆ្នាំមុន ពួកគេត្រូវបានលើកទឹកចិត្តបង្ខិតបង្ខំ ឬជំរុញឱ្យមិនគោរពច្បាប់ ឬនីតិវិធីដោយមេការ/អ្នកត្រួតពិនិត្យការងារ ឬនិយោជិតរួមការងារឬទេ? តើធ្លាប់មានការដាក់ពិន័យចំពោះការរំលោភលើសុខភាព និងសុវត្ថិភាពដែរឬទេ? (សូចនាករអវិជ្ជមាន - ប្រសិនបើវិន័យត្រូវបានប្រើដើម្បីធានាការអនុលោមតាមមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់សុខភាព និងសុវត្ថិភាព កម្មករនឹងឆ្លើយតបដោយការលាក់បាំងបញ្ហា ។) ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយការស្ទង់មតិបុគ្គលិក ។ ការស្ទង់មតិអំពីឥរិយាបថសុខភាព និងសុវត្ថិភាពជារួម គឺជាប្រភពព័ត៌មានដ៏ល្អប្រសើរ ។ អ្វីដែលមានប្រយោជន៍ផងដែរ គឺការស្ទង់មតិរបស់កម្មករបច្ចុប្បន្ន និងអតីតកាល (មិនបញ្ចេញឈ្មោះ) ដោយសួរពួកគេអំពីការរងរបួស ឬជំងឺដែលពួកគេយល់ថាពាក់ព័ន្ធនឹងការងាររបស់ពួកគេ ក៏ដូចជាការយល់ឃើញរបស់ពួកគេអំពី "វប្បធម៌សុវត្ថិភាព" ។
2. **អនុលោមភាព ៖** តើក្រុមហ៊ុនអនុលោមតាមច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិដែលមានជាធរមានដែរឬទេ? តើមាននរណាម្នាក់ (អ្នកគ្រប់គ្រង ឬកម្មករ) នៅក្នុងស្ថាប័ន ធ្លាប់ត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីបទរំលោភលើសុខភាព និងសុវត្ថិភាពដោយភ្នាក់ងារអនុវត្តច្បាប់ដែរឬទេ?
3. **សិទ្ធិក្នុងការដឹង ៖** សម្រាប់សារធាតុគីមី និងសារធាតុគ្រោះថ្នាក់មួយចំនួនទៀត មានប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសម្គាល់សារធាតុគីមីសុខដុមនីយកម្មសកល (GHS) ដែលកំណត់ស្តង់ដារអប្បបរមាមួយចំនួនសម្រាប់ការដាក់ស្លាកសម្គាល់ និងការបង្ហាញព័ត៌មាន ។ កម្មករនិយោជិតទាំងអស់គួរតែមានចំណេះដឹង និងទទួលបានព័ត៌មាននេះ, និងត្រូវបានផ្តល់ការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាលដែលចាំបាច់ ដើម្បីយល់ពីប្រព័ន្ធនេះ ។ សូម

កត់សម្គាល់ថា ប្រព័ន្ធនេះអាចត្រូវបានគេស្គាល់ដោយឈ្មោះផ្សេងៗគ្នានៅក្នុងប្រទេសផ្សេងៗ ឧទាហរណ៍ ប្រព័ន្ធព័ត៌មានសម្ភារៈគ្រោះថ្នាក់នៅកន្លែងធ្វើការ (WHMIS) ឬជាធម្មតាគេហៅថា ប្រព័ន្ធព័ត៌មានសម្ភារៈគ្រោះថ្នាក់ (HMIS) ។ បណ្ណាល័យរក្សាទុកបណ្ណទិន្នន័យសុវត្ថិភាពសម្ភារៈ (SDS ឬនៅក្នុងប្រទេសខ្លះ គេហៅថា MSDS) គួរតែមានភាពពេញលេញ និងទាន់សម័យ ។ អ្នកគ្រប់គ្រងត្រូវតែស្នើសុំ SDS ដែលមានភាពត្រឹមត្រូវពីអ្នកផ្គត់ផ្គង់ ។ តើអ្នកគ្រប់គ្រងសាកសួរអ្នកផ្គត់ផ្គង់ឬទេនៅពេលពួកគេផ្ដល់ SDS ដែលហាក់ដូចជាមានភាពមិនត្រឹមត្រូវ ឬមិនមានព័ត៌មានពាក់ព័ន្ធ? ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយពិនិត្យជាមួយអាជ្ញាធរនិយ័តកម្ម ។ សូមពិនិត្យមើលបណ្ណាល័យ SDS សម្រាប់ភាពពេញលេញផងដែរ ។ ពិនិត្យមើល SDS ដែលមានអំណះអំណាងដោយគ្មានការគាំទ្រសម្រាប់ការសម្ងាត់ពាណិជ្ជកម្ម ។ តើមានភស្តុតាងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរណាមួយដែលថា អ្នកគ្រប់គ្រងបានតាមដានបញ្ហានោះជាមួយអ្នកផ្គត់ផ្គង់ ឬបានស្នើសុំ SDS ពេញលេញដែរឬទេ?

4. **ការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់/ឧប្បត្តិហេតុ** ៖ តើការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ដឹកនាំដោយបុគ្គលមិនលំអៀង (ឧទា. មិនមែនជាអ្នកគ្រប់គ្រងនាយកដ្ឋានឬផ្នែកដែលគ្រោះថ្នាក់បានកើតឡើង) ឬទេ? តើ JHSC ចូលរួមយ៉ាងសកម្មក្នុងការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ដែរឬទេ? តើការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ធ្វើសារជាវិជ្ជមាន (តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ?) ឬសារអវិជ្ជមាន (តើយើងអាចបន្ទោសអ្នកណា?)? តើការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ នាំមកនូវការកែលម្អជាក់ស្ដែងដែរឬទេ? (ការកែលម្អជាក់ស្ដែងមានន័យថាអ្វីមួយបានផ្លាស់ប្ដូរ — បរិក្ខារ នីតិវិធី គោលនយោបាយ និងការបណ្ដុះបណ្ដាល ។ ប្រសិនបើការស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ ជារឿយៗ កំណត់ពីនានាមូលហេតុដូចជា "ការធ្វេសប្រហែស" ឬអាក្រក់ជាងនេះ នៅតែធ្វើការស្ដីបន្ទោសនោះ នឹងមានផ្លាស់ប្ដូរតែបន្តិចបន្តួច ហើយសារចំពោះស្ថាប័ននឹងក្លាយទៅជា "កុំរាយការណ៍អំពីគ្រោះថ្នាក់ ។") ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយពិនិត្យមើលរបាយការណ៍ស៊ើបអង្កេតគ្រោះថ្នាក់ចំនួនប្រាំមួយចុងក្រោយ ។

5. **ម៉ោងបន្ថែម** ៖ តើចំនួនម៉ោងបន្ថែមសរុបដែលបានធ្វើការច្រើនហួសហេតុដែរឬទេ? នេះអាចមានន័យថាច្រើន ៖ ស្ថាប័ននោះមានខ្វះបុគ្គលិក, ស្ថាប័ននោះកំពុងលាក់បាំងអវត្តមាន ហើយស្ថាប័ននោះកំពុងតែបង្កើតភាពតានតឹងបន្ថែមកាន់តែច្រើនសម្រាប់និយោជិតរបស់ខ្លួន ។ ចំណុចលម្អិតគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មួយដើម្បីពិនិត្យមើល គឺថាតើម៉ោងបន្ថែមជាច្រើនដែលបានស្នើឡើងមិនត្រូវបានបំពេញ ។ នៅពេលដែលកម្មករនិយោជិតមិនចង់ធ្វើការបន្ថែមម៉ោង សូម្បីតែជាថ្នូរនឹងប្រាក់ឈ្នួលដ៏ខ្ពស់ក៏ដោយ ក៏ប្រហែលជានៅមានបញ្ហាដែលមិនអាចដោះស្រាយបានដដែល — រួមទាំងបញ្ហាសុខភាព និងសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការផងដែរ ។ ចូរពិចារណាលើបន្ទុកការងារ - តើកម្មករយល់ឃើញថា បន្ទុកការងារមានការកើនឡើង ឬថយចុះ? ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ត្រាម៉ោងបន្ថែម និងដោយការស្ទង់មតិនិយោជិត ។

6. **ការគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្ដូរ** ៖ ការផ្លាស់ប្ដូរទៅលើសារធាតុគីមី បច្ចេកវិទ្យា បរិក្ខារ នីតិវិធី និងអគារ/ទីកន្លែង ត្រូវតែធ្វើការវាយតម្លៃសម្រាប់ផលប៉ះពាល់លើសុខភាព និងសុវត្ថិភាព និងធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរសមស្របទៅលើនីតិវិធី និងផ្ដល់ការបណ្ដុះបណ្ដាល ។ មូលព័ត៌មានអំពីផ្នែកនេះ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ហេតុកិច្ចប្រជុំរបស់ JHSC ថាតើមានការពិភាក្សាទាក់ទងនឹងសំណើធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរទៅលើបរិក្ខារឬដំណើរការនាពេលថ្មីៗនេះដែរឬទេ ។

7. **អវត្តមាន** ៖ ប្រសិនបើការភ័យខ្លាចចំពោះវិន័យ ឬការបណ្ដេញចេញ គឺជាកត្តារារាំងការរាយការណ៍អំពីគ្រោះថ្នាក់ កម្មករអាចប្រើពេលឈឺជំនួសវិញ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហារបួសបន្តិចបន្តួច ។ តើអត្រាអវត្តមាន និងការប្រើប្រាស់អត្ថប្រយោជន៍ពិការ មានកម្រិតខ្ពស់ជាង ឬទាបជាងបទដ្ឋាន? (ប្រសិនបើការរាយការណ៍អំពីគ្រោះថ្នាក់ និង/ឬការស្នើសុំសំណងរបស់កម្មករមិនត្រូវបានលើកទឹកចិត្តនោះ និយោជិតដែលរងរបួស ឬមានជំងឺ អាចនឹងត្រូវដោះស្រាយទាំងនេះតាមវិធីផ្សេងៗទៀត ។) ចូរពិនិត្យមើលកំណត់ត្រា ហើយប្រៀបធៀបជាមួយការប្រើប្រាស់សំណងរបស់កម្មករ ។

សូចនាករសម្រាប់ប្រព័ន្ធធនធានមនុស្ស

1. **ការជ្រើសរើស និងការផ្ដល់ការងារ** ៖ តើជំនាញ និងសមត្ថភាពរបស់បុគ្គលិកមានភាពត្រូវគ្នាទៅនឹងការងាររបស់ពួកគេដូចម្ដេចដែរ? តើការពិពណ៌នាការងារមានភាពត្រឹមត្រូវ និងទាន់សម័យឬទេ មិនស្រពិចស្រពិលពេក ឬមិនលម្អិតពេកទេ? តើការប្រកាសផ្សាយជ្រើសរើសបុគ្គលិក មានភាពប្រាកដនិយម និងមានភាពពាក់ព័ន្ធទៅនឹងតម្រូវការរបស់ការងារដែលត្រូវការដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មានព័ត៌មាននេះ ដោយពិនិត្យមើលការប្រកាសផ្សាយជ្រើសរើសបុគ្គលិកចុងក្រោយចំនួនប្រាំមួយ និងការស្ទង់មតិបុគ្គលិកដែលបានទទួលការងារទាំងនោះ ។

2. **ផាសុកសមរម្យ** ៖ តើមានកម្មវិធីសម្រាប់ទទួលយកកម្មករដែលមានពិការភាពដែរឬទេ? តើកម្មវិធីនេះអនុវត្តចំពោះកម្មករដែលមានពិការភាពទាំងអស់ ឬចំពោះតែកម្មករដែលធ្លាក់ខ្លួនពិការនៅខណៈពេលធ្វើការ? តើមានកិច្ចសហការពេញលេញរវាងសហជីព និងអ្នកគ្រប់គ្រងដែរឬទេ? សូមកត់សម្គាល់ថា កាតព្វកិច្ចក្នុងការទទួលយកកម្មករដែលមានពិការភាព អាចនឹងត្រូវពិភាក្សារវាងសហជីព និងអ្នកគ្រប់គ្រងដាច់ដោយឡែកពី JHSC ។

3. **ការបណ្ដុះបណ្ដាល** ៖ តើការបណ្ដុះបណ្ដាលត្រូវបានវាយតម្លៃទាំងបរិមាណ និងគុណភាពដែរឬទេ? តើមានការចូលរួមពីសំណាក់និយោជិតតាមរយៈ JHSC នៅក្នុងការវិភាគតម្រូវការ ការអភិវឌ្ឍកម្មវិធី និងការផ្ដល់ការបណ្ដុះបណ្ដាល — ត្រូវបានពិនិត្យឡើងវិញជាប្រចាំដែរឬទេ? តើមានកម្មវិធីបណ្ដុះបណ្ដាលមុនពេលចូលធ្វើការត្រឹមត្រូវ ឬមានការពឹងផ្អែកភាគច្រើនលើ "លើការបណ្ដុះបណ្ដាលក្នុងពេលធ្វើការងារ" (ជារឿយៗ ការបណ្ដុះបណ្ដាលក្នុងពេលធ្វើការ គឺជាពាក្យគួរសមមួយដែលគេប្រើជំនួសឱ្យពាក្យគ្មានការបណ្ដុះបណ្ដាលអ្វីទាំងអស់) ។ តើការបណ្ដុះបណ្ដាលអំពីឯកសារទិន្នន័យសុវត្ថិភាពសម្ភារៈ ត្រូវបានធ្វើឡើង និងត្រូវបានពិនិត្យឡើងវិញជាទៀងទាត់ដែរឬទេ?

4. **ការលើកកម្ពស់សុវត្ថិភាព** ៖ តើសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ត្រូវបានលើកកម្ពស់យ៉ាងដូចម្ដេច? តើមានកម្មវិធី "រង្វាន់" សុខភាពនិងសុវត្ថិភាពដែរឬទេ? តើកម្មវិធីនេះផ្ដល់រង្វាន់ចំពោះ "សុវត្ថិភាព" ឬ "ការលាក់បាំង"? តើកម្មវិធីនេះផ្អែកលើការវង្វាស់/សូចនាករអ្វី? ប៉ាន់ស្មាន ដោយប្រៀបធៀបកម្មវិធីលើកកម្ពស់សុវត្ថិភាពដែលបានកត់ត្រាទុកជាឯកសារ ជាមួយនឹងការយល់ឃើញរបស់កម្មករអំពីកម្មវិធីនេះ តាមរយៈការស្ទង់មតិពួកគេ ។

5. **អ្នកម៉ៅការ** ៖ និយោជកត្រូវតែវាយតម្លៃការអនុវត្តសុវត្ថិភាពរបស់អ្នកម៉ៅការ ។ អ្នកម៉ៅការត្រូវតែបណ្ដុះបណ្ដាល និងផ្ដល់ព័ត៌មានដល់កម្មកររបស់ពួកគេ និងគោរពតាមបទបញ្ជាសុវត្ថិភាពរបស់រោងចក្រ ដោយរាយការណ៍អំពីបញ្ហានានាដែលកើតឡើង ។ ប៉ាន់ស្មាន ដោយពិនិត្យមើលភស្តុតាងឯកសារនៃកម្មវិធីបណ្ដុះបណ្ដាលអ្នកម៉ៅការ និងដោយការស្ទង់មតិនិយោជិតដែលមានកិច្ចសន្យានៅនឹងការដ្ឋានផ្ទាល់ ។

6. **ជំនួយសម្រាប់និយោជិត** ៖ តើមានកម្មវិធីជំនួយ ឬកម្មវិធីប្រឹក្សាបុគ្គលិកប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពនិងមានភាពសម្ងាត់ដែរឬទេ? តើកម្មវិធីនេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងរួមគ្នាដោយសហជីព និងក្រុមហ៊ុនដែរឬទេ? តើកម្មវិធីនេះត្រូវបានអនុវត្តដោយអ្នកជំនាញសុខាភិបាលឯករាជ្យឬទេ? តើកម្មវិធីនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយនិយោជិតញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា? ប៉ាន់ស្មាន ដោយពិនិត្យមើលឯកសារកម្មវិធីជំនួយនិយោជិត ស្ថិតិនៃការប្រើប្រាស់ដែលមាន និងការយល់ឃើញរបស់និយោជិតអំពីកម្មវិធីនេះ តាមរយៈការស្ទង់មតិ ។

សូចនាករសម្រាប់វិស្វកម្ម ការតាក់តែងការងារ វិធាននិងនីតិវិធីការងារ

1. **ការគ្រប់គ្រងផ្នែកវិស្វកម្ម ៖** តើយុទ្ធសាស្ត្រគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយផ្តល់អាទិភាពទៅលើការគ្រប់គ្រងនៅកន្លែង ឬនៅជិតប្រភព ដោយការលុបបំបាត់ការប្តូរជំនួស ការដាក់ដាច់ឆ្ងាយពីគេ ប្រព័ន្ធខ្យល់ចេញចូលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ដែរឬទេ? នៅក្នុងការគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ តើឧបករណ៍ការពារផ្ទាល់ខ្លួនគឺជាជម្រើសដំបូងបំផុតឬចុងក្រោយ? ប៉ាន់ស្មាន ដោយរកមើលភស្តុតាងនៃអាទិភាពទាំងនេះនៅក្នុងនាយកដ្ឋាន/ផ្នែកវិស្វកម្មជាការប្រតិបត្តិស្តង់ដារ ។ ធ្វើការស្ទង់មតិ JHSC ផងដែរដើម្បីស្វែងយល់ពីចំណាប់អារម្មណ៍របស់ពួកគេលើអាទិភាពនៃការបង្ការដែលធ្វើឡើងដោយនាយកដ្ឋានវិស្វកម្ម ។

2. **ការរចនាប្លង់កន្លែងធ្វើការ ៖** តើមានការយកចិត្តទុកដាក់កម្រិតណាដែរទៅលើការរចនាពីដំបូងនៃទីធ្លាធ្វើការងារថ្មី? តើការស្ទង់មតិ និងការសិក្សាត្រូវបានធ្វើឡើងឬនៅ? តើនិយោជិតធ្វើការកែប្រែ "ក្រៅផ្លូវការ" ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាទៅលើទីធ្លាធ្វើការ ដើម្បីបង្កើនផាសុកភាពរបស់ពួកគេ? ប៉ាន់ស្មាន ដោយប្រើធ្វើការពិនិត្យមើលលក្ខខណ្ឌរូបវន្ត ក៏ដូចជាការស្ទង់មតិកម្មករ ។

3. **ក) នីតិវិធីប្រតិបត្តិការប្រកបដោយសុវត្ថិភាព និងបទបញ្ជាសុវត្ថិភាព ៖** តើបទបញ្ជា និងនីតិវិធីប្រតិបត្តិការផ្តោតជាក់លាក់លើបញ្ហាសុខភាព និងសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការដែរឬទេ? តើ JHSC ចូលរួមក្នុងការបង្កើតបទបញ្ជាសុវត្ថិភាពដែរឬទេ? តើបទបញ្ជាសុវត្ថិភាព ប្រើពាក្យពេចន៍ដែលងាយយល់ច្បាស់ដែរឬទេ? តើបទបញ្ជាប្រើពាក្យពេចន៍វិជ្ជមាន (“និយោជិតត្រូវ” មិនមែន “និយោជិតមិនត្រូវ”) ដែរឬទេ?

   ខ) ការងារដែលមានគ្រោះថ្នាក់ និងនីតិវិធីសុវត្ថិភាពការងារ ៖ តើមាននីតិវិធីការងារប្រកបដោយសុវត្ថិភាពទាន់សម័យ សម្រាប់ការងារដែលមានគ្រោះថ្នាក់ដែរឬទេ? តើកិច្ចការតិចពេក ឬច្រើនពេកត្រូវចាត់ថាជា "គ្រោះថ្នាក់"? តើការវិភាគសុវត្ថិភាពការងារត្រូវបានធ្វើឡើងដែរឬទេ? តើនិយោជិតទាំងអស់យល់ពីនីតិវិធីការងារប្រកបដោយសុវត្ថិភាពដែរឬទេ? តើបទបញ្ជាសម្រាប់បុគ្គលិកទាំងអស់ មានទម្រង់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដែរឬទេ? តើបទបញ្ជាត្រូវបានពិនិត្យឡើងវិញតាមពេលកំណត់ដើម្បីវាយតម្លៃប្រសិទ្ធភាព និងធ្វើការកែលម្អដែរឬទេ? តើការគោរពតាមបទបញ្ជាសុខភាព និងសុវត្ថិភាពគឺជាលក្ខខណ្ឌមួយនៃការផ្តល់ការងារសម្រាប់និយោជិតផ្ទាល់ និងសម្រាប់និយោជិតជាប់កិច្ចសន្យាដែរឬទេ? តើបទបញ្ជាត្រូវបានពន្យល់ដល់និយោជិតថ្មី នៅពេលពួកគេចាប់ផ្តើមធ្វើការ ឬនៅពេលផ្ទេរ ឬបណ្តុះបណ្តាលឡើងវិញ ដែរឬទេ?

   តើបទបញ្ជាត្រូវបានអនុវត្តដោយអ្នកគ្រប់គ្រង ថ្នាក់ដឹកនាំសហជីព និងសមាជិក JHSC ដែរឬទេ? តើនិយោជិតទាំងអស់យល់ពីបទបញ្ជាសុវត្ថិភាពដែរឬទេ? តើគ្រប់គ្នាយល់ច្បាស់តើពេលណាដែលការអនុញ្ញាតពិសេស ឬបទបញ្ជា ត្រូវអនុវត្តចំពោះ ឧទា. ការចាប់ផ្តើម ការបិទជាបន្ទាន់ ការងារក្តៅ ការចូលកន្លែងដាក់ហាមឃាត់ ការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ស្វ័យចលត ការបើកប្រព័ន្ធបន្តផ្ទាល់ ។ល។ ប៉ាន់ស្មាន ដោយធ្វើការស្ទង់មតិកម្មករអំពីចំណេះដឹងរបស់ពួកគេអំពីបទបញ្ជា និងនីតិវិធីទាំងនោះ និងការគោរពរបស់ពួកគេតាមបទបញ្ជានិងនីតិវិធីទាំងនេះ ។

4. **ការពិនិត្យមើលសុវត្ថិភាពមុនពេលចាប់ផ្តើមការងារ ៖** អនុវត្តចំពោះទីកន្លែងថ្មី និងដែលបានធ្វើការកែប្រែធំដុំ និងតម្រូវឱ្យមានការបញ្ជាក់ថា លក្ខណៈបច្ចេកទេសត្រូវបានបំពេញ, នីតិវិធីសម្រាប់ការចាប់ផ្តើម ប្រតិបត្តិការ ការថែទាំ និងការសង្គ្រោះបន្ទាន់ដែលត្រូវបានរៀបចំជាស្រេច ហើយការបណ្តុះបណ្តាលនឹងត្រូវបានធ្វើឡើង ។ ប៉ាន់ស្មាន ដោយពិនិត្យមើលលម្អិតលើកំណត់ត្រានៃស្ថានភាពចាប់ផ្តើមចុងក្រោយបំផុត ។

5. **ឧបករណ៍ការពារ ៖** តើការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ការពារផ្ទាល់ខ្លួននៅពេលចាំបាច់ត្រូវប្រើ មានរៀបរាប់នៅក្នុងនីតិវិធីប្រតិបត្តិការសម្រាប់ការងារនោះ និងត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលសម្រាប់ការងារដែលពាក់ព័ន្ធដែរឬទេ? ធ្វើការស្ទង់មតិកម្មករអំពីចំណេះដឹងរបស់ពួកគេអំពីគោលនយោបាយស្តីពីឧបករណ៍ការពារផ្ទាល់ខ្លួន និងការគោរពតាមគោលយោបាយនេះផងដែរ។

6. **ផែនការគ្រោះអាសន្ន ៖** តើមានផែនការត្រៀមទប់ទល់ និងឆ្លើយតបបន្ទាន់សម្រាប់គ្រោះមហន្តរាយធំៗដែលអាចកើតឡើងដែរឬទេ? តើបានអនុវត្តដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មានដោយរកមើលភស្តុតាងនៃផែនការបែបនេះ និងការបណ្តុះបណ្តាល និងការអនុវត្តដែលចាំបាច់ដើម្បីគាំទ្រផែនការនេះ ។

សូចនាករសម្រាប់ការទិញ និងតំហែទាំ

1. **ស្តង់ដារនៃការទិញ ៖** តើសុខភាព និងសុវត្ថិភាពគឺជាផ្នែកមួយនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យសម្រាប់ការទិញសម្ភារៈ ឧបករណ៍ និងបរិក្ខារដែរឬទេ? តើមានស្តង់ដារសម្រាប់សំឡេងរំខានដែលបញ្ចេញចេញពីបរិក្ខារដែរឬទេ? តើមានស្តង់ដារសម្រាប់ការរចនាប្លង់ទីកន្លែងសម្រាប់ឧបករណ៍ដែលបានទិញ ឬស្ថានីយការងារដែរឬទេ? នៅពេលដែលមានជម្រើសជំនួស តើការពុលរបស់សារធាតុគីមី និងសម្ភារៈនៅកន្លែងធ្វើការទូទៅ (ឧទា. សារធាតុសម្រាប់សម្អាត សារធាតុរំលាយ ថ្នាំលាប ថ្នាំស្រោបពីក្រៅ) ត្រូវបានគេពិចារណាដែរឬទេ? ឬ តើ "ការតម្លៃដេញថ្លៃទាប" គឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យតែមួយគត់ឬទេ? ប៉ាន់ស្មាន ដោយពិនិត្យមើលនាយកដ្ឋានទិញរកមើលតើមានគោលនយោបាយឬទេ ។

2. **ឧបករណ៍ និងបច្ចេកវិទ្យាថ្មី ៖** តើស្ថាប័នដោះស្រាយបញ្ហាសុខភាព និងសុវត្ថិភាពទាក់ទងនឹងការផ្លាស់ប្តូរបច្ចេកវិទ្យាដែរឬទេ? តើតម្រូវការបណ្តុះបណ្តាលរបស់នាយកដ្ឋានថែទាំ ត្រូវបានពិចារណានៅពេលទិញបច្ចេកវិទ្យាថ្មីដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មាន ដោយពិនិត្យមើលនាយកដ្ឋានទិញ រកមើលភស្តុតាងនៃគោលនយោបាយ និងធ្វើការស្ទង់មតិកម្មករខាងតំហែទាំរកមើលភស្តុតាងនៃការប្រើប្រាស់របស់ពួកគេ ។

3. **ព័ត៌មានសុវត្ថិភាពនៃដំណើរការ ៖** នៅពេលទិញសម្ភារៈ ឧបករណ៍ និងបរិក្ខារថ្មី តើនិយោជកទទួលបាន និងរក្សាទុកព័ត៌មាន ដូចជា SDS ជាដើមដែររទេ? តើបុគ្គលិកខាងតំហែទាំនិងជំនាញ បានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីរបៀបប្រើប្រាស់ព័ត៌មាននេះដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មាន ដោយការពិនិត្យមើលកំណត់ត្រា និងការស្ទង់មតិកម្មករខាងតំហែទាំ ។

4. **ការវិភាគមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នៃដំណើរការ ៖** ដោយសារតែរោងចក្រមានការផ្លាស់ប្តូរបន្តិចម្តងៗដោយសារមានការទិញ និងការដំឡើងឧបករណ៍ថ្មី និងបច្ចេកវិទ្យាថ្មី តើនិយោជករៀបចំធ្វើការវាយតម្លៃពេញលេញទៅលើមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នៃដំណើរការផលិត ជារៀងរាល់ឆ្នាំដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មាន ដោយធ្វើការស្ទង់មតិបុគ្គលិកផ្នែកថែទាំដើម្បីស្វែងយល់ការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីព័ត៌មានបែបនេះ ។

5. **បូរណភាពនៃដំណើរការឧបករណ៍ ៖** តើនាវា បំពង់បង្ហូរ ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រង ម៉ាស៊ីនបូមទឹក និងឧបករណ៍សុវត្ថិភាព/គ្រោះអាសន្នមានចែងនៅក្នុងនីតិវិធីជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដើម្បីអនុវត្តការត្រួតពិនិត្យ និងថែទាំតាមកាលកំណត់ ដើម្បីថែរក្សាបូរណភាពដំណើរការរបស់ឧបករណ៍ទាំងនេះដែរឬទេ? តើដំណើរការផលិតកម្មត្រូវបានរំខានជាញឹកញាប់ដោយសារឧបករណ៍/គ្រឿងម៉ាស៊ីនខូចមិនដំណើរការឬទេ (សូចនាករនៃស្តង់ដារតំហែទាំមិនល្អ)? ប៉ាន់ស្មានចំណុចនេះដោយពិនិត្យមើលទិន្នន័យនៃភាពជឿទុកចិត្តបានរបស់រោងចក្រ ។

6. **ឧបករណ៍ការពារផ្ទាល់ខ្លួន (PPE)** ៖ តើឧបករណ៍ការពារផ្ទាល់ខ្លួនមានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុង នីតិវិធីថែទាំជ្រើសរើសនិងការប្រើប្រាស់ដោយសមស្របដែរឬទេ? តើនិយោជកមានកម្មវិធី PPE ឬស្តង់ដារដែលផ្តោតលើឧបករណ៍ការពារខ្លួនដែរឬទេ? តើមានការគោរតាមគោលនយោបាយ PPE យ៉ាងណាដែរ? ប៉ាន់ស្មានចំណុចនេះ ដោយការពិនិត្យមើលគោលនយោបាយ PPE និងស្ទង់មតិនិយោជិតអំពីការយល់ដឹង និងការគោរពតាមគោលនយោបាយ PPE ។

សូចនាករសម្រាប់កប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាពនិងអនាម័យការងារ

1. **ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងការគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់សុវត្ថិភាព** ៖ តើ JHSC ធ្វើការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ដែរឬទេ? តើមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់សុវត្ថិភាពចំនួនប៉ុន្មានត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងការត្រួតពិនិត្យជាប្រចាំ ហើយតើមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ទាំងនេះត្រូវបានកែតម្រូវរហ័សយ៉ាងណាដែរ? តើ JHSC ធ្វើការត្រួតពិនិត្យជាប្រចាំដែរឬទេ? តើកំណត់ត្រានៃការត្រួតពិនិត្យលើកមុន ត្រូវបានពិនិត្យមើលជាទៀងទាត់ដែរឬទេ? តើមានការយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសទៅលើការគ្រប់គ្រងសម្ភារៈ ការចល័តទីតាំងឧបករណ៍បរិក្ខារ ការដំឡើងគ្រឿងអគ្គិសនី ទីតាំងជ្រើសរើសសំណាកគំរូ មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់គីមី និងជីវសាស្ត្រ កន្លែងឬឧបករណ៍ដែលក្តៅខ្លាំងនិងត្រជាក់ខ្លាំង ធូលី ចំហាយទឹក និងផ្សែង ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្ម សំលេងរំខាន លទ្ធភាពនៃការរអិល ការធ្លាក់ ជណ្តើរ ទុយោទឹក យានយន្ត មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់អគ្គិភ័យ និងប្រព័ន្ធការពារអគ្គិភ័យ? ប៉ាន់ស្មានចំណុចទាំងនេះ ដោយពិនិត្យមើលរបាយការណ៍ត្រួតពិនិត្យកន្លែងធ្វើការចំនួនប្រាំមួយចុងក្រោយ ហើយផ្ទៀងផ្ទាត់ថា ចំណុចសកម្មភាពទាំងអស់ត្រូវបានបំពេញ ។

2. **អនាម័យការងារ** ៖ តើ JHSC ចូលរួមក្នុងកម្មវិធីត្រួតពិនិត្យអនាម័យការងារដែរឬទេ? តើកម្រិតបំពុលឧស្សាហកម្មមានលក្ខណៈស្របតាមគោលការណ៍ច្បាប់ដែរឬទេ? តើកម្រិតជាតិពុលក្នុងឧស្សាហកម្ម មានភាពប្រសើរឡើងជាងមុន ឬកាន់តែអាក្រក់ទៅ? តើមានការត្អូញត្អែររបស់កម្មករអំពីគុណភាពខ្យល់ដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ត្រាដែលមានពីនាយកដ្ឋានអនាម័យការងារ និងដោយការស្ទង់មតិសមាជិក JHSC ។

3. **ជំងឺការងារ** ៖ តើមានជំងឺមហារីកប៉ុន្មានករណី ជាពិសេសចំពោះកម្មករដែលធ្វើការរយៈពេលវែង ឬចំពោះអ្នកចូលនិវត្តន៍? តើចំនួនករណីមហារីកដែលបានសង្កេត ខុសគ្នាពីចំនួនរំពឹងទុកយ៉ាងណាដែរ? ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ហេតុកិច្ចប្រជុំរបស់ JHSC រកមើលភស្តុតាងនៃការយកចិត្តទុកដាក់អំពីបញ្ហានេះ ។

4. **ភាពតានតឹងក្នុងអារម្មណ៍** ៖ តើមានការត្អូញត្អែរអំពីភាពតានតឹងក្នុងអារម្មណ៍ ឬជំងឺប៉ុន្មានករណីដែលកម្មករជួបប្រទះ? តើមានបណ្តឹងសាទុក្ខចំនួនប៉ុន្មានករណីក្នុងមួយឆ្នាំ? តើអត្រានេះកើនឡើង ឬថយចុះ? តើការចាកចេញពីការងាររបស់បុគ្គលិក ការលាលែង ឬការចូលនិវត្តន៍មុនអាយុ មានអត្រាខ្ពស់ដែរឬទេ? តើមានសន្តិសុខការងារច្រើនឬតិច? តើមានករណីការបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិ និងចោរកម្មច្រើនដែរឬទេ? តើមានការត្អូញត្អែរពីអតិថិជនច្រើនអំពីផលិតផលដែរឬទេ? តើមានឧប្បត្តិហេតុនៃជម្លោះធ្ងន់ធ្ងរ ឬអំពើហិង្សាដែរឬទេ? តើមានការធ្វើអត្តឃាត ឬការប៉ុនប៉ងធ្វើអត្តឃាតក្នុងចំណោមក្រុមនិយោជិតដែរឬទេ? តើមានកម្មវិធីជំនួយបុគ្គលិក (EAP) ឬទេ? តើកម្មវិធីត្រូវបានប្រើប្រាស់ច្រើនប៉ុណ្ណាដែរ? តើមានកម្មវិធីធ្វើតេស្តគ្រឿងញៀន (សូចនាករអវិជ្ជមាន - បង្កើតភាពតានតឹងបន្ថែម និងមិនបានដោះស្រាយបញ្ហាបំពានគ្រឿងញៀន) ដែរឬទេ? តើនិយោជកចាត់វិធានការបង្ការក្នុងការព្យាយាមទប់ស្កាត់ការបៀតបៀន ការបំភិតបំភ័យ និងការរំលោភបំពានដែរឬទេ? តើកន្លែងធ្វើការនេះតម្រូវឱ្យមានការប្តូរវេនការងារដែរឬទេ? តើកម្មករបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីរបៀបសម្របខ្លួនទៅនឹងការងារប្តូរវេនដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មាន ដោយរកមើលភស្តុតាងនៃករណីទាំងឡាយខាងលើ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ត្រាស្ថិតិនៃការប្រើប្រាស់កម្មវិធីជំនួយនិយោជិត បណ្តឹងអំពីការបៀតបៀន កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល និងសេវាកម្មសម្រាប់កម្មករដែលធ្វើការប្តូរវេន ។

5. **ការសម្អាតអនាម័យ** ៖ តើលក្ខខណ្ឌរូបវន្ត និងបរិយាកាសការងារ មានភាពស្អាត មានភ្លើងបំភ្លឺល្អ គ្មានភាពរញ៉េរញ៉ៃ និងអំណោយផលដល់សុវត្ថិភាព ដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មានផ្នែកនេះ ដោយការពិនិត្យមើលលក្ខខណ្ឌរូបវន្តរបស់ផ្នែកណាមួយនៃកន្លែងធ្វើការ ។

6. **ការបដិសេធការងារ** ៖ តើមានការបដិសេធការងារដែលទាក់ទងនឹងសុវត្ថិភាពច្រើនករណីដែរឬទេ? តើ JHSC មានតួនាទីអ្វីខ្លះក្នុងការស៊ើបអង្កេតការបដិសេធការងារ? តើបញ្ហានេះត្រូវបានដោះស្រាយបានល្អប៉ុណ្ណា? តើបញ្ហានេះត្រូវបានដោះស្រាយដោយរបៀបណា? ប្រសិនបើមានការបដិសេធការងារតិចតួច តើការភ័យខ្លាចគឺជាកត្តាចម្បងដែរឬទេ? ប៉ាន់ស្មានបញ្ហានេះ ដោយពិនិត្យមើលកំណត់ត្រារបស់ JHSC នៃការស៊ើបអង្កេតការបដិសេធការងារ ។

ស្តង់ដារសម្រាប់សវនកម្មសុវត្ថិភាព

នៅក្នុងផ្នែកមុន សូចនាករជាច្រើនត្រូវបានស្នើឡើង ។ ការយោបល់ខ្លះក៏ត្រូវបានធ្វើឡើងផងដែរអំពីរបៀបប៉ាន់ស្មាន ឬវាយតម្លៃសូចនាករនីមួយៗ។

សម្រាប់សូចនាករខ្លះ គេអាចពិនិត្យមើលកំណត់ត្រាជាលាយលក្ខណ៍ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងករណីនៃសូចនាករសម្រាប់ប្រសិទ្ធភាពរបស់គណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម កន្លែងច្បាស់លាស់មួយដែលត្រូវរកមើលគឺនៅក្នុងកំណត់ហេតុកិច្ចប្រជុំរបស់គណៈកម្មាធិការនេះ ។ កំណត់ត្រាផ្សេងទៀតដែលអាចពិនិត្យមើល រួមមាន លិខិតអនុញ្ញាតការងារ កំណត់ត្រាឬរបាយការណ៍តំហែទាំ លទ្ធផលមន្ទីរពិសោធន៍ ។ល។

សម្រាប់សូចនាករផ្សេងទៀត គេអាចប្រើប្រាស់បច្ចេកទេសស្ទង់មតិ ។ សួរយោបល់របស់កម្មករ ហើយធ្វើតារាងលទ្ធផល ។

ការសង្កេតដោយផ្ទាល់ទៅលើលក្ខខណ្ឌគឺជាវិធីជាក់ស្តែងមួយទៀតនៃការវាយតម្លៃសូចនាករ ។

នៅពេលអ្នកបានកំណត់វិធីវាស់វែង ឬបច្ចេកទេសសង្កេតជាក់ស្តែងរួចហើយ ជំហានបន្ទាប់គឺត្រូវពិចារណាអំពីប្រភេទព័ត៌មានដែលត្រូវប្រមូលយក ។

នៅក្នុងការកំណត់ស្តង់ដារសម្រាប់សូចនាករនីមួយៗ អ្នកត្រូវកំណត់ពីអ្វីដែលជាការសង្កេតដែលអាចទទួលយកបានសម្រាប់សូចនាករនីមួយៗ ។

ប្រសិនបើគេអាចបង្កើតព័ត៌មានបែបបរិមាណ សូមចាប់ផ្តើមជាមួយមាត្រដ្ឋានដើម្បីធ្វើការចាត់ថ្នាក់លទ្ធផល ។ នៅលើមាត្រដ្ឋាននោះ តើកម្រិតនៃការអនុវត្តដែលអាចទទួលយកបានស្ថិតនៅត្រង់ណា?

ក្នុងករណីមួយចំនួន អាចមានច្បាប់ បច្ចេកទេស ឬស្តង់ដារដែលគេទទួលយកជាទូទៅផ្សេងទៀត ។ ជារឿយៗ សវនកម្មសុវត្ថិភាពជាកញ្ចប់ដាក់ចេញនូវសូចនាករ បច្ចេកទេសនៃការវាស់វែង និងស្តង់ដារដែលត្រូវប្រើ ។

ឥឡូវនេះ អ្នកត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ដើម្បីប្រៀបធៀបលទ្ធផលរបស់អ្នកជាមួយស្តង់ដារដែលអ្នកបានជ្រើសរើស ។ នៅពេលពេលវេលាវិវឌ្ឍទៅមុខទៀត ហើយអ្នកមានបទពិសោធន៍ជាមួយប្រព័ន្ធសវនកម្មរបស់អ្នក អ្នកអាចនឹងចង់ពិនិត្យឡើងវិញលើស្តង់ដាររបស់អ្នក ដើម្បីចង់ដឹងថាតើអាចធ្វើឱ្យវាកាន់តែជាក់លាក់បំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបានឬទេ ។

គោលនយោបាយ និងនីតិវិធីសម្រាប់កែតម្រូវកំហុស

នៅពេលរៀបចំគោលនយោបាយ និងនីតិវិធីដើម្បីកែតម្រូវកំហុស ជាការសំខាន់ដែលត្រូវគិតពីការកែតម្រូវរយៈពេលខ្លី និងរយៈពេលវែង ។

ការកែតម្រូវរយៈពេលខ្លី សួរសំណួរ ៖ តើត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបង្ការកុំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់កើតឡើងក្នុងថ្ងៃនេះ?

ការកែតម្រូវរយៈពេលវែង សួរសំណួរ ៖ តើត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបង្ការគ្រោះថ្នាក់មិនឱ្យកើតឡើងសោះ?

ដូចដែលអាចមើលឃើញស្រាប់ ជារឿយៗ ចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងពីរនេះ គឺខុសគ្នា ។

សកម្មភាពរបស់មនុស្សម្នាក់ សុទ្ធតែមានការពាក់ព័ន្ធនឹងការបង្កគ្រោះថ្នាក់ ប៉ុន្តែការរចនាទីកន្លែងធ្វើការមិនមែនជាគ្រោះថ្នាក់នោះទេ! នរណាម្នាក់ជាអ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយដឹងជាមុនដើម្បីធ្វើកិច្ចការនេះតាមវិធីជាក់លាក់មួយ ។ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានៅទីកន្លែងធ្វើការទីមួយ យើងត្រូវតែពិនិត្យមើលបញ្ហាទាំងនោះដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ យើងអាចនឹងចង់ប្រើប្រាស់ចំណេះដឹងរបស់អ្នកជំនាញខាងអនាម័យវិស្វករ គ្រូពេទ្យ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ អ្នកជំនាញខាងជាតិពុល ឬបុគ្គលផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែចុងក្រោយ អ្នកជំនាញនៅកន្លែងធ្វើការគឺជាមនុស្សដែលនៅកន្លែងធ្វើការនោះតែម្តង ៖ អ្នក ។

ចូរពិចារណាការពន្យល់បែបប្រពៃណីមួយចំនួននៃគ្រោះថ្នាក់ និងជំងឺដែលទាក់ទងនឹងការងារ ៖

1. **"កម្មករខ្លះ "ងាយនឹងគ្រោះថ្នាក់" ។ សំណាងអាក្រក់របស់ពួកគេនាំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកគេ» ។ ទោះបីជាមានការស្រាវជ្រាវទៅលើស្ថិតិនៃគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ ក៏ពុំមានភស្តុតាងណាមួយត្រូវបានរកឃើញដើម្បីបញ្ជាក់ថា "មានភាពងាយទទួលរងគ្រោះថ្នាក់" ឡើយ ។**

2. **«កម្មករច្រើនតែ «ធ្វេសប្រហែស» ។ ការធ្វេសប្រហែសរបស់កម្មករ គឺជាមូលហេតុនៃគ្រោះថ្នាក់ភាគច្រើនបំផុត» ។ សញ្ញាណដែលថា កម្មករមិនខ្វល់ថាពួកគេបង្ករបួសដល់ខ្លួនឯងឬអត់ មានការសន្មតយ៉ាងច្រើន ហើយជារឿយៗ មានផលប៉ះពាល់ដោយធ្វើការស្តីបន្ទោសជនរងគ្រោះ ។ ថ្មីៗនេះ និយោជកខ្លះបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុង "វិធីសាស្ត្រផ្អែកលើឥរិយាបថ" ចំពោះសុវត្ថិភាព ដែលផ្តោតលើការគ្រប់គ្រងឥរិយាបថប្រថុយគ្រោះថ្នាក់របស់កម្មករម្នាក់ៗ ។ ប៉ុន្តែ ជារឿយៗ និយោជកដដែលនេះ លើកទឹកចិត្តដល់ការទទួលយកហានិភ័យដោយមិនដឹងខ្លួន ។ មនុស្សច្រើនតែទទួលយកហានិភ័យកាន់តែច្រើននៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេបានផ្តល់រង្វាន់សម្រាប់ការទទួលហានិភ័យទាំងនេះ នៅពេលដែលពួកគេទទួលបានសារចម្រុះអំពីសារៈសំខាន់នៃសុវត្ថិភាព ធៀបនឹងការផលិត ហើយនៅពេលដែលការប្រថុយគ្រោះថ្នាក់ ហាក់ដូចជាសមហេតុផលអំពីអ្វីដែលជាទិដ្ឋភាពដែលមិនអាចយល់បាននៃបរិយាកាសនៅកន្លែងធ្វើការ ("... យ៉ាងហោចណាស់ ហានិភ័យដែលខ្ញុំទទួលគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំគ្រប់គ្រង"), និយាយម្យ៉ាងវិញទៀត ជាកន្លែងដែលខ្វះ "វប្បធម៌សុវត្ថិភាព" ។**

3. **"កម្មករខ្លះងាយនឹងរងរបួស ឬជំងឺជាងអ្នកផ្សេងទៀត" ។ ទ្រឹស្តីនេះនាំឱ្យមានការពិនិត្យសុខភាពមុនពេលចូលធ្វើការ ដើម្បីធានាថា មានតែបេក្ខជនដែលមានសុខភាពល្អ និងកាយសម្បទាមាំមួនបំផុតប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រូវបានជ្រើសរើសឱ្យចូលធ្វើការ ។ ទោះបីជាមានការខិតខំប្រឹងប្រែងទាំងនេះក្តី ការស្រាវជ្រាវបានបង្ហាញថា ការពិនិត្យសុខភាពមុនពេលចូលធ្វើការ គឺកម្រនឹងអាចព្យាករណ៍ដឹងពីជំងឺនាពេលអនាគតណាស់ ។ ចំពោះរបួស កម្មករដែលបានទទួលសំណាងនៅពេលខ្លះ ហើយកម្មករដែលធ្លាប់មានសុខភាពល្អពីមុន ក៏មានស្ថិតិស្រដៀងគ្នាសម្រាប់របួស ជំងឺ និងអវត្តមានផងដែរ ។**

4. **"ជំងឺភាគច្រើនបំផុតបណ្តាលមកពីការជ្រើសរើសរបៀបរស់នៅ" ។ យើងទាំងអស់គ្នាមានសិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើសរបៀបរស់នៅ, អ្នកខ្លះធ្វើការជ្រើសរើសប្រកបដោយភាពឆ្លាតវៃ ខ្លះទៀតមិនសូវឆ្លាតវៃ ។ តើអំណាចរបស់និយោជកមានឥទ្ធិពលទៅលើជីវិតឯកជនរបស់យើងដល់កម្រិតណា? ចូរពិចារណាជំងឺមហារីកមួយភ្លែត ។ ការជក់បារី និងរបបអាហារ ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាមូលហេតុចម្បងពីរនៃជំងឺមហារីក ។ ជារឿយៗ គេច្រើនតែភ្លេចថា មុខរបរយ៉ាងហោចណាស់ក៏ជាបុព្វហេតុឈានមុខទីបីដែរ ។ វាតំណាងឱ្យករណីស្លាប់ដ៏ច្រើនដោយសារជំងឺមហារីក ដែលជនរងគ្រោះគ្មានជម្រើសអាចជៀសវាងបាន ។**

5. **"សកម្មភាពទាំងអស់ រួមទាំងការងារ រួមមានធាតុផ្សំនៃហានិភ័យមួយ ។ នៅពេលកម្មករមកធ្វើការនៅទីនេះ ពួកគេស្ម័គ្រចិត្តទទួលយកហានិភ័យដែលមានមកជាមួយការងារនោះ» ។ អំណះអំណាងនេះ សន្មតថា ៖ — ទីផ្សារការងារគឺបើកចំហទាំងស្រុងជាមួយនឹងអត្រាគ្មានការងារធ្វើសូន្យ - ប្រាក់ឈ្នួលសម្រាប់ការងារផ្សេងៗគ្នា គឺផ្អែកទៅលើហានិភ័យតែប៉ុណ្ណោះ ហើយ — មនុស្សធ្វើការសម្រេចចិត្តអំពីអាជីពរបស់ខ្លួនដោយហេតុផលតែមួយគត់ ពោលគឺ ប្រៀបធៀបហានិភ័យទៅនឹងប្រាក់ឈ្នួល ។ ទាំងនេះគឺជាការសន្មតមិនពិត ។ មនុស្សធ្វើការដើម្បីរស់ មិនមែនដើម្បីស្លាប់ទេ ។**

កម្មករមិនត្រូវទទួលការស្តីបន្ទោសឡើយ

នៅក្នុង "ទ្រឹស្តី" ទាំងអស់នៃបុព្វហេតុគ្រោះថ្នាក់នេះ ចំណុចផ្តោតសំខាន់គឺទៅលើកម្មករម្នាក់ៗ ។ ដូច្នេះ ការបង្ការរួមមានការការពារកម្មករដោយខ្លួនឯង ។

តាមពិត ការងារមិនមែនជាសកម្មភាពបុគ្គលនោះទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពសង្គម និងស្ថាប័ន ។ សមត្ថភាពរបស់កម្មករនិយោជិតម្នាក់ៗក្នុងការសម្រេចចិត្តអំពីរបៀបធ្វើការនៅខណៈពេលណាមួយ ត្រូវបានរាំរាំងដោយការត្រួតពិនិត្យ ឧបករណ៍ និងបរិក្ខារដែលបានផ្តល់ ការជ្រើសរើសត្រូវបានធ្វើរួចហើយអំពីដំណើរការនៃការផលិត និងការរចនាទីកន្លែងធ្វើការ សកម្មភាពរបស់មិត្តរួមការងារ និងអ្នកត្រួតពិនិត្យ សេចក្តីណែនាំ និងនិតិវិធីប្រតិបត្តិការ ។ល។ ដូច្នេះហើយ ដំណោះស្រាយត្រូវតែផ្តោតលើស្ថាប័ន មិនមែនលើបុគ្គលនោះទេ ។

ឧទាហរណ៍ កំហុសរបស់អ្នកប្រើម៉ាស៊ីន "ដោយបង្ខំ" ជារឿយៗ កើតឡើងជាដោយសារតែតម្រូវការផលិតកម្មដែលកំណត់ដោយម្ចាស់សហគ្រាស ។ម្យ៉ាងវិញទៀត ការរចនាទីកន្លែងធ្វើការគឺជាលទ្ធផលនៃការសម្រេចចិត្តដែលធ្វើឡើងដោយអ្នកគ្រប់គ្រង ។ ប្រសិនបើប្រព័ន្ធមួយតម្រូវឱ្យមានការប្រុងប្រយ័ត្ន ១០០%, ១០០% នៃពេលវេលាដែលត្រូវជៀសវាងគ្រោះមហន្តរាយ, មានន័យថាគ្រោះមហន្តរាយត្រូវបានធានា ហើយការស្ដីបន្ទោសកម្មករគឺមិនសមហេតុផលនោះទេ នៅពេលវាកើតឡើងនៅទីបំផុត ។

ការរចនាទីកន្លែងធ្វើការ និងដំណើរការ មិនកើតឡើងដោយចៃដន្យនោះទេ ។ នរណាម្នាក់ជាអ្នកសម្រេចចិត្តរចនា និងប្រតិបត្តិការរោងចក្រតាមរបៀបជាក់លាក់មួយ ។ អ្នកគ្រប់គ្រងមានសិទ្ធិអំណាចចុងក្រោយដើម្បីធ្វើការជ្រើសរើសអំពីសារធាតុគីមី បច្ចេកវិទ្យា ឧបករណ៍ ប្រព័ន្ធប្រកាសអាសន្ន ភាពញឹកញាប់នៃការថែទាំ និងនីតិវិធី និងថែមទាំងការបណ្ដុះបណ្ដាល — ហើយពួកគេរក្សាទំនួលខុសត្រូវដែលមានមកជាមួយអំណាចនោះ ។ ជម្រើសទាំងនេះ អាចល្អ ឬអាចអាក្រក់ ។ ប្រសិនបើល្អមានប្រព័ន្ធនៅនឹងកន្លែងដើម្បីបង្ការគ្រោះថ្នាក់ របួស និងជំងឺ ។ ដូច្នេះប្រព័ន្ធគួរតែបុរេសកម្មក្នុងការគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ។

ប្រសិនបើកំហុស ឬឥរិយាបថរបស់មនុស្ស ត្រូវបានយកមកពិចារណានោះ កត្តាមនុស្សខ្លះដែលគេច្រើនតែមើលរំលង អាចរួមមាន ភាពអស់កម្លាំង ភាពតានតឹងក្នុងការរចនាអារម្មណ៍ ការងារប្ដូរវេន និងការរៀបចំប្លង់កន្លែងធ្វើការទាក់ទងនឹងការរចនាស្ថានីយការងារ ឧបករណ៍ និងបរិក្ខារ ។ សូម្បីតែអ្វីមួយដែលសាមញ្ញ ដូចជានាឡិការវាស់ ឬដៃទ្វារ ក៏មនុស្សដែលជាអ្នកប្រើប្រាស់ត្រូវតែយល់ថាមានប្រយោជន៍ ហើយភាគច្រើនវាគឺជាមុខងារមួយដែលបង្ហាញថា តើប្រព័ន្ធបញ្ជា ឬឧបករណ៍ ត្រូវបានរចនាបានល្អដូចម្ដេច ។

ជាទូទៅ វិធានការកែតម្រូវគួរតែត្រូវបានជ្រើសរើសចេញពីជម្រើសជំនួសជាច្រើនដែលមាន យោងតាមលំដាប់នៃចំណង់ចំណូលចិត្តដូចខាងក្រោម ៖

1. **គ្រប់គ្រងនៅត្រង់ឬជិតប្រភព (ប្រសិនបើមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់អាចត្រូវបានលុបចោល ឬដាក់ឱ្យដាច់ដោយឡែកទាំងស្រុងតាមរយៈការប្ដូរជំនួស ឬការគ្រប់គ្រងផ្នែកវិស្វកម្មប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព) ។**
2. **គ្រប់គ្រងនៅតាមបណ្ដោយផ្លូវនៃការប៉ះពាល់ ។**
3. **គ្រប់គ្រងទៅលើកម្មករផ្ទាល់ ។**

ទស្សនៈពីរបីចំណុចអំពីកម្មវិធីផ្អែកលើឥរិយាបថ

ទ្រឹស្ដីមួយដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយទីប្រឹក្សាពិគ្រោះយោបល់ឥរិយាបថខ្លះ គឺថា មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់គឺសុទ្ធតែទាក់ទងនឹងឥរិយាបថ ។ ឧទាហរណ៍ សូម្បីតែឧបករណ៍ដែលខូច ឬសារធាតុគីមីគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ ក៏ពាក់ព័ន្ធនឹងជម្រើសដែលធ្វើឡើងដោយវិស្វករ និងអ្នកទិញដែរ ។ ដូច្នេះ យោងទៅតាមអ្នកជំនាញខាងឥរិយាបថ ឥរិយាបថរបស់មនុស្សគឺជាគន្លឹះក្នុងការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការអនុវត្តសុខភាព និងសុវត្ថិភាព ។

ជាទូទៅ កម្មវិធីសុវត្ថិភាពឥរិយាបថ រួមមាន ៖

1. **ការសង្កេតមើលភារកិច្ច/កិច្ចការ**
2. **ការវិភាគការងារដើម្បីកំណត់បញ្ហាសុវត្ថិភាពដែលអាចកើតមានជាមួយភារកិច្ច/កិច្ចការដែលត្រូវបំពេញ**
3. **ការអនុវត្តវិធានការផ្អែកលើការសង្កេតមើលការងារ និងការវិភាគការងារ ដើម្បីបង្កើនការអនុវត្តវិធានការសុវត្ថិភាព និង**
4. **ការសង្កេតឡើងវិញ និងការវិភាគឡើងវិញតាមកាលកំណត់**

IndustriALL មិនណែនាំឱ្យប្រកាន់យកកម្មវិធីឥរិយាបថនោះទេ ដោយសារតែ ៖

- **ទំនោររបស់ពួកគេក្នុងការមិនអើពើ ឬកាត់បន្ថយសារៈសំខាន់នៃមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ក្រៅពីឥរិយាបថ (ឧទា. មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់រូបវន្ត វិធានការអនាម័យការងារ ការរៀបចំប្លង់កន្លែងធ្វើការ និងសារធាតុគីមីពុល) ។**
- **ទំនោររបស់ពួកគេក្នុងការមិនអើពើចំពោះឥរិយាបថរបស់អ្នកគ្រប់គ្រង និងបុគ្គលិកវិស្វកម្ម ជាពិសេសអ្នកដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងការរចនាប្លង់រោងចក្រ ដែលប្រហែលជាឈប់ធ្វើការនៅកន្លែងនោះទៀតហើយ ។**
- **ទំនោររបស់ពួកគេក្លាយជាការស្វែងរកកំហុស និងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។**

គេពិបាកនឹងធានាថា កម្មវិធីឥរិយាបថនឹងត្រូវបានអនុវត្តដោយមានការប្ដេជ្ញាចិត្តដើម្បីរក្សាភាពសម្ងាត់យ៉ាងតឹងរឹង និងជៀសវាងការស្ដីបន្ទោសដែលកើតចេញពីការសង្កេតឃើញ ដូច្នេះជាការចាំបាច់ដែលត្រូវបង្កើត និងថែរក្សាការជឿទុកចិត្ត ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកខ្លះជឿថាកម្មវិធីឥរិយាបថអាចទទួលបានជោគជ័យក្នុងការប្រើប្រាស់ចំណេះដឹងរបស់កម្មករដើម្បីកំណត់ "ដំណោះស្រាយរបស់កម្មករ" ចំពោះមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់សុវត្ថិភាព ទន្ទឹមគ្នានោះ រក្សាបាននូវការចូលរួមយ៉ាងខ្លាំងពីនិយោជិត និងមតិត្រឡប់ជាវិជ្ជមានចំពោះការគ្រប់គ្រងគ្រោះថ្នាក់ ។

ការរិះគន់របស់យើងចំពោះកម្មវិធីផ្អែកលើឥរិយាបថ គឺថា “ឥរិយាបថរបស់មនុស្ស” ត្រូវបានគេបកស្រាយជាញឹកញាប់បំផុតថាជា "ឥរិយាបថរបស់កម្មករ" ។ ការសម្រេចចិត្ត និងសកម្មភាពរបស់អ្នកត្រួតពិនិត្យការងារ និងអ្នកគ្រប់គ្រង កម្រត្រូវបានគេពិនិត្យពិច័យណាស់ ។ អ្វីដែលកាន់តែពិបាកសង្កេតជាងនេះទៅទៀតនោះ គឺឥរិយាបថចម្បងដែលនាំទៅរកគ្រោះថ្នាក់ទាក់ទងនឹងការរៀបចំប្លង់កន្លែងធ្វើការ ឬសារធាតុគីមី ដែលអាចជាតួនាទីរបស់វិស្វករ គ្រូពេទ្យ ឬអ្នកជំនាញខាងជាតិពុល នៅក្នុងអំឡុងពេលរោងចក្រនេះត្រូវបានរចនាឡើង ។ អ្នកសង្កេត/សវនករនៅកន្លែងធ្វើការ មិនអាចជួបមនុស្សទាំងនេះបានទេ ជាពិសេសប្រសិនបើវាជាផ្នែកតែមួយគត់ដែលអាចមើលឃើញនៃកម្មវិធីផ្អែកលើឥរិយាបថ ។

អ្វីដែលគួរឱ្យស្ដាយគឺថា អ្នកគ្រប់គ្រងខ្លះបានបង្ហាញពីការប្ដេជ្ញាចិត្តក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធីផ្អែកលើឥរិយាបថ ទោះបីជាមានការព្រួយបារម្ភទាំងនេះក៏ដោយ ។

បើដូច្នេះមែន ចូរជៀសវាងការស្ដីបន្ទោស និងវិធានការដាក់ទណ្ឌកម្មទោះក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ។ ប្រើប្រាស់ការសង្កេតដោយអាកប្បកិរិយា "តើយើងអាចរៀនសូត្រអ្វីខ្លះ" ។ ត្រូវធានាថា ការចូលរួមរបស់អ្នកសង្កេតការណ៍ និងការសង្កេត គឺជាការស្ម័គ្រចិត្ត ។

ប្រសិនបើកម្មវិធីបង្ហាញពីសញ្ញានៃការដាក់ទណ្ឌកម្ម ឬបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់ចេញពីការយកចិត្តទុកដាក់អំពីបញ្ហាសុខភាព និងសុវត្ថិភាពដែលមានសារៈសំខាន់ចំពោះកម្មករ នោះការគាំទ្ររបស់កម្មករ និងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយកម្មវិធីត្រូវតែដកចេញ ។

ការសន្និដ្ឋាន

សម្រាប់ IndustriALL Global Union, សុខភាព និងសុវត្ថិភាព មិនមែនគ្រាន់តែជាមុខងាររដ្ឋបាល ឬសេវាកម្មនោះទេ ។ វាលើសពីការដែលគ្រាន់តែគោរពតាមលិខិតបទដ្ឋានច្បាប់ ។ វាគឺជាអ្វីដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដែលយើងជឿលើ និងទាមទារឱ្យមាន ។ ចំណុចស្នូលនៃសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ គឺគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួម ។ សវនកម្មសុវត្ថិភាពគឺជាឧបករណ៍មួយដែលអាចត្រូវបានប្រើដោយគណៈកម្មាធិការសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរួមគ្នា ដើម្បីវាយតម្លៃ និងកែលម្អប្រព័ន្ធសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងធ្វើការ ។

និយមន័យខ្លះ

កំណត់សម្គាល់ ៖ និយមន័យទាំងឡាយខាងក្រោមនេះ អាចមិនដូចគ្នានឹងនិយមន័យនៅក្នុងវចនានុក្រមទេ ប៉ុន្តែឆ្លុះបញ្ចាំងពីរបៀបដែលពាក្យទាំងនេះត្រូវបានគេប្រើជាទូទៅ ។

ការស្រូបចូល (ABSORPTION)

គឺជាដំណើរការដែលសារធាតុគីមីចូលទៅក្នុងខ្លួនដោយផ្ទាល់ តាមរយៈស្បែក ។ សារធាតុគីមីមួយចំនួនអាចចូលទៅក្នុងខ្លួនក្នុងបរិមាណដ៏ច្រើនតាមផ្លូវនេះ ។ ឧទាហរណ៍ រួមមាន benzidine, carbon disulphide, cyanide, phenol និងសារធាតុផ្សេងទៀត ។ ផ្លូវចូលផ្សេងទៀត រួមមានការលេបចូលតាមមាត់ និង ហឺតចូលតាមចម្រុះ ។

ស្រួចស្រាវ (ACUTE)

គឺជាលក្ខខណ្ឌឬស្ថានភាពដែលកើតឡើងភ្លាមៗ ឬយ៉ាងរហ័សនៅពេលប៉ះពាល់នឹងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ។ ឧទាហរណ៍ ការពុលពីកាបូនម៉ូណូអុកស៊ីត អ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីត ឬស៊ីយ៉ានិត គឺជាផលប៉ះពាល់ស្រួចស្រាវ ។ ផលប៉ះពាល់ស្រួចស្រាវដែលមិនបង្កការស្លាប់ គឺអាចសះស្បើយពេញលេញឡើងវិញបាន ។ ចូរប្រៀបធៀបនិយមន័យនៃ រ៉ាំរ៉ៃ និង សម្ងំ ។

តាមបណ្តោយផ្លូវ (ការតាមដាន) (ALONG PATH)

នៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីកន្លែងដែលល្អបំផុតដើម្បីគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ឃ្លាដែលថា "តាមបណ្តោយផ្លូវ" (“along the path”) ឬ "តាមបណ្តោយផ្លូវប៉ះពាល់" ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីពិពណ៌នាអំពីយុទ្ធសាស្ត្រគ្រប់គ្រងគ្រោះថ្នាក់នៅកន្លែងណាមួយ រវាងប្រភពដើមរបស់វា និងចំណុចនៃអន្តរកម្មជាមួយកម្មករ ។ ចូរប្រៀបធៀបនិយមន័យនៃ AT SOURCE (នៅត្រង់ប្រភព) និង AT THE WORKER (នៅត្រង់កម្មករ) ។ ឧទាហរណ៍ដូចជា របាំងការពារម៉ាស៊ីន និងរនាំង ឧបករណ៍ស្រូបសំឡេងម៉ាស៊ីន ប្រព័ន្ធខ្យល់ចេញចូលក្នុងរោងចក្រ និងកន្លែងធ្វើការ ។

សារធាតុស្រូបអុកស៊ីសែន (ASPHYXIANT)

ជាសារធាតុឧស្ម័នមួយដែលមិនទ្រទ្រង់ជីវិត ដែលមិនមែនជាសារធាតុពុលក្តី ។ ឧទាហរណ៍គឺ នីត្រូសែន និងកាបូនឌីអុកស៊ីត ។ យើងដកដង្ហើមចូលសារធាតុទាំងពីរនេះគ្រប់ពេលវេលា ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើសារធាតុទាំងនេះលុបបំបាត់អុកស៊ីហ្សែននៅក្នុងខ្យល់ យើងនឹងស្លាប់ដោយសារតែវាមិនទ្រទ្រង់ជីវិតដូចជាអុកស៊ីសែនទេ ។

នៅត្រង់ប្រភពផ្ទាល់ (AT THE SOURCE)

នៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីកន្លែងដែលល្អបំផុតដើម្បីគ្រប់គ្រងគ្រោះថ្នាក់ ឃ្លា "នៅប្រភព" ត្រូវបានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីយុទ្ធសាស្ត្រនៃការលុបបំបាត់មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ទាំងស្រុង ឧទាហរណ៍ ដោយធ្វើការដកវាចេញ ឬជំនួសដោយសារធាតុគីមីដែលមានគ្រោះថ្នាក់តិចជាងមុន ។ នេះគឺជាយុទ្ធសាស្ត្រគ្រប់គ្រងដ៏ល្អបំផុតដែលអាចអនុវត្តបាន ពីព្រោះមិនចាំបាច់មានការត្រួតពិនិត្យតាមដាន ការថែទាំ កម្មវិធីគ្រប់គ្រង ឬការបណ្តុះបណ្តាលបន្ថែមទៀតទេ - មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នោះនឹងបាត់ទៅវិញ ។ ប្រៀបធៀបនិយមន័យនៃ ALONG PATH និង AT THE WORKER ។

នៅត្រង់កម្មករផ្ទាល់ (AT THE WORKER)

នៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីទីកន្លែងដែលល្អបំផុតដើម្បីគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មួយ ពាក្យថា "នៅត្រង់កម្មករ" ត្រូវបានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីយុទ្ធសាស្ត្រនៃការគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នៅត្រង់កម្មករផ្ទាល់ ។ ឧទាហរណ៍ រួមមាននីតិវិធីការងារ ឧបករណ៍ការពារផ្ទាល់ខ្លួន (PPE) និងការគ្រប់គ្រងផ្នែករដ្ឋបាល ដូចជាការប្តូរវេនការងារជាដើម ។ នេះគឺជាចំណុចដែលមានប្រសិទ្ធភាពតិចបំផុតក្នុងការគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ព្រោះវាតម្រូវឱ្យមានការបង្កើតកម្មវិធីគ្រប់គ្រង និងការត្រួតពិនិត្យជាប្រចាំចំពោះការអនុលោមតាមគោលការណ៍ច្បាប់ ភាពសមស្របនៃការប្រើ PPE, ការប្រើប្រាស់ PPE, ការថែទាំ PPE, ការមាន PPE សម្រាប់ប្រើប្រាស់, ការបណ្តុះបណ្តាល ការពង្រឹងការអនុវត្តបទបញ្ជា ។ល។ ដោយសារតែហេតុផលនេះ ការត្រួតពិនិត្យនៅត្រង់កម្មករផ្ទាល់ កម្រមានប្រសិទ្ធភាព ១០០% ណាស់ ។

គ្រោះថ្នាក់ជីវសាស្ត្រ

ពាក្យនេះជាពាក្យទូទៅ ដែលសំដៅលើភ្នាក់ងារបង្ករោគនានា ដូចជា បាក់តេរី វីរុស និងព្រីយ៉ុង និងរួមបញ្ចូលមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ជីវសាស្ត្រផ្សេងៗទៀតផងដែរ ។ មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ទាំងនេះ អាចជាពពួកស្លែនិងផ្សិត និងស្ព័ររបស់វា លំអង ឬអង្គែសត្វ ដែលអាចបង្កឱ្យមានប្រតិកម្មអាលែហ្ស៊ី សត្វល្អិតតូចៗបំផុត និងជួនកាល ជីវម៉ូលេគុលផ្សេងៗទៀត ដូចជាប្រូតេអ៊ីន អង់ហ្ស៊ីម អ័រម៉ូន ឬ DNA ។

រលាក (BURN)

គឺជាការខូចខាតជាលិកាដែលបណ្តាលមកពីការប៉ះកម្តៅដោយផ្ទាល់ ។ ជួនកាល ឃ្លាថា "ការរលាកដោយសារធាតុគីមី" ត្រូវបានគេប្រើដើម្បីសំដៅទៅលើការខូចខាតជាលិកាដែលបណ្តាលមកពីសារធាតុគីមីដែលកាត់ ។

សារធាតុបង្កមហារីក (CARCINOGEN)

គឺជាសារធាតុ ឬភ្នាក់ងារដែលអាចបង្កមហារីក ។ សារធាតុបង្កមហារីក អាចជាសារធាតុដែលចាប់ផ្តើមបង្កជាជំងឺមហារីក (មានន័យថា វាមានសមត្ថភាពបំផ្លាញ ឬបង្កឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទៅលើ DNA របស់កោសិកា, បង្កើត ឬបើ DNA sequence ដែលសរសេរលេខកូដសម្រាប់មហារីក — "ហ្សែនមហារីក") ឬជាសារធាតុជំរុញមហារីក (មានសមត្ថភាពបង្ក ឬផ្តល់សញ្ញាព្រឹត្តិការណ៍ជីវគីមីមួយឬច្រើន ដែលតាងដោយ "ហ្សែនមហារីក") ។ សារធាតុបង្កមហារីកខ្លះ គឺជាភ្នាក់ងារផ្តួចផ្តើមផង និងភ្នាក់ងារជំរុញផង ។

រ៉ាំរ៉ៃ (CHRONIC)

សំដៅលើដំណើរការនៃជំងឺមួយដែលមានរយៈពេលវែង និងធន់ទ្រាំនឹងការព្យាបាល ទោះជាមិនជានិច្ចជាកាលក្តី ។ ជារឿយៗ ជំងឺរ៉ាំរ៉ៃមិនអាចជាសះស្បើយពេញលេញបានទេ ពីព្រោះ (ជាធម្មតា) ការខូចខាតបានកើតឡើងក្នុងរយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ហើយបណ្តាលឱ្យមានការខូចខាតដែលមិនអាចជាសះស្បើយឡើងវិញបានចំពោះសរីរាង្គ ឬប្រព័ន្ធ ។ ឧទាហរណ៍មនុស្សជាច្រើន មិនបានចាប់អារម្មណ៍នឹងជំងឺសួតទេ រហូតដល់ ៨៥% នៃសមត្ថភាពសួតត្រូវបានបំផ្លាញជាអចិន្ត្រៃយ៍ ហើយមិនអាចជាសះស្បើយវិញបាន ។ ជារឿយៗ នេះគឺដោយសារតែសកម្មភាពធម្មតាត្រូវការសមត្ថភាពមិនលើសពី ១៥% នៃសមត្ថភាពនៃសួតដែលមានសុខភាពល្អទាំងសងខាង ។

វិធានការគ្រប់គ្រង (CONTROL MEASURE)

គឺជាយុទ្ធសាស្ត្រដែលគេប្រើដើម្បីទប់ស្កាត់មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ពីការបង្ករបួស ឬជំងឺ ។ ការអនុវត្តអនាម័យឧស្សាហកម្មល្អទទួលស្គាល់ថា ទីកន្លែងល្អបំផុតដើម្បីគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់គឺនៅប្រភពផ្ទាល់ ហើយថា ចំណុចដែលមានប្រសិទ្ធភាពតិចបំផុតចំពោះការគ្រប់គ្រងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ គឺនៅត្រង់កម្មករផ្ទាល់ ។ វិធានការគ្រប់គ្រងដែលបានអនុវត្តឡើងនៅចំណុចណាមួយរវាងប្រភពនៃមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ និងកម្មករ ត្រូវបានគេហៅថា ការគ្រប់គ្រង "តាមបណ្តោយផ្លូវ" (“along the path”) ដែលសំដៅទៅលើផ្លូវដែលប៉ះពាល់ (the exposure path) ។

សារធាតុកាត់ (CORROSIVE)

គឺជាសារធាតុគីមីដែលអាចវាយប្រហារដោយផ្ទាល់ និងបំផ្លាញជាលិការស់ជាក់ស្តែង ។ ឧទាហរណ៍នៃសារធាតុកាត់ រួមមានអាស៊ីតខ្លាំង (ឧទា. អាស៊ីតស៊ុលហ្វួរិក អាស៊ីតក្លរីឌ្រិក) និងបាសខ្លាំង (ឧទា. សូដា) ។

បូកយោង (CUMULATIVE)

សារធាតុពុល ឬជាតិពុល ដែលត្រូវបានបញ្ចេញចេញពីរាងកាយយឺតជាងការហឺតចូល លេបចូល ឬស្រូបចូល ។ សារធាតុបែបនេះនឹងមានកំហាប់កើនឡើងនៅក្នុងរាងកាយរហូតដល់ផលប៉ះពាល់សុខភាពលេចចេញឡើង ។

ឌី.អិន.អេ (DNA)

អាស៊ីតឌីអុកស៊ីរីបូនិយក្លេអ៊ិក (deoxyribonucleic) ។ ជាម៉ូលេគុលដ៏ធំមួយដែលមាននៅក្នុងស្នូលនៃកោសិកា, នៅក្នុង DNA មានសេចក្តីណែនាំសម្រាប់សកម្មភាពកោសិកា ។ សេចក្តីណែនាំទាំងនេះត្រូវបានសរសេរកូដដោយលំដាប់នៃអាស៊ីតនុយក្លេអ៊ិកចំនួនបួនផ្សេងគ្នា ដែលត្រូវបានភ្ជាប់ជាគូរវាងឆ្អឹងខ្នងហេលិច (helix) ទ្វេវែងនៃម៉ូលេគុលនោះ ។

ទំនាក់ទំនងដូស-ឆ្លើយតប (DOSE-RESPONSE RELATIONSHIP)

ទំនាក់ទំនងរវាងកម្រិតនៃការប៉ះពាល់ (ដូស) ទៅនឹងភ្នាក់ងារគីមី ជីវសាស្ត្រ ឬរូបវន្ត និងភាពធ្ងន់ធ្ងរ និងភាពញឹកញាប់នៃផលប៉ះពាល់លើសុខភាពអវិជ្ជមានដែលពាក់ព័ន្ធ (ការឆ្លើយតប) ។

ធូលី (DUST)

ភាគល្អិតតូចៗនៃសារធាតុរឹងដែលហោះហើរក្នុងខ្យល់ ។ ទំហំភាគល្អិតមានសារៈសំខាន់ ហើយអ្នកជំនាញខាងអនាម័យឧស្សាហកម្មតែងតែស្វែងរក "ធូលីល្អិតបំផុតដែលអាចដកដង្ហើមចូលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងសួត" (“respirable dust”) ។ ភាគល្អិតធូលីធំៗ ច្រើនតែជាប់ក្នុងច្រមុះ បំពង់ក និងផ្លូវដង្ហើមផ្នែកខាងលើ ។ ភាគល្អិតក្រោមទំហំជាក់លាក់មួយដែលទំនងជាជ្រាបចូលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងសួត ត្រូវបានគេហៅថាជា "អាចដកដង្ហើមចូលយ៉ាងជ្រៅក្នុងសួត" (“respirable”) ។

ដែនអេឡិចត្រូម៉ាញ៉េទិក (ELECTROMAGNETIC FIELD (EMF))

អគ្គិសនីតែងតែបង្កើតដែនអគ្គិសនី និងដែនម៉ាញេទិក ។ ទោះបីជាដែនអគ្គិសនីនិងម៉ាញេទិក មានលក្ខណៈ ខុសគ្នា និងអាចវាស់វែងដោយឡែកពីគ្នាក៏ដោយ ជារឿយៗ ដែនទាំងពីរនេះត្រូវបានគេដាក់ជាក្រុមជាមួយគ្នា ហើយត្រូវបានគេហៅថា ដែនអេឡិចត្រូម៉ាញេទិក ឬ EMFs ។ យើងទាំងអស់គ្នា ត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយ EMFs ទាំងនៅកន្លែងធ្វើការ និងនៅផ្ទះ ។ ប្រសិនបើដែនអេឡិចត្រូម៉ាញេទិកមានលទ្ធភាពតិចតួចបំផុតក្នុងការបង្កប៉ះពាល់ដល់សុខភាពមនុស្ស នោះ គេគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ឱ្យបានខ្លាំងបំផុតទៅលើបញ្ហានេះ ដោយសារតែមានមនុស្សយ៉ាងច្រើនដែលប៉ះពាល់ដោយសារសារធាតុទាំងនេះ ។

ថាមពល (ENERGY)

នៅក្នុងសុខភាពនិងសុវត្ថិភាពការងារ ថាមពលអាចត្រូវបានគេគិតថា ជាអ្វីៗដែលមានសមត្ថភាពបង្កើតចលនា ឬបណ្តាលឱ្យមានរបួស ។ នៅពេលរៀបចំឧបករណ៍បរិក្ខារសម្រាប់ការថែទាំ គេត្រូវតែពិចារណាប្រភពថាមពលជាសក្តានុពលទាំងអស់ ។ ប្រភពទាំងនេះអាចរួមមានថាមពលគីនេទិក (kinetic) (ផ្នែកដែលនៅតែមានចលនា), ថាមពលដែលអាចបញ្ចេញដោយសារតែទំនាញផែនដី, ថាមពលរក្សាទុកនៅក្នុងប្រព័ន្ធដែលមានសម្ពាធ ឬរឺស័រដែលត្រូវបានសង្កត់, ថាមពលអគ្គិសនី, ថាមពលគីមី, ថាមពលពន្លឺ; ថាមពលកម្តៅ, និងការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មអ៊ីយ៉ុង ។

ការរៀបចំប្លង់កន្លែងធ្វើការ (ERGONOMICS)

គឺជាគោលការណ៍នៃការរចនាប្លង់ការងារដើម្បីឱ្យត្រូវគ្នានឹងលក្ខណៈពិតប្រាកដរបស់កម្មករ ។ អ្នកជំនាញខាងរចនាប្លង់កន្លែងធ្វើការ (Ergonomists) ពិចារណាពីទំហំ និងកម្លាំងរបស់កម្មករ ធៀបនឹងតម្រូវការរបស់ការងារ ជំហរ និងចលនាដែលពួកគេត្រូវមាន, ភាពញឹកញាប់នៃចលនាដដែលៗ ក៏ដូចជាទិដ្ឋភាពផ្សេងៗទៀតនៃប្រព័ន្ធមនុស្ស/ការងារ ។

គ្រឿងផ្ទុះ (EXPLOSIVE)

ជាសារធាតុគីមីដែលឆេះ ឬមានប្រតិកម្មយ៉ាងរហ័ស និងដោយហិង្សា ដែលបង្កើតជារលកកន្ត្រាក់ ។ គ្រឿងផ្ទុះគឺជាវត្ថុធាតុមិនស្ថិតស្ថេរ ដែលជារឿយៗអាចត្រូវបានបំផ្ទុះដោយការកន្ត្រាក់ ឬសីតុណ្ហភាពកើនឡើង ទោះបីជាមិនមានប្រភពចំហេនៃការបញ្ឆេះក៏ដោយ ។

ការប្រឈម/ការប៉ះពាល់ (EXPOSURE)

វិធីដែលមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មានអន្តរកម្មជាមួយ ឬចូលទៅក្នុងខ្លួន, ថាតើដោយ ឧទា. ការស្រូប ការប៉ះផ្ទាល់ ការស្រូបចូល ឬការឆ្លងមេរោគ ។ ការប៉ាន់ស្មានបរិមាណនៃការប៉ះពាល់នឹងសារធាតុពុលមួយ គឺជាការវាស់បរិមាណ និងសារធាតុកំហាប់ លក្ខណៈនៃការងារដែលកំពុងធ្វើ និងទំហំនៃការប៉ះពាល់រវាងកម្មករ និងសារធាតុនោះ ចំនួនមនុស្សដែលប៉ះពាល់ទៅនឹងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់នោះ និងរយៈពេលនៃការប៉ះពាល់ ។

ការវាយតម្លៃការប្រឈម/ការប៉ះពាល់ (EXPOSURE ASSESSMENT)

គឺជាការវាយតម្លៃលើសក្តានុពល និងកម្រិតនៃការប៉ះពាល់ទៅនឹងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ដែលបានកំណត់ ។ នេះរួមបញ្ចូលទាំងការវាយតម្លៃលើភាពញឹកញាប់នៃការប៉ះពាល់ ចំនួនកម្មករដែលត្រូវបានប៉ះពាល់ និងភាពខ្លាំងក្លានៃការប៉ះពាល់ ។ សូមមើលការកំណត់អត្តសញ្ញាណមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ។

ផ្សែង (FUME)

គឺជាភាគល្អិតតូចៗដែលស្ថិតនៅក្នុងខ្យល់ដែលត្រូវបានបញ្ចេញជាវត្ថុរាវ ប៉ុន្តែបង្រួមយ៉ាងរហ័សទៅជារឹង ។ ឧទាហរណ៍ ផ្សែងពីការផ្សារដែក ត្រូវបានបញ្ចេញចេញពីចំណុចនៃការផ្សារទៅជាតំណក់តូចៗនៃលោហៈដែលរលាយ ប៉ុន្តែផ្លាស់ប្តូរស្ថានភាពទៅជាភាគល្អិតរឹងតូចៗភ្លាមៗ ។

ប្រព័ន្ធសុខដុមនីយកម្មសកលនៃការចាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសម្គាល់សារធាតុគីមី (GLOBALLY HARMONIZED SYSTEM OF CLASSIFICATION AND LABELLING OF CHEMICALS (GHS))

គឺជាប្រព័ន្ធអន្តរជាតិថ្មីសម្រាប់ប្រព័ន្ធព័ត៌មានអំពីសម្ភារៈគ្រោះថ្នាក់នៅកន្លែងធ្វើការរបស់ប្រទេសផ្សេងៗ ។ ដោយមានការព្រួយបារម្ភថា ការរីកសាយភាយនៃច្បាប់ជាតិស្តីពី “សិទ្ធិដើម្បីដឹង” កំពុងក្លាយជារបាំងពាណិជ្ជកម្ម ភ្នាក់ងារជាច្រើនរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ត្រូវបានប្រគល់ភារកិច្ចឱ្យបង្កើតប្រព័ន្ធសុខដុមនីយកម្មអន្តរជាតិមួយនៃចំណាត់ថ្នាក់ និងការបង្ហាញព័ត៌មានអំពីសារធាតុគីមីគ្រោះថ្នាក់ ។

មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ (HAZARD)

មានសក្តានុពលបង្កគ្រោះថ្នាក់ ផ្អែកលើលក្ខណៈពីធម្មជាតិ ។ ចូរប្រៀបធៀបនិយមន័យនៃហានិភ័យ ។ ឧទាហរណ៍ សារធាតុពុលគឺជាមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មួយ ទោះបីជាគ្មាននរណាម្នាក់ប៉ះពាល់វាក៏ដោយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើឱកាសនៃការប៉ះពាល់មានកម្រិតទាប ហានិភ័យប្រហែលជាមិនមានភាពធំដុំនោះទេ ។

ការសម្គាល់លក្ខណៈនៃមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ (HAZARD CHARACTERIZATION)

Eគឺជាការវាយតម្លៃប្រភេទនៃការរងរបួសដែលអាចកើតមាន និងផលប៉ះពាល់លើសុខភាពអវិជ្ជមាន ដែលទាក់ទងជាមួយមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ដែលបានកំណត់ ។ សូមមើលការកំណត់អត្តសញ្ញាណមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ។

ការកំណត់អត្តសញ្ញាណមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ (HAZARD IDENTIFICATION)

គឺជាការកំណត់អត្តសញ្ញាណសម្ភារៈ ឧបករណ៍ បរិក្ខារ ភ្នាក់ងារជីវសាស្រ្ត សារធាតុគីមី ភ្នាក់ងាររូបវន្ត និងតម្រូវការការងារដែលមានសមត្ថភាពបង្ករបួស ឬផលប៉ះពាល់ដល់សុខភាពអវិជ្ជមាន ។

ការលេបចូល (INGESTION)

គឺជាដំណើរការដែលអ្វីៗចូលទៅក្នុងរាងកាយតាមរយៈប្រព័ន្ធរំលាយអាហារ ។ ទោះបើជាជាធម្មតា ការលេបមិនត្រូវបានគេគិតថាជាបញ្ហានៅកន្លែងធ្វើការក៏ដោយ ប៉ុន្តែសារធាតុគីមីនៅកន្លែងធ្វើការក្នុងបរិមាណយ៉ាងច្រើនអាចត្រូវបានលេបចូលដោយការលេបទឹកមាត់ លិតបបូរមាត់ផងដែរ ។

ការហឺតចូល (INHALATION)

គឺជាដំណើរការនៃអ្វីៗចូលក្នុងខ្លួនតាមប្រព័ន្ធផ្លូវដង្ហើម ។ ជាទូទៅ ការហឺតចូល ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាផ្លូវចូលដែលធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនៃសារធាតុពុលនៅកន្លែងធ្វើការ ទោះបីជាការលេបចូល និងការស្រូបចូល ក៏អាចមានសារៈសំខាន់ផងដែរនៅក្នុងករណីខ្លះដែរ ។

សម្ងំ (LATENT)

គឺជារយៈពេលរវាងការប៉ះពាល់នឹងសម្ភារៈគ្រោះថ្នាក់ និងការលេចចេញឡើងនៃផលប៉ះពាល់សុខភាព ។ ការសម្ងំ ត្រូវបានគេលើកឡើងជាទូទៅបំផុតទាក់ទងនឹងជំងឺមហារីកការងារ ។ ឧទាហរណ៍ ពីរឬបីទសវត្សរ៍អាចកន្លងផុតទៅ រវាងការប៉ះពាល់នឹងសារធាតុអាបេស្តូសពីដំបូងរបស់កម្មករ និងការលេចចេញនៃជំងឺដែលទាក់ទងនឹងអាបេស្តូស ។

ពន្លឺ (LIGHT)

ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មអេឡិចត្រូម៉ាញេទិកដែលអាចមើលឃើញដោយភ្នែក ។

បណ្ណទិន្នន័យសុវត្ថិភាពសម្ភារៈ (MATERIAL SAFETY DATA SHEET (MSDS)): សូមមើល បណ្ណទិន្នន័យសុវត្ថិភាព SAFETY DATA SHEETS (SDS)

គឺជាទម្រង់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់សម្រាប់បង្ហាញព័ត៌មានអំពីសម្ភារៈ/សារធាតុគ្រោះថ្នាក់ ។

មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ដោយគ្រឿងម៉ាស៊ីន (MECHANICAL HAZARD)

គឺជាមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ទូទៅ ដែលទាក់ទងនឹងយានយន្ត ឧបករណ៍ចល័ត គ្រឿងចក្រឧស្សាហកម្មដែលមានសក្តានុពលក្នុងការកាត់ ពុះ ឬកំទេចសរីរាង្គកាយ ។

សំណើម (MIST)

គឺជាតំណក់តូចៗនៃវត្ថុរាវនៅក្នុងខ្យល់ ។

សារធាតុមុយតាហ្សែន (MUTAGEN)

មានសមត្ថភាពធ្វើឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរហ្សែន (DNA) នៅក្នុងកោសិកាមេជីវិត (មេជីវិតឈ្មោលចំពោះបុរស, អូវែចំពោះស្ត្រី) ដែលអាចផ្ទេរបន្តទៅកូនចៅរបស់ពួកគេ ។ ការបំលែងអាចបណ្តាលឱ្យកើតស្លាប់ ឬបញ្ហាមិនគ្រប់លក្ខណៈពីកំណើត, មានទំនោរកើតមហារីកក្នុងពេលខាងមុខ និងការផ្លាស់ប្តូរផ្សេងទៀត ។ ចូរប្រៀបធៀបជាមួយនិយមន័យនៃ TERATOGEN ។

សំឡេងរំខាន (NOISE)

ថាមពលក្នុងទម្រង់ជារំញ័រក្នុងខ្យល់ ដែលអាចរកឃើញដោយត្រចៀក ។

សរីរាង្គ (ORGAN(S))

គឺជាផ្នែករចនាសម្ព័ន្ធនៃរាងកាយដែលមានមុខងារជាក់លាក់ ។ នៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីផលប៉ះពាល់នៃសារធាតុគីមីពុល ជាការសំខាន់ដែលត្រូវកត់សម្គាល់ពីផលប៉ះពាល់របស់វាទៅលើសរីរាង្គជាក់លាក់ណាមួយ ឬសរីរាង្គជាច្រើន ។

សារធាតុអុកស៊ីតកម្ម (OXIDIZER)

ទោះបីជាវាមិនមែនជាសារធាតុដែលមិនឆេះ ឬមិនផ្ទុះដោយខ្លួនឯងក្តី ក៏សារធាតុអុកស៊ីតកម្មជំរុញការឆេះ ឬប្រតិកម្មដ៏គ្រោះថ្នាក់ដែរ ។ ជាការពិតណាស់ អុកស៊ីសែនគឺជាសមាជិកនៃក្រុមនេះ ហើយឧទាហរណ៍ផ្សេងទៀតរួមមានពែរអុកស៊ីត (peroxides) សរីរាង្គ, សារធាតុពែរម៉ង់ហ្គាណាត (permanganates) និងសារធាតុណាក៏ដោយដែលរួមចំណែកដល់ការឆេះនៃសារធាតុផ្សេងទៀត ។

ចំណុចប្រសព្វ (PINCH POINT)

គឺជាមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មេកានិកទូទៅមួយដែលពិពណ៌នាអំពីចំណុចមួយដែលក្នុងនោះផ្នែកមានចលនាចំនួនពីរ ឬផ្នែកមានចលនាចំនួនមួយនិងផ្នែកមួយទៀតគ្មានចលនា អាចឆក់ចាប់កម្មករ ឬផ្នែកណាមួយនៃរាងកាយ ។ ចំណុចប្រសព្វ (Pinch Points) មានសក្តានុពលក្នុងការកាត់ បំបែក ឬកំទេចផ្នែកផ្សេងៗនៃរាងកាយ ។

ជាតិពុល (POISON)

ជាសារធាតុគ្រោះថ្នាក់ដែលជ្រៀតជ្រែកដោយផ្ទាល់ទៅលើដំណើរការជីវគីមីនៃកោសិការបស់រាងកាយ ។ ឧទាហរណ៍ កាបូនម៉ូណូអុកស៊ីត រំខានដល់សមត្ថភាពរបស់គោលិកាក្រហម (អេម៉ូក្លូប៊ីន) នៅក្នុងគ្រាប់ឈាមក្នុងការដឹកជញ្ជូនអុកស៊ីសែនឆ្លងកាត់រាងកាយ ដោយភ្ជាប់ទៅនឹងម៉ូលេគុលអេម៉ូក្លូប៊ីនខ្លាំងជាងអុកស៊ីសែន ។ អ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីត គឺជាសារធាតុពុលណឺត្រូតុកស៊ីន (neurotoxin) (ផ្នែកទីមួយនៃពាក្យផ្សំដែលមានពាក្យ "ជាតិពុល" (តុកស៊ីន) នៅខាងចុង ជាទូទៅសំដៅទៅលើសរីរាង្គ ឬប្រព័ន្ធដែលសារធាតុពុលវាយប្រហារ) ដែលរំខានដល់ដំណើរការជីវគីមី ដោយអនុញ្ញាតឱ្យកោសិកាខួរក្បាល និងសរសៃប្រសាទបញ្ជូនសញ្ញា ។ អ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីត ទំនងជាសម្លាប់ដោយបញ្ឈប់សញ្ញាសរសៃប្រសាទដែលគ្រប់គ្រងការដកដង្ហើម ។ ស្ទួតឈប់ដំណើរការ ហើយធ្វើឱ្យស្លាប់ដោយសារថង់ដង្ហើម (asphyxiation) ។ ការពុល (TOXIC) គឺជាពាក្យមានន័យដូចនឹងជាតិពុល (poison) ។

គោលការណ៍ប្រុងប្រយ័ត្ន (PRECAUTIONARY PRINCIPLE)

គឺជាដំណើរការធ្វើការសម្រេចចិត្តដែលសន្មតថា ទិន្នន័យដែលមានអំពីមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់គឺកម្រមានសុក្រឹតភាព និងមិនដែលមានភាពពេញលេញនោះទេ ។ នៅពេលដែលសកម្មភាពមួយ ធ្វើឱ្យមានការព្រួយបារម្ភថា សុខភាពកម្មករ ឬសុខភាពបរិស្ថានអាចត្រូវរងការគំរាមកំហែង វិធានការប្រុងប្រយ័ត្នគួរតែត្រូវបានអនុវត្ត ទោះបីជាគេមិនអាចបញ្ជាក់ច្បាស់តាមវិទ្យាសាស្ត្រពីទំនាក់ទំនងរវាងមូលហេតុ និងផលប៉ះពាល់ខ្លះក្តី ។ ដំណើរការនៃការអនុវត្តគោលការណ៍ប្រុងប្រយ័ត្នត្រូវតែបើកចំហ, ផ្តល់ព័ត៌មាន និងធ្វើឡើងដោយមានការចូលរួមពីភាគីដែលរងផលប៉ះពាល់ ។ ដំណើរការនេះក៏ត្រូវតែមានការពិនិត្យមើលទៅលើជម្រើសជំនួសពេញលេញ រួមទាំងការមិនធ្វើសកម្មភាពអ្វីសោះ ផងដែរ ។

លក្ខណៈ (PROPERTIES)

គឺជាលក្ខណៈសម្គាល់ជាធម្មជាតិនៃអ្វីមួយ ។ លក្ខណៈនៃសារធាតុគ្រោះថ្នាក់គឺមិនប្រែប្រួលនោះទេ និងមិនអាស្រ័យលើបរិមាណ ឬលំហាប់ របៀបប្រើប្រាស់ ចំនួនកម្មករដែលប៉ះពាល់ ឬទំហំនៃការប៉ះពាល់របស់កម្មករនោះទេ ។

ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្ម (RADIATION)

សំដៅលើថាមពលអេឡិចត្រូម៉ាញេទិកដែលអាចធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់លំហ ។ កម្តៅ វិទ្យុ និងសញ្ញាទូរទស្សន៍ មីក្រូវ៉េវ និងពន្លឺគឺជាទម្រង់ទាំងអស់នៃវិទ្យុសកម្ម ប៉ុន្តែជាធម្មតា ពាក្យនេះត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ដែលមានវិសាលគមអេឡិចត្រូម៉ាញ៉េទិកថាមពលខ្ពស់ និងប្រេកង់ខ្ពស់ ។ ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មថាមពលខ្ពស់ (ឧទាហរណ៍ កាំរស្មីអ៊ិច និងការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មហ្គាម៉ា) អាចបញ្ចេញអេឡិចត្រុងពីអាតូមដើម្បីបង្កើតអ៊ីយ៉ុង ហើយដោយសារហេតុផលនេះ ជារឿយៗ ត្រូវបានគេហៅថា "ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មអ៊ីយ៉ុង" ។ ការបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មអ៊ីយ៉ុងគឺមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងខ្លាំង ដោយសារវាជ្រៀតចូលទៅក្នុងខ្លួនយ៉ាងជ្រៅ ហើយអាចបំផ្លាញកោសិកាដោយមើលមិនឃើញ និងបំផ្លាញ DNA (ដែលជាហេតុបណ្តាលឱ្យកើតឡើងនូវដុំសាច់ ឬមហារីក) ។

សារធាតុវិទ្យុសកម្ម (RADIOACTIVE)

គឺជាសារធាតុដែលបញ្ចេញវិទ្យុសកម្មអ៊ីយ៉ុងតាមរយៈដំណើរការធម្មជាតិនៃការពុកផុយអាតូម ។

សារធាតុប្រតិកម្ម (REACTIVE)

ជាសម្ភារៈដែលមិនមានលក្ខណៈស្ថិតស្ថេរតែឯង ឬជាការរួមបញ្ចូលគ្នាជាមួយសម្ភារៈជាក់លាក់ផ្សេងទៀត ។ ជាធម្មតា សារធាតុនេះសំដៅទៅលើវត្ថុធាតុដែលងាយនឹងរលាយឆាប់រហ័ស, ប៉ូលីមែរនីយកម្ម (polymerization) ឬដែលមានប្រតិកម្មយ៉ាងខ្លាំងជាមួយវត្ថុធាតុទូទៅដូចជាទឹក ជាដើម ។

ហានិភ័យ (RISK)

គឺជាឱកាសនៃការប៉ះពាល់នឹងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ ហើយបណ្តាលឱ្យមានលទ្ធផលដែលមិនចង់បាន ។ ឧទាហរណ៍ អ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីត គឺជាមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មួយ ពីព្រោះវាមានលក្ខណៈជាឧស្ម័នពុលមួយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ហានិភ័យនៃការពុលអ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីតកើតឡើងនៅពេលដែលកម្មករប្រឈមនឹងវា ។ ប្រសិនបើកម្មករកាន់តែច្រើនប្រឈមនឹងអ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីតក្នុងកំហាប់កាន់តែខ្ពស់ ហានិភ័យគឺកាន់តែធំ ទោះបីជាលក្ខណៈរបស់អ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីតមិនមានការផ្លាស់ប្តូរក៏ដោយ ។ ចូរប្រៀបធៀបជាមួយនិយមន័យនៃមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ (HAZARD) ។

ការប៉ាន់ប្រមាណហានិភ័យ (RISK ASSESSMENT)

គឺជាដំណើរការមួយដែលរួមមានជំហានទាំងឡាយដូចខាងក្រោម ៖ (i) ការកំណត់អត្តសញ្ញាណមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់, (ii) ការកំណត់លក្ខណៈសម្គាល់មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់, (iii) ការប៉ាន់ប្រមាណការប៉ះពាល់, និង (iv) ការកំណត់លក្ខណៈសម្គាល់ហានិភ័យ ។

ការកំណត់លក្ខណៈសម្គាល់ហានិភ័យ (RISK CHARACTERIZATION)

គឺជាការប៉ាន់ស្មានអំពីប្រូបាប៊ីលីតេ (លទ្ធភាពដែលអាចកើតឡើង) និងភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃការកើតឡើងនូវរបួស/គ្រោះថ្នាក់ឬជំងឺនៅកន្លែងធ្វើការ ជាលទ្ធផលនៃការប៉ះពាល់ទៅនឹងមុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ដែលបានកំណត់ ។

ការគ្រប់គ្រងហានិភ័យ (RISK MANAGEMENT)

គឺជាដំណើរការនៃការប្រើប្រាស់ការប៉ាន់ប្រមាណហានិភ័យ (q.v.) ដើម្បីធ្វើការសម្រេចចិត្តផ្នែកគោលនយោបាយអំពីការការពារសុខភាព និងសុវត្ថិភាពរបស់កម្មករនិយោជិត និងសម្រាប់ជ្រើសរើសយកជម្រើសបង្ការ និងគ្រប់គ្រងសមស្រប ។ ការប៉ាន់ប្រមាណហានិភ័យ/ការគ្រប់គ្រងហានិភ័យ ជាទូទៅ ត្រូវបានបង្ហាញជាប្រព័ន្ធធ្វើការសម្រេចចិត្តបែបវិទ្យាសាស្ត្រ មិនលំអៀង ដែលត្រូវបានធ្វើឡើងយ៉ាងល្អបំផុតជាសម្ងាត់ដោយ "អ្នកជំនាញ" ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រព័ន្ធធ្វើការសម្រេចចិត្តផ្នែកលើហានិភ័យ ជាធម្មតា ពឹងផ្អែកយ៉ាងខ្លាំងលើការសន្មត - ជាពិសេសលើការសន្មតថា ទិន្នន័យដែលបានប្រើនៅក្នុងជំហានផ្សេងៗ គឺមានលក្ខណៈពេញលេញ និងមានភាពសុក្រឹត ។ ចូរប្រៀបធៀបជាមួយនិយមន័យនៃ "គោលការណ៍ប្រុងប្រយ័ត្ន" ។

បណ្ណទិន្នន័យសុវត្ថិភាព (SAFETY DATA SHEET) (SDS)

គឺជាទម្រង់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់សម្រាប់បង្ហាញព័ត៌មានអំពីសម្ភារៈដែលមានគ្រោះថ្នាក់ ។ វាគឺជាលក្ខខណ្ឌតម្រូវមួយនៃប្រព័ន្ធសុខដុមនីយកម្មជាសាកលនៃការចាត់ថ្នាក់ និងការដាក់ស្លាកសម្គាល់សារធាតុគីមី (GHS) ។

សារធាតុភ្ញោច (SENSITIZER)

និយមន័យធម្មតានៃសារធាតុភ្ញោច (sensitizer) គឺជាសម្ភារៈដែលមានសមត្ថភាពធ្វើអន្តរកម្មជាមួយប្រព័ន្ធការពាររាងកាយដើម្បីបង្កើតប្រតិកម្មអាលែហ្ស៊ីធ្ងន់ធ្ងរមួយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ និយមន័យនេះមិនគ្រប់គ្រាន់ទាំងស្រុងនោះទេក្នុងន័យសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ។

ឧទាហរណ៍ សារធាតុអ៊ីសូស្យាណាត (isocyanates) គឺជាសារធាតុភ្ញោចឧស្សាហកម្មដ៏ល្បី ពីព្រោះកម្មករកើតមានប្រតិកម្មដូចជាជំងឺហឺតធ្ងន់ធ្ងរនៅពេលពួកគេប៉ះពាល់ទៅនឹងសារធាតុ isocyanates ក្នុងបរិមាណតែបន្តិចបន្តួច ក្នុងខណៈពេលធ្វើការជាមួយសារធាតុនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យន្តការដែលអ៊ីសូស្យាណាត បង្កើតភាពរំញោច ហាក់ដូចជាមិនធ្វើតាមដំណើរការធម្មតាដែលមនុស្សមានអាឡែស៊ីទៅនឹង ឧទា. លំអង (pollens) និងមិនត្រូវបានគេយល់ច្បាស់លាស់នោះទេ ។ ជាងនេះទៅទៀត ការចាត់ថ្នាក់នៃសារធាតុណាមួយ ជាសារធាតុរំញោច គឺជាការពិបាក ពីព្រោះការឆ្លើយតបគឺអាស្រ័យទៅលើភាពខុសគ្នារបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ ច្រើនជាងការឆ្លើយតបទៅនឹងសារធាតុពុលធម្មតា ។

ស្តង់ដារ (STANDARDS)

គឺជាការបញ្ជាក់ដែលបានបង្កើតឡើង ឬកម្រិតនៃការអនុវត្តដែលរំពឹងទុកនៅក្នុងផ្នែកសុខភាព និងសុវត្ថិភាពការងារ ។

ប្រសិទ្ធភាពឬកម្លាំងបន្ថែម (SYNERGISTIC)

មុខសញ្ញាគ្រោះថ្នាក់ពីរដែលមានអន្តរកម្មជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយសារធាតុនីមួយៗបង្កើនហានិភ័យដែលបង្កើតឡើងដោយសារធាតុមួយទៀត ។ ឧទាហរណ៍ដែលគេស្គាល់ច្បាស់ គឺ ៖ ការជក់បារី និងការប៉ះពាល់សារធាតុអាបស្តូស, ការប៉ះពាល់នឹងសារធាតុរំលាយក្លរីន និងការផឹកភេសជ្ជៈមានជាតិអាល់កុល ។ ប្រហែលជា មានអន្តរកម្មកម្លាំងបន្ថែមជាច្រើនទៀតលើសពីអ្វីដែលគេបានដឹង ព្រោះវាពិបាកក្នុងការស្រាវជ្រាវ ។

ប្រព័ន្ធ (SYSTEM(S))

គឺជាក្រុមនៃសរីរាង្គនិងរចនាសម្ព័ន្ធនៅក្នុងរាងកាយដែលមានមុខងារពាក់ព័ន្ធគ្នា ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ប្រព័ន្ធរំលាយអាហារ, ប្រព័ន្ធប្រសាទ, ប្រព័ន្ធបន្តពូជ, ប្រព័ន្ធឈាមរត់ ។

តេរ៉ាតូហ្សែន (TERATOGEN)

គឺជាភ្នាក់ងារដែលមានសមត្ថភាពបង្កបញ្ហាមិនគ្រប់លក្ខណៈពីកំណើតដោយមិនចាំបាច់បំផ្លាញ DNA នៃកោសិកាមេជីវិត (ចូរប្រៀបធៀបនិយមន័យនៃមូតាហ្សែន MUTAGEN) ។ ឧទាហរណ៍ ថាលីដូមីត (thalidomide) ជាថ្នាំដែលធ្លាប់ត្រូវបានគេប្រើទៅលើម្តាយដែលមានផ្ទៃពោះមួយចំនួនដែលបានបង្កលទ្ធផលមហន្តរាយ ត្រូវបានគេជឿថា បានបង្កឱ្យមានបញ្ហាមិនគ្រប់លក្ខណៈពីកំណើត ដោយសារតែវារំខានទៅលើសញ្ញាជីវគីមី ដែលគ្រប់គ្រងការវិវឌ្ឍរបស់ទារកក្នុងផ្ទៃម្តាយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គេមិនជឿថា thalidomide មានសមត្ថភាពបំផ្លាញ DNA នោះទេ ។ ដូច្នេះ បុគ្គលដែលកើតមកមានបញ្ហាមិនគ្រប់លក្ខណៈពីកំណើតដែលបង្កឡើងដោយ thalidomide អាចត្រូវបានរំពឹងថា នឹងមានឱកាសដូចគ្នាក្នុងការមានកូនធម្មតាដោយខ្លួនឯង ដូចមនុស្សទូទៅ ដោយសារវាមិនពាក់ព័ន្ធនឹងការបំលែងខ្លួននោះទេ ។

សារធាតុពុល (TOXIC)

គឺជាសារធាតុគ្រោះថ្នាក់ដែលរំខានដោយផ្ទាល់ដល់ដំណើរការជីវគីមីនៃកោសិការបស់រាងកាយ ។ ឧទាហរណ៍ កាបូនម៉ូណូអុកស៊ីតរំខានដល់សមត្ថភាពរបស់អេម៉ូក្លូប៊ីនក្នុងកោសិកាឈាម ក្នុងការដឹកជញ្ជូនអុកស៊ីសែននៅក្នុងរាងកាយ ដោយភ្ជាប់ខ្លួនវាទៅនឹងម៉ូលេគុលរបស់អេម៉ូក្លូប៊ីនខ្លាំងជាងអុកស៊ីសែនផ្ទាល់ ។ អ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីត គឺជាសារធាតុពុលណឺត្រូតុកស៊ីន (neurotoxin) (ជាផ្នែកទីមួយនៃពាក្យផ្សំដែលមានពាក្យ “toxin” ("ជាតិពុល") នៅខាងចុង ជាទូទៅ សំដៅទៅលើសរីរាង្គ ឬប្រព័ន្ធដែលសារធាតុពុលប៉ះពាល់ទៅលើ) ដែលរំខានដល់ដំណើរការជីវគីមីដែលអនុញ្ញាតឱ្យកោសិកាខួរក្បាល និងសរសៃប្រសាទបញ្ជូនសញ្ញា ។ អ៊ីដ្រូសែនស៊ុលហ្វីត ច្រើនតែសម្លាប់ដោយការបញ្ឈប់សញ្ញាសរសៃប្រសាទដែលគ្រប់គ្រងការដកដង្ហើម ។ ស្ទួតឈប់ដំណើរការ ហើយធ្វើឱ្យស្លាប់ដោយការថប់ដង្ហើម (asphyxiation) ។ ជាតិពុល (POISON) គឺជាពាក្យដែលមានន័យដូចគ្នាសម្រាប់សារធាតុពុល (toxic) ។

ជាតិពុលវិទ្យា (TOXICOLOGY)

គឺជាវិទ្យាសាស្ត្រនៃសារធាតុពុល ជាតិពុល ។ ជាតិពុលវិទ្យា មានគោលដៅកំណត់អត្តសញ្ញាណសារធាតុពុលណាខ្លះមានជាតិពុល, ក្នុងកម្រិតណា ឬបរិមាណណាដែលវាអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ និងយន្តការរបស់វាក្នុងការប៉ះពាល់ទៅលើរាងកាយ ។ ការសិក្សាអំពីជាតិពុលវិទ្យាធម្មតា មានគោលដៅភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងកម្រិតប្រើ (ដូស) ឬកំហាប់នៃសារធាតុគ្រោះថ្នាក់មួយ ជាមួយនឹងផលប៉ះពាល់សុខភាពដែលបានសង្កេតឃើញ ។ នៅក្នុងការសិក្សាដោយប្រើប្រាស់សត្វក្នុងមន្ទីរពិសោធន៍ ផលប៉ះពាល់លើសុខភាពដែលបានសង្កេតឃើញជាទូទៅគឺការស្លាប់ ហើយលទ្ធផលនៃការសិក្សាត្រូវបានតាងដោយ LC៥០ (ជាកំហាប់នៃសារធាតុដែលបានសម្លាប់សត្វសាកល្បងប្រមាណ ៥០%) ឬ LD៥០ (កម្រិតនៃសារធាតុដែលបានសម្លាប់ ៥០% នៃសត្វដែលបានសាកល្បង) ។ អ្នកឯកទេសខាងជាតិពុលវិទ្យា ក៏ប្រើការបណ្តុះកោសិកា គំរូកុំព្យូទ័រ និងវិធីសាស្ត្រផ្សេងទៀតដើម្បីទស្សន៍ទាយពីការពុល ។

ទីស្នាក់ការកណ្តាល

IndustriALL Global Union

54 bis, route des Acacias
1227 Geneva Switzerland
Tel: +41 22 308 5050
Email: info@industriall-union.org

ការិយាល័យប្រចាំតំបន់

ការិយាល័យប្រចាំទ្វីបអាហ្វ្រិក

Physical address:
North City House
Office S០៨០៨ (៨th Floor)
២៨ Melle Street, Braamfontein
Johannesburg ២០០១ South Africa
Tel: +២៧ ១១ ២៤២ ៨៦៨០
Email: africa@industriall-union.org

Postal address:
P O Box ៣១០១៦
Braamfontein ២០១៧ South Africa

ការិយាល័យប្រចាំតំបន់អាស៊ីខាងត្បូង

16-D, 16th Floor
Atma Ram House
No.1, Tolstoy Marg
New Delhi - 110 001 India
Tel: +91 11 4156 2566
Email: sao@industriall-union.org

ការិយាល័យប្រចាំតំបន់អាស៊ីអាគ្នេយ៍

809 Block B, Phileo Damansara II
No 15, Jalan 16/11
46350 Petaling Jaya Selangor Darul
Ehsan, Malaysia
Email: seao@industriall-union.org

ការិយាល័យ CIS

Str. 2, d.13, Grokholsky per., Room 203
12090 Moscow Russia
Tel: +7 495 974 6111
Email: cis@industriall-union.org

ការិយាល័យអាមេរិកឡាទីន និងការ៉ាប៊ីន

Avenida 18 de Julio No 1528
Piso 12 unidad 1202
Montevideo Uruguay
Tel: +59 82 408 0813
Email: alc@industriall-union.org

បោះពុម្ពឆ្នាំ ២០២០

www.industriall-union.org

industriall global union